

RESIDENT EVIL™

CODE: VERONICA

S.D. PERRY

PROLÓGUS

Szembesülve az elszomorító ténnyel, hogy valószínűleg nemsokára ő is meg fog halni, Rodrigo Juan Raval gondolatai visszatértek a lányhoz.

Több mint valószínű, hogy ő is itt pusztul... ezen az átkozott szigeten... - gondolta keserűen, miközben bevetődött az egyik ferdén álló kőkereszt mögé, mert pont ebben a pillanatban csapódott be a földbe, mindössze pár méternyire tőle a felrobbant helikopter egy lángoló darabja.

A jelöletlen sírkő a feje fölött megrázkódott, majd a férfi felé kezdett dőlni, aki hiábavaló mozdulattal próbált arrébb vetődni a súlyos kőgörgeteg útjából...

Éles fájdalom hasított Rodrigo mellkasába, és ő hangosan felnyögött. Másodpercekig hevert mozdulatlanul a nehéz síremlék alatt, teljesen lebénulva a testében lüktető fájdalomtól, ami nem akart múlni... A férfi felsóhajtott, miközben összeszedte minden maradék erejét, megfeszítette az izmait, és remegő kezekkel megpróbálta letaszítani a mellkasához nyomódott, megkopott feliratú kőkeresztet.

Ahogy ülő helyzetbe küzdötte magát, és behúzódott egy másik ódon síremlék védelmébe, újból perzselő forróság áradt szét a mellkasában, és félelem hasított belé, hogy egy, vagy talán több bordája is elrepedt, mert alig kapott levegőt, és szúró fájdalom lüktetett az egész bensőjében, ahogy előregörnyedt a fájdalomtól. Hangosan zihált a kintől, a szemében könnyek égtek, a torkát kaparta az égő kerozin bűze, a levegőben szétterülve gomolygó füst, ami nem bírta elnyomni a rothadás és az égő hús szagát. A füle csengett a körülötte ropogó tüztől, de ezen túl is tisztán kivette, hogy szavak nélküli nyögések töltik be az éj csendjét...

A vírushordozók... - gondolta keserűen, miközben felfigyelt egy, nem messze a rejtékhelyétől elbotorkáló alakra, akinek fáklyaként lángolt a haja, valamint ruhája foszladékai, miközben előrenyújtott kezével, dülöngélve csoszogott odébb, halkan nyögdecselve tiltakozva a testét emésztő perszelő hőség ellen. Torz árnyéka kísértetiesen vibrált az esőtől felázott nedves talajon...

Ők már nem éreznek... nem éreznek semmit... - emlékeztette magát a férfi, ahogy elszoruló torokkal figyelte a tőle távolodó lényt.

Már nem emberek többé...

Ekkor lövések hangja ütötte meg a fülét, amik valahol a távolban hangzottak fel... De csak egy pár, aztán el is hallgattak...

Túlélők... de ők se tarthatnak ki sokáig... - hunyta le Rodrigo a szemét kétségbeesésében, és beléviglant a felismerés, hogy talán már sohase fogja meglátni a napfelkeltét...

Ez az egész 10 nappal ezelőtt kezdődött, Párizsban...

A Redfield lánynak valahogy sikerült bejutni az Umbrella gyógyszerészeti vállalat párizsi központjába. Hogy a legújabb kutatási eredményeket akarta-e megszerezni, vagy egyéb céljai voltak, azt senki sem tudja, de a lényeg, hogy amikor észrevették, és üldözőbe vették, menekülés közben 17 ember sérült meg súlyosan, öten pedig az életüket veszítették, amikor az alagsorban felrobbantotta az ott tárolt gázpalackokat.

Rodrigo emlékeiben tisztán élt még most is a falak közt hömpölygő tüztenger, az emberek sikolyai visszhangoztak az agya belsejében. A tekintetét nem bírta levenni a földön szerte- és széjjelheverő, parázsló, véres holttestekről, ahogy lefelé lépdelt a vas lépcsőfokokon, a fegyverét egyenesen a földön heverő lányra szegezve, aki kábán nézett farkasszemet a pisztollyal. Kéken fénylő szemeiben félelem vibrált...

Miután a lány kihallgatás nem hozott sok sikert, Rodrigo parancsot kapott, hogy szállítsa át a foglyot a Rockfort-i létesítménybe, ami egy távoli sziget az É- Atlanti óceán közepén...

És utána, nem egészen 8 órával az után, hogy megérkeztek erre az átkozott szigetre, ahol mindössze egyszer fordult meg ezelőtt, brutális támadás érte a létesítményt... Nem tudták, hogy kik, és miért támadtak rájuk, de a helikopteres támadás szervezett és irgalmatlan volt...

Amennyire meg tudta állapítani, minden elpusztult. Vagy legalábbis majdnem minden. Talán az Ashford-rezidencia megúsza, de ebben se lehetett biztos...

A légi csapás elsöprő volt, képtelenek voltak ellene védekezni, de ami utána jött, az még a támadásnál is rosszabb volt... A megsemmisült laborból kiszivárgott több dózisnyi T-vírus, a kifejlesztett, bio-organikus-fegyvernek szánt kísérleti állatok zöme pedig kiszabadult...

Aki közvetlen kapcsolatba került a levegőbe kijutott T-vírossal, rövid idő leforgása alatt megváltozott... A vírus hatására az agy egy része elpusztult, kiölve minden értelmet ezekből a valaha emberi lényekből. Ezzel egy időben a tűrőképességük az egekbe szökkent, és még valami megváltozott bennük... Sokkal agresszívabbá váltak, ösztöneik vezérelte vadakká fajultak... Bár a vírus a levegőben csak rövid ideig maradt életképes, ez pont elég idő volt ahhoz, hogy egy jó párat az emberek közül megfertőzzön, akik aztán tovább terjeszthették a fertőzést...

Káosz következett be... És a bázis parancsnoka, az a hülye Andrew Ashford semmit se tett... Még csak meg se próbált úrrá lenni a kialakult, kétségbeejtő helyzeten.

A kevésnyi túlélő hiába próbált meg védekezni, vagy visszavágni, a kísérleti laborból elszabadult OR1 elnevezésű lények egy csoportja a legtöbbjüket megölték. És ezek a T-vírossal fertőzött, különösen veszélyes és agresszív kísérleti állatok még most is valahol a közelben kóborolhatnak...

A sors fintora, hogy az ő csapata tagjai már az első bombák becsapódásakor felvették a speciális gázmaszkjukat, hogy megóvják magukat a fertőzésveszélytől... A többieket olyan gyorsan érte utol a végzetük, hogy fel sem tudták fogni, hogy mekkora baj van...

Talán, ők a szerencsések... - gondolta keserűen Rodrigo, miközben sebesülten és kimerülten küzdött tovább...

Rockfort maga lett az égő pokol...

Talán így kellett lennie... Talán mind megérdemeltük.

Rodrigo tisztában volt vele, hogy bár alapvetően nem gonosz, mégis volt mit a szemére vetni. Sokszor szemet hunyt bizonyos dolgok fölött, főleg, ha jól megfizették érte... És bár nem szívesen ismerte be, még saját magának se, mégse tagadhatta, hogy neki is része volt mindabban a szörnyűségben, ami most körülötte tombolt.

Soha meg se fordult a fejében, hogy egyszer vele is megtörténhet ugyanaz, ami Raccoon Cityben, vagy a Caliban-öbölben lejátszódott... Sose gondolt arra, hogy ő is részese lesz a rémálomnak...

Egy újabb hulla sétált el az ideiglenes menedékétől nem messze. Szétrongcsolódott állkapcsa miatt a képe torz vigyorba fagyott, vér csurrant le a nyakára, vörösre festve fakó bőrét, ahogy halkan hörögve, félig elnyílt szájából vérpatakokat folytatva, elbotorkált alig pár méternyire a férfit rejtő síremlék mellett.

Rodrigo ösztönösen összébb húzta magát a rejtekén, de ettől a mozdulattól újra testébe mart a fájdalom, amitől zihálva előregörnyedt, tenyerével markolászva a mellkasát, mintha így enyhíthetné a perzselő fájdalmat. Szájában vér fémes ízét érezte meg...

Ez már nem csak egy-két elrepedt borda. – gondolta, miközben a vér ízétől öklendezni kezdett. Ezt a pechet... Ha szerencsésen meg is úszom, hogy megegyen valami, akkor is itt fogok megdögleni ezen az átkozott szigeten a belső vérzés miatt...

A fájdalom egyre elviselhetetlenebb lett. Legszívesebb hagyta volna ezt az egészet a francba, hogy aztán feladva a küzdelmet, megpihenhessen végre, ám ekkor eszébe jutott a lány...

Be van zárva a magánzárkába, ami több mint valószínű, hogy túlélte a robbanást, mert elég mélyen van a föld alatt.

Ülő helyzetbe küzdötte magát, amitől a fájdalom a mellkasában felerősödött, szédülés és émelygés lett úrrá rajta.

Valahol találni kéne némi vérzéscsillapító gyógyszert... Azzal talán még kihúznám egy darabig... Ideig-óráig... De előtte el kell mennem a lányért! ÉN fogtam el... ÉN hoztam ide... és az ÉN hibám lesz, ha meghal... - a halál gondolatára összerázkódott.

Bár Claire Redfield kezeihez is vér tapad, de ő nem kapzsiságból, mohóságból ölt, mint az Umbrella... Mint ő, Rodrigo... A lány csak igazságot akart. Felfedni az emberek előtt azokat a piszkos ügyeket, amik mögött a gyógyszerészeti vállalat áll. Fellebbenteni a fátylat a rengeteg illegális kísérletről...

Ez a lány nem érdemli meg, hogy egyedül kelljen meghalnia egy sötét, bűdös cellában!

A helikopter roncsa újból fellángolt, milliónyi szikrát lövellve az ég felé, megperzselve egy, a közelben botorkáló zombi bőrét. A levegőben égő emberi hús kesernyés szaga terjengett...

Rodrigo összeszorította a fogait, és talpra küzdötte magát, majd elindult lassan, tántorgó léptekkel a föld alatti zárkasor felé, hogy a lány kaphasson egy utolsó, bár reménytelen esélyt az életben maradásra...

EGY

Claire feje fáj...

Félálomban volt, emlékezett bizonyos dolgokra, hallotta a mennydörgés robaját, és ez valamennyire közelebb húzta őt az ébrenléhez.

Arról az örületről álmodott éppen, amibe pár hónappal ezelőtt keveredett bele, és ami (bár tudta jól, hogy ez a valóság), mégis annyira hihetetlennek tűnt... Képek villantak be a történetekről: a menekülés a fertőzött Raccoon City-n keresztül, az emberi mivoltukból kivetkőzött kreatúrák elől, akik vadásztak rájuk... A kicsi lányról, Sherry Birkin-ről, Leon-ról, a fiatal rendőrtisztről, és arról, hogy egész idő alatt azért imádkozott, hogy Chris életben legyen...

Chris...

Újból mennydörgött, ezúttal még hangosabban, és bár megfordult Claire fejében, hogy valami baj lehet, mégse tudta ez se kirángatni az emlékei közül, amik éppen a bátyja körül forogtak... Chris elment... valahová Európába... és ők követték... és most? Hideg van, fázik, fáj a feje...

De miért? Mi történt?

Akármennyire akarta is, nem emlékezett tisztán. A fejébe csak képek villantak be, rendezetlen emlékek: egy arckép... *Trent...* A hosszú út fáradalmai. Először London-ba, majd onnan Párizsba...

Egy telefonhívás... - Barry Burton, a bátyja egyik jó barátja hívta fel, azzal, hogy Chris él...

Egy érintés... - ahogy Leon a vállára simította a kezét, miközben kék szemei mosolyogva fürkésztek az arcát...

Innen már nem volt megállás. Ekkor már eszébe jutott minden. Hogy betört az Umbrella Gyógyszerészeti Vállalat párizsi központjába... Leon a teherautóban várt rá, míg ő az izgatottságtól hevesen kalapáló szívvel lépett be az épületbe, ahol a reményei szerint végre megtalálhatja a bátyját... De Chris nem volt ott...

Ellenben emberek fogták közre... Sötét ruhás kommandósok, akik gondolkozás nélkül utána lőttek, amikor megpróbált elmenekülni. Bekerítették, aztán szabályszerűen vadászni kezdtek rá a spot lámpákkal fényesen megvilágított folyosókon, miközben sűrűn csapódtak be körülötte a golyók, kisebb-nagyobb darabokat szakítva le a fal vakolatából, a padló márványburkolatából... Aztán volt egy hatalmas robbanás... Tisztán maga előtt látta a katonákat, ahogy sebesülten vonaglanak a saját vérüktől nyálkássá vált padlón...

Aztán elkapták...

Majdnem egy hétig ostromolták az ostoba kérdéseikkel, hogy kisedjék belőle, mennyit tud. És ő beszélt is... Arról, hogy Chris-sel hová jártak horgászni, a politikai beállítottságáról, a kedvenc zenekaráról... De arról, hogy mit tudott meg a hosszú repülőút során Trent-től az Umbrella-ról, valamint Leon és Sherry hollétéről mélyen hallgatott.

Többször felpofozták, próbáltak ráijeszteni, de aztán rá kellett jönniük, hogy úgyse szednek ki belőle semmit...

Aztán jött az a hosszú repülőút. Kétszer kellett átszállnia, utoljára egy helikopterbe. Ekkor egy szörnyűséges fekete zsákot húztak a fejére, ami olyan bűdös volt, hogy fulladozott alatta.

De... mintha a pilóta a Rockfort nevet említette volna... Igen... Rockfort-sziget...

Aztán... durva kezek ragadták meg, nem törődve a tiltakozásával, és levonszolták valahová... A fejről lerántották azt a förtelmes zsákot, és ő teljes sötétségben találta magát, miután egyszerűen rávágták a zárkája ajtaját...

Ekkor újból mennydörgött, és a föld megremegett alatta...

Claire kinyitotta a szemeit, de csak a cellában terjengő sűrű sötétséget pillantotta meg. Valahol a távolban mintha egy ajtó körvonalai derengtek volna fel.

Valahonnan vízcsöpögés halk neszét hallotta, de ezen kívül úgy tűnt, hogy teljesen egyedül van...

Felült a kényelmetlen vaságyon, és megdörzsölte a tarkóját, amibe bele-belehasított egyfajta szűrő fájdalom, majd felállt, és halkan elkáromkodta magát, mert a térdét beverte az ágy szélébe.

Hol a jó Istenben lehetek?... Az Umbrella tehet mindenről! - rándult fintorba a szája, ahogy eszébe jutott a gyógyszerészeti vállalat. Valószínűleg ők zártak be erre az istenverte helyre... És nem valószínű, hogy csak úgy egyszerűen elengednek, azok után, hogy milyen pusztítást végeztem a párizsi központjukban... - gondolta keserűen, miközben belemeresztette a szemeit a sötétségbe.

A gyomra görcsbe rándult, amikor tudatára ébredt a helyzetének, de tudta jól, hogy nem eshet pánikba. Végül is, Raccoon City-ből se jutott volna ki, ha már az elején bepánikol...

De... Még ha ki is jutnék ebből az átkozott cellából, hová mehetnék? Végül is, egy szigeten vagyok...

Újabb dübörgés ütötte meg a fülét, amit, bár a falak letompítottak valamelyest, mégis olyan érzése támadt, mintha a gerince mentén futna végig.

Ezeket a dörgéseket abban a félálomszerű állapotban mennydörgésként azonosította, de most, hogy a feje kezdett már kitisztulni, sokkal inkább úgy tűnt, mintha robbanások lennének...

Vagy Godzilla...

Egyet lépett előre, miközben az arca megrándult a fejébe hasító fájdalomtól. Fázósan dörgölte meg csupasz karjait, és azt kívánta, bárcsak valami melegebb ruha lenne rajta, mert ebben a sötét és hűvös föld alatti cellában a farmer, és a rövid ujjú póló nem sokat ért...

Ki kell innen jutnom valahogy... gondolta. Oh, igen kislány... Nincs is más dolgod, mindössze annyi, hogy elhajlítod a cellád acélrácsait, keresel valami fegyvernek is alkalmas tárgyat, hogyha valaki esetleg, netán-tán az utadba kerülne, azt eldózerolhasd, és... és mondjuk kereshetnél egy számítógépet, lehetőleg online kapcsolattal, hogy elküldhess egy üzenetet Leon-nak...

Újabb hangos moraj rángatta vissza a gondolatai közül.

Oké... - fújta ki hangosan a levegőt. Gondolkodjunk pozitívan, a szarkazmus később is ráér...

Szóval, mi legyen az első lépés?

Jó kérdés... Őr nincs a közelben, az biztos, viszont kurva sötét van idebent... Várjunk csak... - ütögette gyorsan végig a mellénye zsebeit.

Idióták... - húzta elő mosolyogva az egyikből azt az aprócska öngyújtót, amit még Chris-től kapott.

Claire, felkattintva a gyújtót, tüzetesen szemügyre vette a környezetét, bár a vibráló láng csak kis területet világított meg előtte. Amennyire meg bírta állapítani, a rácsokon túli félhomályban, egy asztal körvonalai bontakoztak ki. Mögötte zárt ajtó árnya látszott a szürkességben. Semmi több...

Nagyszerű... - morogta magában, miközben újra végigkutatta az összes zsebét, hátha talál bennük valami hasznosat, de egy hajgumin, és egy csomag rágón kívül semmi érdekeset nem lelt bennük. Hacsak nem a gumival akarja megfojtani az ellent, vagy a mentolos leheletével elkábítani, akkor nem igazán veszi ezeknek sok hasznát...

Ezekkel nem tudom magam megvédeni. – gondolta keserűen, miközben a zárt ajtón túlról lassú, bizonytalan léptek zaja ütötte meg a fülét...

Gyorsan lekattintotta az öngyújtó fedelét, nem akarván, hogy az esetleg az ajtó alatt kiszökő bágyadt fénypátszma idecsalogasson bárkit is, és a ráborult sötétségben, némán fülelni kezdett...

A szíve meglódult, a szája kiszáradt a félelemtől.

Értem jönnek? Mi van, ha bántani akarnak... Vagy megölni...

Halk csoszsanás... Bárki, vagy bármi is közeledik (mert közeledik, az biztos, legalábbis az egyre hangosabban felcsendülő léptek ezt bizonyítják...) az egyedül van... és megsebesült? – ráncolta össze a homlokát a lány, ahogy feszülten fülelt minden apró neszre.

A léptek lassúak, bizonytalanok, tántorgóak voltak... *Mint...*

Nem, az nem lehet... - a lélegzete elakadt, bár képtelenségnek tűnt, ami hirtelen az eszébe jutott: a lassú, csoszsanó léptekről egyből a Raccoon-ban történtek villantak fel előtte.

Egy zombi... Mi van, ha ezen a szigeten is kitört valamiféle járvány, ami... Ne nevettesd ki magad kislány! – rázta meg a fejét. Valószínűleg csak a börtönőr közeleg, aki többet ivott a kelletténél. Ha így van, akkor nem sokat árthat neked, tekintettel az állapotára, ha viszont... mégiscsak egy zombi... akkor is biztonságban vagy itt, mert azok ostoba lények. Nem tudnák kinyitni a cella ajtaját, mivel te sem tudod...

Claire hátrébb húzódott kissé, miközben az ajtó halkan nyikorogva feltárult szemközt vele.

Halk kattanás, majd a mennyezetbe épített fénycsővek zümmögve életre keltek, éles fénnnyel árasztva el a kicsiny helyiséget.

A lány hunyorogva tekintett az ajtónyílásban kissé meggörnyedten álló férfira. Az magas és izmos volt. Sötét színű arcbőrén veríték fénylett, ahogy résnyire összehúzott, fekete szemeivel vizsontszemlélte Claire-t.

Ez volt az a férfi, aki elkapta Párizsban, és aki idehozta...

Hál' Istennek, hogy nem egy zombi...

Claire mozdulatlanul állt, várva, hogy mi fog most történni.

A férfi most valahogy másként... olyan furcsán festett, de nem azért, mert az arcán kosz feketedett, vagy, mert az izmos alakján feszülő fehér pólót vérfoltok szennyezték be... Az első találkozás alkalmával könyörtelennek tűnt, kétséget sem hagyva a felől, hogy ha kell, gondolkodás nélkül meghúzná a fegyvere ravaszát. De most, ahogy némán, és görnyedten ott állt az ajtóban, a lány valahogy másnak látta...

A férfi benyúlt a nadrágja egyik zsebébe, és egy kulcsosomót húzott elő onnan. A cella ajtajához lépett, és a kulcslyukba illesztette az egyiket, majd szélesre tárta azt. Mielőtt még Claire bármit is tehetett volna, a férfi szó nélkül hátat fordított neki, és odaballagott az asztal mellett ácsorgó egyetlen székhez. Fáradtan, hangosan felnyögve rogyott le rá, de amikor a szeme megakadt egy, az asztalon lévő fehér dobozán, felélénkülve kapott utána vérmaszatos ujjával. Amikor megkaparintotta azt, megrázta, majd csalódottan áthajította a szobán.

- Nagyszerű! – suttogta maga elé alig hallhatóan. Hangja tompán csengett a szoba néma csendjében.

A dobozka végiggördült a padlón, és pont a cella ajtaja előtt állt meg.

A férfi ismét a lányra pillantott:

- Kijöhetsz onnét...

Claire bizonytalanul tett előre egy lépést, és nagyon remélte, hogy nem egy újabb trükkel van dolga.

- Miről beszél? – nézett a férfira gyanakodva, lelki szemei előtt látva, ahogy ugyanez a fickó, gúnyos vigyorral a képén fegyvert szegez rá.

- Szabad vagy... - sóhajtott egy nagyot a férfi, miközben lentebb csúszott a széken, mert így könnyebben tudott lélegezni.

- Úgyszincs lehetőség rá, hogy elszabaduljunk ebből a pokolból... - hunyta be a szemeit. Claire ösztöne azt súgta, hogy igazat beszél, bár nem igazán értette, hogy miről is van szó.

A lány kilépett a cellájából, és felkapta a földről az apró gyógyszeres dobozt, amit a férfi hajított el. Az oldalára ragasztott, félig lekopott papíron kiejthetetlen név díszlett, de azt a szót, hogy „vérzéscsillapító” el tudta olvasni.

Lopva Rodrigo-ra pillantott. Sötét bőre fluoreszkálóra sápadtan fénylett a neoncsövek fényében, szagatatlanul lélegzett, mellkasa egyenetlenül emelkedett-süllyedt kosztól feketedő pólója alatt. Ruhájából vér édeskés szaga, és füst bűze áradt.

Talán belső vérzése van... - a lány meg szeretne volna kérdezni, hogy miért engedte szabadon, és hogy mi a fene folyik odakint, de a férfi már alig volt magánál, a szempillái meg-megrebbentek.

Segítenem kéne rajta... Talán haldoklik... Talán TE is meghalhatsz, ha most azonnal nem tűnsz el innen! – a lány lelkiismerete győzött, mert mégiscsak ez a férfi szabadította ki, és ha tehet érte valamit, akkor azt meg is kell tennie. Segítenie kell neki!

- Mi baja van? – lépett közelebb a férfihoz, és gyengéden a vállára tette a kezét, bár sejtette, hogyha tényleg belső vérzése van, akkor ő nem sokat tehet érte... Talán ha orvos volna...

- Ne aggódj miattam... - válaszolta elhalóan.

Mielőtt Claire újabb kérdést tudott volna feltenni, a férfi elvesztette az eszméletét. A teste félig leomolva terült el a széken, a vállai elernyedtek. Lélegzett, de, hogy meddig marad még életben, ha nem jut sürgősen orvos kézre, az kérdéses volt.

Claire gyorsan átkutatta az asztalt, hátha talál valami hasznosat rajta. Egy köteg papír alatt túlélőkésre bukkant, amit a derékszíja alá tűzött. Már épp elfordult volna az asztaltól, amikor az egyik papíron megakadt a szeme a saját nevéen.

„Claire Redfield, rabszáma: WKD4496, elszállítás dátuma... bla-bla-bla... Beszállította: Rodrigo Juan Raval...”

Rodrigo... Ő az a férfi, aki elkapta, és aki most elengedte... aki itt haldoklik, mindössze egy karnyújtásnyira tőle... - dobta vissza az asztalra a papírokat.

Ez a csodák háza... - gondolta. Pár perce még fegyvertelen voltam, és be voltam zárva, de most ez már fordítva van... - nézett rá az eszméletlen Rodrigo-ra, majd a férfihez lépve, átkutatta az ő ruházatát is, de egy kulcscsomón kívül semmi egyebet nem talált nála, azt viszont nem akarta magával vinni, nehogy az esetleges csörömpölése elárulja őt... Ha szüksége lenne rá, majd visszajön érte.

- Ne gyerünk... - mondta halkán, hogy lelket öntsön magába, mert alapvetően rettegett attól, amit kint találhat.

Nem tudta, hogy mi a baj odakint, hogy mi vár rá, de amíg nem tudja, tervet se tud kovácsolni... Jól megmarkolta a kését, és kilépett a kicsiny helyiségből, remélve, hogy egyszer minden rémálomnak vége szakad...

Alfred Ashford egyedül ült az otthona szemetes lépcsőjén, félig elvakulva a lelkében tomboló dühtől.

Bár a támadásnak már vége volt, az otthona romokban hevert. Az otthona...

Még a nagypapjának az ükanyja, a gyönyörű, és tehetséges Veronica – Isten nyugosztalja – építette ezen az eldugott kis szigeten, amit Rockfort-nak nevezett el, és amit az utódaira hagyott... És most... Egy szempillantás alatt lerombolták mindezt...

Faragatlan, durva gazemberek... Mérhetetlen tudatlanságukban nem tudják, hogy mennyi mindent pusztítottak el...

A második emeleti építészeti remekműveket tönkretették, a szobrok, a festmények megrongálódtak, az ajtókat kiszakították a helyükről... Még jó, hogy a saját szobájuk érintetlen maradt...

Alexia most fent sír, az ágyára borulva... Sérülékeny kis lelkét összetörték...

A pusztá gondolat, hogy az ikertestvéreinek fájdalmat okoztak, csak olaj volt a lelkében tomboló tűzre. Dűhe újult erővel horgadt fel, a keze önkéntelenül is ökölbe szorult, körmei mélyen tenyere érzékeny bőrébe vájtak, és amikor a fájdalomtól feleszmélve, szétnyitotta a görcsösen szorított ökleit, a tenyerén apró félholdak maradtak vissza.

Szórakozottan tekintett körül, bár tudta jól, hogy hiába is keresne itt bárkit. Mindenki meghalt...

Hisz látta. Mindent látott... Mindent végignézett, a monitorszoba biztonságából. Minden egyes, a falra felszerelt apró monitor egy-egy külön fejezetét mesélte el ennek a vérengzésnek.

Mindenki meghalt... - gondolta rezignáltan...

Legalábbis majdnem mindenki. Az a kevésnyi túlélő pedig, mint a riadt nyulak, igyekeztek elmenekülni... Nem sok sikerrel...

A szakácsa valahogy túlélte ezt a borzalmat, és elrejtőzött a kiszolgálóhelyiségek egyikében, de a szerencsétlen nő annyit visítózott félelmében, és kétségbeesésében, hogy már az idegeire ment... Kénytelen voltam lelőni...

De mi még itt vagyunk! Az Ashford-ok mindent túlélnek, hogy aztán gondtalanul táncolhassanak az ellenségeik sírhantjain, drága pezsgőt iszogatva az elhullottak kiszáradt koponyacsontjaiból...

Elképzelte, ahogy Alexia-val táncol, törékeny testét szorosan ölelve, miközben a lemezlejátszóból halkán szétsugárzó keringőmuzsika hangjai közé az ellenségeik halálsikolyai vegyülnek...

A testvéreire nézett gondolatban, és azokból a gyönyörű szemekből kiolvasta, hogy ugyanarra gondol ő is: hogy ŐK felsőbbrendűek a közönséges emberekhez, és azokhoz képest, akik megpróbálták elpusztítani a birodalmukat...

Már csak az a kérdés, hogy ki a felelős a támadásért? Az Umbrella-nak sok ellensége van. Kezdvé a rivális gyógyszerészeti vállalatokkal, de arról sem szabad megfeledkezni, hogy a Raccoon City-ben történt katasztrófa, magát a vállalatot is megosztotta, így akár a saját részvényeseik is az ellenségeiké válhatnak... Főleg azok, akik addig se nagyon szívlelték a tikos biofegyver kísérleteket...

Az Umbrella Gyógyszerészeti Vállalat Lord Oswell Spencer, és Alfred nagyapjának, Edward Ashford-nak az agyszüleménye volt, ami rövid időn belül egy igen nagy hasznot hajtó ipari birodalomná nőtte ki magát. De... Mindezek mellett a vállalat igazi haszna a titkos, és persze illegális kísérletekből származott, amit sok bennfentes se nézett jó szemmel...

Alfred összeszorította az öklét, és az egész testén dühös remegés futott végig, amikor hirtelen rádöbbsent, hogy Alexia mögötte áll.

Nem hagyhatod, hogy úrrá legyen rajtad a kétségbeesés, bátyám... - kezét gyengéden a férfi vállára simította.

Mi uralkodunk... MINDIG mi uralkodunk...

- Igazad van, drága húgom... - mormolta magában a szavakat Alfred...

Évekkel ezelőtt, amikor Alexia elhagyta Rockfort szigetét, olyan magányosnak érezte magát... Félt, hogy megszakad ez a különleges kapcsolat, ami összeköti kettőjüket... De most... Sokkalta szorosabb a kapcsolatuk, mint annakelőtte volt.

Soha nem beszéltek az elválásról, és arról a kísérletről, amit az Antarktisi laborban végeztek... Csak egymással törődtek... Egyszerűen csak örültek a másiknak...

A férfi hosszú percekig bámulta a testvérét, megnyugodva a fenséges látványtól, meghökkenve a hihetetlen szépségtől. Porcelán bőre csak úgy ragyogott, égszínkék szemei tisztán tekintettek le rá...

Még ezen a sötét napon is örömet okozott a látványa.

- Mit is csinálnék én nélküled? – kérdezte Alfred gyengéden, de tudta jól, hogy a válasz túl fájdalmas lenne.

Majdnem megőrült a magánytól, amikor Alexia elment, és még mindig vissza-visszatért az a rémálom, hogy ő egyedül van... Hogy Alexia elhagyta...

E miatt nem akarta, hogy elváljanak, hogy a nővére elmenjen a kúriájukból. De őt nem érdekelte. Csak szerette volna folytatni a kutatásait. És annak ellenére, hogy tudta jól, a bátyja mennyire ragaszkodik hozzá... elment...

Bárcsak vele maradhattam volna... - gondolta keserűen, de aztán magabiztosan felszegte a fejét: *hisz Ő is egy Ashford! Felelősséggel tartozik a teljes rockfort-i létesítményért...*

Igaz, hogy amikor 15 évvel ezelőtt az a felelőtlen apja, Alexander Ashford eltűnt, és Alfred el akarta foglalni az őt megillető helyet, az Umbrella kulcsfigurái megpróbálták eltávolítani őt a biofegyver kutatások közeléből, de megfélemlítette őket... *Igen... JÓL megfélemlítette őket... A családnevének még mindig van akkora hatalma, hogy meghunyászkodjanak előtte!*

Most szépen elküldök nekik egy jelentést, elmagyarázva a helyzetet, mert tudniuk kell róla, hogy mi folyik itt... - döntötte el magában.

Máskor, az ilyen jellegű feladatokat a személyi titkárára, Robert Dorson-ra hagyta volna, de őt sajnálatos módon, pár héttel ezelőtt, be kellett zárnia, hogy innentől a börtön barátságos légkörét élvezze, mert az Alexia utáni kíváncsiságával túl messzire ment el.

Alexia...

A nővére rámosolygott, az arcán imádat ragyogott fel, ahogy a testvérét szemlélte.

Ugye megvéded engem, drága bátyám? – inkább kijelentette ezt, mintsem kérdezte.

Te kinyomozod, hogy ki tette ezt a szörnyűséget a mi kis birodalmunkkal, és megfizetsz neki a pusztításért...

Alfred kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a nővérét, de gyorsan vissza is kapta, mert eszébe jutott, hogy Alexia nem igazán szereti, ha hozzáérnek. Inkább bólintott helyette, miközben a düh újult erővel lángolt fel benne, hogy valaki megpróbálta bántani a testvérét.

EZT soha nem fogja megengedni! Senki sem bánthatja a nővérét!

- Igen Alexia! – mondta szenvedélyesen. – Megfizetnek mindenért!

Belenézett a lány gyönyörű szemeibe, és tudta, hogy a testvére hisz benne. Ettől büszkeség öntötte el a lelkét...

- Megtanítom őket a megbánásra, és ne félj: soha nem fogják elfelejteni a leckét! – fogadta meg magában.

A testvére bízik benne, és ő inkább meghalt volna, mintsem, hogy cserbenhagyja Alexia-t...

KETTŐ

Claire rálépett a felfelé vezető, sötét lépcsősor legelső fokára, és vett egy mély lélegzetet, hogy felkészítse magát a fent rá váró dolgokra.

A fagyos levegő, mint valami hideg kéz szorongatta a gerincét, reszketett, ennek ellenére még mindig hezitált.

A kés csúszkált izzadt ujjai között.

Nem különösebben rajongott érte, hogy felmenjen az ismeretlenbe, de nem volt más választása, hacsak nem akart visszamenni a cellájába.

Olajos füst marta a torkát, és a lépcső tetején vibráló lángokból arra következtetett, hogy fent tűz ég.

De mi történhetett? Ez egy Umbrella bázis...

Mi van, ha ugyanúgy, mint Raccoon City-ben, itt is kiszabadult valamilyen vírus, vagy néhány, az Umbrella által kreált szörny szökött meg?

Vagy Rockfort csak egy börtönsziget?

Talán csak a többi rab okozott némi felfordulást...

Talán felmehetnél azon az átkozott lépcsőn, ahelyett, hogy itt találgatsz ki mindenféle őrülséget!

A szíve hevesen megdobbant, ahogy kényszerítette magát, hogy megtegye az első lépéseket, és közben azon morfondírozott magában, hogy a filmekben ez miért tűnik mindig olyan egyszerűnek, ahol bátran vetik magukat bele a szereplők a veszélybe...

De Raccoon City után tudta jól, hogy ez nem így megy...

Talán nincs sok esély rá, hogy bármit is tehetne, de ez nem azt jelenti, hogy nem is félhet. Figyelembe véve a körülményeket, csak egy komplett idióta nem félne...

Lassan kapaszkodott fölfelé, miközben az adrenalin vadul száguldozott az ereiben.

Valahol biztosan tűz ég... - gondolta miközben beleszipantott a hűvös és nyirkos levegőbe, ami füstszagot hozott magával.

Minden csöndesnek tűnt, csak a lángokban elpárolgó esőcseppek különösen visszhangzó sistergését hallotta.

Ahogy kilépett a lépcsőházból, ami kicsiny temetőbe vezetett, rögtön észrevette a tűz forrását: alig pár méternyire onnan, ahol állt, a túldíszített, földből kifordult, töredezett sírkövek között egy megrongálódott helikopter maradványai voltak. A szerte és szétszóródott fém alkatrészek halkan pattogtak az őket emésztgető lángok alatt, sűrű, bűzös, fekete füstöt eregetve.

Balra tőle, magas, megmászhatatlan fal tornyosult fölé, jobbra viszont tiszta volt az út. Csak a nyomasztó sötétséget látta maga előtt, az egyre sűrűsödő esőfüggönyön át... És sötét árnyakat...

Csak sírkövek... - suttogta magában, hogy elűzze a lelkébe lopakodó félszet. *Bármilyen is történt itt, már vége van...* - gondolta, miközben óvatos léptekkel elindult jobbra. Az ösvényt

követve, megtett egy U-alakú kanyart a csálén álló, omlatag sírkövek között, miközben azt kívánta magában, hogy keveredjen már ki ebből a még nappali világosságnál is nyomasztónak tűnő sírkertből, amikor hirtelen...

... A fülhasogató robbanás hatására, ami a háta mögött következett be, akaratlanul is a levegőbe emelkedett, majd rövidke repülés után, kecsтеленül elterült a sárban. Nedves föld csapódott az arcába, egy pillanatra elvakítva, az orra megtelt az égő kemikáliák bűzével, és egy pár másodpercig megzavarodottan hevert az egyik olajos felszínű pocsoltyában, mert a hirtelen támadt zűrzavarban azt sem tudta, hogy hol van...

Csak abban volt biztos, hogy nem sérült meg...

Biztos... a helikopter üzemanyagtartálya robbant fel... - nézett vissza a válla fölött az égő roncsra, amikor hirtelen, ismerősnek tűnő nyögés ütötte meg a fülét...

- Uhhhhhh...

Claire azonnal talpon termett, miközben újabb hátborzongató hang csatlakozott az előzőhöz. Megfordult, és akkor meglátta a botladozó alakot, aki lassan közeledett felé. A férfi szakadozott rongyait és haját narancsvörös lángok emésztgették, az arcán a bőr fekete volt már, és rút hólyagok tarkították.

A lány hátrált egy pár lépésnyit, de ekkor valamiféle cuppogást hallott a háta mögül is, és amikor megfordult, elborzadva látta meg azt a két másik alakot is, akik a sárban fetrengve igyekeztek felé... Az arcuk visszataszító szürkés árnyalatban tündökölt fel a tűz fényében, csontvázszerű ujjakkal a felázott földet kaparták maguk előtt, ahogy felé közeledtek...

A francba... Akárcsak Raccoon-ban, az Umbrella által kifejlesztett vírus itt is zombikká változtatta az egykor élt embereket, ellopva mindent, ami egykor emberré tette őket... ellopva az egész életüket...

Claire tudta jól, hogy nincs ideje a hitetlenkedésre, hogy nem engedheti meg magának, hogy a félelem lebénítsa... Mert az a három zombi egyre közelebb araszolt hozzá, és amikor előretekintett az ösvényen, további sötét árnyakat látott meg előbotladozni az árnyas helyekről... Szétfolyt vonású, ennek ellenére mégis kegyetlen kifejezésű arcukat a lány felé fordították, a szájukat halk nyögések kíséretében hatalmasra tátották, a tekintetük üresen meredt a semmibe...

- Uhhhhhhh...

- Ohhh...

Az egymásba kapcsolódó nyögéseket, a panaszos üvöltéseket az éhség utáni vágy fűtötte át...

Átkozott Umbrella! Szörnyű, hogy mikre nem képes a tudomány. Emberekből eszetlen, gyakorlatilag halott, de mégis itt sétafikáló kreatúrákat csináltak... Aki megfertőződik a vírussal, annak elkerülhetetlen a végzete... És mégse tudta őket sajnálni... Most nem... Most, hogy csak egy vékonyka fonál választja el a szörnyű haláltól...

Gyerünk... Mozdulj már, kislány!

A tekintete kétségbeesve cikázott ide-oda a szűk ösvényen, de mind a két oldalról közeledtek felé...

Egy hirtelen ötlettől vezérelve, megragadta az egyik sírkő omladozó tetejének a szélét, és átlendült fölötte. Átnedvesedett, sáros nadrágja rátapadt a combjaira, valamelyest akadályozva őt a mozgásban, cipőjének talpa meg-megcsúszott a sima márványfelületen, ami egy IGAZI halott koporsóját rejtette maga alatt, mélyen a földben...

Nem merte volna megkockáztatni, hogy azzal a szánalmas késsel, az egyetlen fegyverrel, ami nála volt, szembeszálljon ezekkel a fenevadakkal, mert elegendő lett volna egyetlen aprócska harapás ezen lények bármelyikétől, és hamarosan már ő is velük együtt kísértene ebben a sötét sírkertben... *Hacsak meg nem esznek előtte teljesen...*

Claire összeborzongott ettől a gondolattól...

Az egyikük, az elszenesedett, felhólyagzott képű alak átcoszogott két sírkő között. Fejtetője kopaszon világított a hold fényében, haj még mutatóban se maradt a koponyáján. Ruhája

cafatokban lógott lefelé összeaszott, megperzselődött testéről, itt-ott még felparázslott benne egy-egy szikra. Már elég közel ért a lányhoz, hogy az megérezze azt a zsíros, undorító, gyomorforgató szagot, ami a megégett húsból párolgott...

Ahogy a lány átmászott egy újabb sír derékig érő emléktábláján, felszegte a fejét, hogy felmérje a helyzetét, és akkor észrevette: nem is olyan messzire tőle, az éjszakai sötétségen, és a sűrű füstfellegen túl megpillantotta az északkeleti fal egyik szegletében kirajzolódó kaput... Az előtte lévő ösvényen csak egyetlen zombi téblábolt, féloldalasan tartva a fejét. Az egyik szemgolyója hiányzott, a feketén felé ásító üregben valamilyen kocsonyás anyag csillant meg a tűz narancsos fényében, ahogy a lány felé pillantott. Az egyik keze használhatatlanul, furcsa szögben lógott a teste mellett.

Már csak el kéne odáig jutni... - futott át az agyán a gondolat, amikor közvetlenül a háta mögött éhes nyögés csendült fel.

- Uhhhhh...

Claire ijedten kapta hátra a fejét, és azt kellett látnia, hogy elszenesedett, remegő ujjak közelednek felé... A lány közvetlen közelről szemlélhette meg a megperzselődött, egykor élt férfi sárgás fogait a szélesre nyitott ajkak mögött, a lepedéktől fehér nyelvet, ahogy előbuggyan a szájából, a lény vad mohóságában...

Ne... - sikította egy hang a fejében, miközben lendületet vett, és elrugaszkodva a helyéről, a szemben lévő sírkő tetejére ugrott, centiméterekre elkerülve a felé kapó, csontvázszerű ujjakat.... A karjait széttárta, hogy megőrizze az egyensúlyát, miközben egy újabb ugrást kísérelt meg, de érezte, hogy nedves cipőtalpa menthetetlenül megcsúszik a síkos márványkövön...

A lány elterült a sáros ösvényen... A kapu előtt ácsorgó zombi megbillent, ahogy mohóságában Claire felé igyekezett, és arccal előre belezuhant ő is a sárba. Egyetlen ép, előremeresztett karja közvetlenül a lány bokája mellett csobbant bele egy tócsába, és a kutató, sarat kaparó ujjak erősen ráfonódtak, miközben halk, éhségről tanúskodó kiáltás hagyta el a lény száját...

A fenébe...

Claire, az undorával küszködve hajolt előre, és minden gondolkodás nélkül vágott bele a még mindig a kezében szorongatott késsel abba a fakó színű, sáros csuklóba...

A zombi, teljesen érzéketlenül a kezébe maró éles fájdalomra, közelebb csúszott a nedves földön a lányhoz, mire ő a szabad lábát felhúzza, tiszta erejéből előre rúgott. A talpa hangosan csattant a lény homlokán, mire Claire bokáján a szorítás engedett...

Villámgyorsan felpattan a földről, és a kapu felé fordult, miközben a lassan csöndesülő eső kopogásán át is meghallotta a felé közeledő lények lassú, csoszsanó lépteit, a felázott talaj csobbanásait, ahogy belelépnek egy-egy nagyobb tócsába...

Most már csak azért kell imádkozni, hogy az a tetves kapu nehogy zárva legyen... - gondolta szédülve. *Ha esetleg nem lesz nyitva... akkor itt a vég...*

Három hosszú lépéssel elérte a behorpadt, fémből készült kaput, és remegő kezét rásimította a kilincsre...

Az ajtó könnyen és simán tárult fel előtte, és a lány, a kését előreszegezve lépett át rajta, azon imádkozva, hogy a túloldalt nehogy újabb ilyen szörnyek várják a jöttét. A hátrahagyott vírushordozók hangosan felnyögtek éhségükben...

A kapu egy hatalmas udvarra nyílt. Az esőtől felázott talaj nedvesen csillogott a felkelő Hold fényében. Szerencsére nem látott senkit kóborolni, se a tér közepén, az oldalára borult teherautó közelében, se a sistergő lángok által beborított dobozok mellett, se a hatalmas torony árnyékában. Bár több testet látott a sárban heverni, de szerencsére egyik se mozgott. Az egyik, mozdulatlan, arccal a sárban heverő hulla ujjai között egy fegyvert látott megcsillanni, és a lány kalapáló szívvel térdelt le a holttest mellé, miközben remegő ujjakkal a pisztoly után nyúlt. A szemét nem merte levenni arról a fakó bőrű, sártó feketéllő arcraól,

attól tartva, hogy a rezzenéstelen szempár hirtelen felpattan, és a lény új életre kelve, rátámad...

Ekkor éles fény hasította ketté az éj sötétjét, egyenesen Claire-re vetülve. A lány önkéntelenül eltakarta a szemeit, amikor felkelepett egy gépfegyver...

Golyók csapódtak be a lába elé a földbe, sárral borítva be a nadrágja szárát. Claire, elvakulva az éles fénytől, a szívébe hirtelen berobbanó pánik érzésével, bevetődött a felborult teherautó fedezékébe, miközben az a képtelen ötlet száguldott át az agyán, hogy talán szerencsésebb lett volna, ha a cellájában marad...

Steve Burnside, bár nem látott már maga alatt egyetlen csoszogó, tántorgó árnyat sem, mégsem hagyta el az őrtorony biztonságát. Egyrészt, mert tudta jól, hogy azoknak a lényeknek nem lenne annyi sütnivalójuk, hogy felkapaszkodjanak hozzá, másrészt a szakadó esőben ez volt az egyedüli száraz hely, ahová behúzódhatott. Emellett persze az sem elhanyagolható tény, hogy az őrtorony párkányára felszerelt gépfegyver hatalmas önbizalommal töltötte el...

Ennek a segítségével kaszabolta le azt a három zombit is, akik alant korzóztak, anélkül, hogy csak egy kicsit is meg kellett volna erőltetnie magát... Persze, volt egy 9 mm-es, félautomata pisztolya is, amit még az egyik börtönőr hullájától vett kölcsön, de ezt a két fegyvert még távolról sem lehetett egy napon említeni.

Szóval... várok még itt egy órácskát, hátha ez a francos eső eláll addigra végre, aztán elhúzókról az átkozott szigetről... - morfondírozott magában, miközben azon gondolkodott, hogy a legjobb lenne egy kicsiny repülő. Meg tudnék vele birkózni... De, ha nem... akkor beérném egy kurva csónakkal is, csak el tudjak innen tünni vége...

Steve nekidőlt az őrtorony párkányának, letekintve az esőáztatta udvarra, és az ötlött a fejébe, hogy mielőtt elmegy innen, megkereshetné a konyhát, vagy valami raktárszerűséget, mert a gyomra fájdalmasan megvonaglott az éhségtől.

Talán, elmehetnék Európába... Úgysem próbáltam még ki sosem az ottani konyhát... De... végül is, bárhová elmehetek... Már semmi sincs, ami visszatartana... - a lehetőségek izgatottá tették, de ugyanakkor nyugtalanná is, ha eszébe jutott, hogy még mennyi minden van hátra, ahhoz, hogy tényleg szabadnak érezze magát... A kivezető utat hatalmas kapu zárta el, aminek a kulcsát nem találta, hiába kutatta át oly sok ór hullájának a ruháját. Még a néhai Paul Steiner-hez, a börtön igazgatójához is volt szerencséje, de egy fia kulcsot sem talált nála. Azt a faszfeket... - gondolta Steve, miközben eszébe jutott, hogy az igazgató vigyorgott, valahányszor egy rabot az úgynevezett „gyengélkedőre” küldhetett... Arra a gyengélkedőre, ahonnan soha, senki nem térhetett vissza...

Steve összeborzongott, ahogy a pillantását a szemközti, hatalmas kapura vetette, ugyanis úgy tűnt a számára, mintha annak a kilincse megmozdult volna...

Te jó ég... Ezek az ajtókat is ki tudják nyitni? - Steve úgy gondolt ezekre a pépes agyú lényekre, hogy azok képtelenek bármi értelmeset tenni, vagy gondolni. De, ha képesek erre, akkor mi mindent tehetnek még meg, amiről NEKED gőzöd sincs?

Jól van... Semmi gond! Van egy bivalyerős gépfegyvered... Emlékszel? - bárki, vagy bármi is korzózik alant, az nem lehet élő ember... Tehát... te csak végül is megszabadítod a szenvedéseitől... - ezzel megragadta jobb kézzel a hatalmas gépfegyver mellé szerelt lámpa kallantyúját, miközben a bal keze mutatóujját ráfeszítette a ravaszra...

Amikor a kapu kivágódott, szárazon nyelt egyet, miközben a lámpa fénykévéjét a vélt ellenségre irányította, és szinte ezzel egy időben tüzet is nyitott...

A fegyver hangosan felkelepelve ugrált a kezében, miközben fekete sár áradatával borította be az alatta elterülő területet...

A szeme sarkából, mintha valami rózsaszín villanást látott volna, de túl gyorsan eltűnt onnan. *Túl gyorsan... azokhoz a kannibálokhoz képest...* - már hallott arról rebesgetni egy-két dolgot, hogy az Umbrella olyan lényeket is kifejlesztett, akik nem csak eszetlen gyilkológépek, hanem akár értelmesebb megnyilvánulásokra is képesek, de nagyon remélte, hogy nem egy ilyenrel hozta össze a jó sorsa...

Én nem félek... nem... félek... - az arcán veríték csurrant végig...

Az a valaki, vagy valami, éppen ebben a pillanatban vetődött be a felborult teherautó fedezékébe, és Steve igencsak remélte, hogyha már megölni nem is sikerült azt a valamit, akkor legalább elriasztotta...

A lámpa fénykévéjével végigpásztázta az őrtorony alatt elterülő saras területet, megvilágítva a valahai örök golyó tépázta hulláit, az oldalán heverő teherautó körüli területet, amikor, hirtelen egy sápadt arcra vetült rá...

BAM! BAM! BAM!

A lámpa burája szétrobbant, apró üvegszilánkokkal hintve tele az őrtorony padlóját.

Steve akaratlanul is felordított, miközben hátrébb ugrott a gépfegyvertől, mert az a valaki, vagy valami odalent, immáron őt célozta...

- Ne lőj! – kiáltotta elszoruló torokkal.

- Én... - nyögte elhalóan.

Pár percig halotti csend borult a tájra, amit aztán egy hűvös, ridegen csengő női hang tört ketté:

- Add meg magad!

Steve megzavarodva pislogott maga elé, miközben kieresztette a tüdejéből a bennfeledett levegőt, és érezte, hogy az arcát elönti a vörösség.

- Jól van... Feladom...

Ez rettenetesen bénán hangzott... - tette hozzá magában némán.

- Lemegyek! – mondta ismét fennhangon, remélve, hogy a hangja ezúttal nem bicsaklik meg, hogy elég magabiztosan cseng, és közben eldöntötte magában, hogy bármi is történjen, ezúttal résen lesz...

Ha esetleg ellenség az ott lent... hát... neki mégiscsak van egy 9mm-esé, amivel könnyedén el tudja intézni...

Na ne bomolj már... Az csak egy lány odalent... Talán egy csinos lány... Na nem... akkor sem! Nem akarok felelősséget vállalni senkiért! Sem egy 98 éves, kopaszodó, masszívan dohányzó, vén szipirtyóért, sem azért a lányért... sem senki másért... ÉN MOST MÁR SZABAD VAGYOK!

Nem akarta sem azt, hogy tőle függjön bárki is, sem azt, hogy ő függjön valakitől...

A gondolat kényelmetlenül érintette, ezért félre is taszította magától. *A körülmények amúgy sem alkalmasak semmiféle romantikus etye-petyéhez, ugyanis vad, fertőzött szörnyek mászkálnak mindenfelé, és a Halál leselkedhet minden sarok mögött...* - Steve tett egy pár lépést előre, miközben a szemét az ismeretlenre szegezte.

A lány az udvar közepén állt, fegyverrel a kezében, amit pontosan rá szegezett. És bár a ruhája sártól feketedett, és az esőtől átázva tapadt a testére, mégis ő volt a legszebb lány, akit Steve valaha is látott. Az arca akárcsak egy modellé: hatalmas, tágra nyílt szemekkel, szabályos arcvonásokkal. Vöröses árnyalatú haja nedvesen csillogott.

Csak pár centivel volt alacsonyabb nála, és a kora is körülbelül ott lehetett, ahol az övé. Steve csak pár hónap múlva lesz 18 éves, és a lányt se mondta volna idősebbnek.

Csizmát, farmert és rózsaszín mellényt viselt a fekete, rövid ujjú póló fölött. Ahogy Steve szeme végigsiklott rajta, akaratlanul is megállapította, hogy az öltözéke pompásan

kihangsúlyozza karcsú, izmos alkatát. És bár fáradtnak, és óvatosnak tűnt, szürkés-kék szemei mégis szikrázón csillantak meg...

Mondj már valami frappánsat! – Steve nyelt egy nagyot, miközben már épp azon volt, hogy bocsánatot kér, amiért rálőtt, hogy mond pár kedves és érdekes szót...

- Te nem vagy zombi... - nyögte ki nagy nehezen, miközben az éppen fogalmazgatott mondat benne ragadt...

Óh... Hát ez briliáns volt!

- Nem... - mondta a lány lágyan. Csak ekkor döbbsent rá, hogy a fegyverét még mindig erre az ismeretlenre szegezi, ezért lentebb engedte azt, bár az ujját semmi pénzért le nem vette volna a ravaszról.

- És mond csak: ki a franc vagy te? – nézett rá szúrósan összehúzott szemekkel.

Steve elmosolyodott. Tudta jól, hogy nem mutathatja ki, hogy milyen ideges, mert akkor a lány soha a büdös életben nem fogja levenni az ujját annak az átkozott fegyvernek a ravaszáról.

Meg kell győznöm őt, hogy nem jelentek a számára fenyegetést...

- Nyugi szépségem... - mondta még mindig mosolyogva.

- Az én nevem Steve Burnside. Én... a börtönből szöktem meg...

- Szépségem? – húzta el a száját gúnyosan Claire.

Nagyszerű! – gondolta magában. Semmi sem bosszantotta annál jobban, mint ha valaki leereszkedően bánt vele. Másrészt viszont, tisztában volt vele, hogy ez a srác nyilvánvalóan fiatalabb tőle, és valószínűleg csak a férfiasságát akarja bebizonyítani.

Inkább férfinak akar látszani, mintsem kisfiúnak... - Claire-nek volt már tapasztalata ebben a dologban, és tudta, hogy milyen visszataszító is tud lenni, amikor valaki olyasvalakinek akar látszani, aki valójában nincs meg benne.

A fiú tekintete végigsiklott rajta, fentről lefelé, mire Claire hátrébb lépett egyet, a fegyverét ismét kissé fentebb emelve, nem akarva egyetlen esélyt sem adni az esetleges támadásra.

Lepillantott a kezében szorongatott pisztolyra. Egy M93R. Olasz. 9mm-es... *Chris-nek is volt egy ugyanilyenje. Ha úgy adódna, még ebből a távolságból is le tudnám lőni az ifjú Mr. Burnside-ot, ha valami rosszban sántikálna... Legyen bármilyen jóképű is...* - futottak át a gondolatok gyors egymásutánban a lány fején.

- Had találgassak... Te nem az Umbrella-nak dolgozol, ugye? – kérdezte a srác, csak úgy mellékesen, miközben szemügyre vette a felemelt jobb kezét.

- Bocsáss meg, azért, mert rád lőttem, de... nem gondoltam volna, hogy rajtam kívül bárki más is életben maradt. Ezért, amikor megláttam, hogy nyílik az ajtó... - megrándította a vállát, mintegy ezzel fejezve be a mondatot.

- Egyébként... - vont fel a szemöldökét, amikor újra a lányra pillantott... - Mi a te neved?

Claire biztos volt benne, hogy az Umbrella nem alkalmazna gyerekeket... EZ a tény sokkal jobban meggyőzte, mint azok a szavak, amik elhagyták a srác száját...

Lassan leengedte fél-automata fegyverét a combja mellé, de közben az eszébe ötlött az is, hogy a cég mi a francért börtönözne be ilyen fiatalon valakit...

Veled is azt tették... Nem? Te talán már olyan idős vagy azzal a nyavalyás 19 évvel?

- Claire. Claire Redfield. – mondta, miközben halkán kifújta a levegőt, ahogy felengedett a testében a feszültség.

- Alig pár órája hoztak csak ide... és zártak be a börtönbe...

- Claire, Szép név... - mondta Steve mosolyogva, a szemével a lányt fixírozva. - ... ezt feltétlenül megjegyzem...

Anyám, borogass... - Claire erősen elgondolkodott rajta, hogy mégiscsak lelővi ezt az idiótát. *Inkább, minthogy magammal vigyem...*

- Nos, nagyon szívesen fecsegnék még veled, mindenféle kis semmiségekről, de most, ha megbocsátasz, kerítenem kell egy repülőgépet... - sóhajtott fel a srác drámaian. – Ne aggódj, visszajövök érted, mielőtt felszállnék, csak... légy óvatos! Tudod, ez a hely nem mondható épp biztonságosnak... - mondta enyhén gúnyosnak érzett hangon, miközben elindult az őrtorony melletti homályban húzódó ajtó felé, ami pontosan azzal szemben volt, amin át Claire ide jutott.

- Majd még találkozunk!

Claire annyira meglepődött ezen a nem várt fordulaton, hogy se köpni, se nyelni nem tudott. *Ez most tényleg ennyire hülye, vagy csak egyszerűen ostoba?* – morfondírozott magában, miközben a srác után lódult.

- Steve, várj! Azt hiszem, jobb lenne, ha együtt maradnánk...

A fiú hirtelen visszafordult felé, és megrázta a fejét, miközben az arcára hihetetlenül leereszkedő kifejezés ült ki.

- Bocs, de nem szeretném, ha követnél engem. Ne sértődj meg, de valószínűleg csak lelassítanál... - megnyerően szélesre húzott mosolyt villantott a lány felé, miközben erőteljesen a szemeibe nézett.

- Nem akarom, hogy bárki is a nyomomban lihegjen... Nézd... csak annyi a dolgod, hogy nyitva tartod a szemed és a füled, és minden rendben lesz. – ezzel a végszóval sarkon pördült, és átviharzott a kapun, mielőtt még Claire bármit is mondhatott volna.

Teljesen ledöbbenve és bosszúsan bámulta a lassan becsukódó ajtót, miközben az jutott az eszébe, hogy mégis, hogy a francba volt képes ennyi ideig életben maradni ez a lökött fickó.

Ez a hülye úgy viselkedik, mintha ez az egész csak egy ócska videojáték lenne, ahol nem lehet megsérülni... vagy meghalni... - csóválta meg hitetlenkedve a fejét...

Hósködés... minden tinédzser fiú fejében csak ez jár...

Utána kell mennem... Nem hagyhatom, hogy csak úgy meghaljon...

- Gggggrrrrrrrrrr... - a szörnyű, kegyetlenül vad üvöltés váratlanul hasított bele az éj csendjébe, és a lány önkéntelenül is összerázkódott, amikor rájött, hogy ezt a hangot ő már hallotta valahol...

Raccoon City-ben... És a mögül az ajtó mögül jött, amerre Steve távozott...

A hátborzongató üvöltést semmi mással össze nem téveszthető volt. Tudta jól, hogy ez egy, a T-vírus által átváltoztatott teremtmény hangja volt... Egy fertőzött kutyaé...

Közelebb lépett a kapuhoz, a tenyerét rásimította a hideg, nyirkos fémre, miközben mély lélegzetet vett, hogy felkészítse magát a rá váró borzalmakra...

HÁROM

Bármennyire szörnyű és csüggesztő volt is ez az egész pusztítás, ami végigsöpört Rockfort-szigeten, Alfred-nak be kellett ismernie, hogy élvezi, hacsak eszébe jut is, hogy azok a nyomorult alkalmazottai most odakint ténferegnek... Betegen... Fertőzöttek... Éhségtől szenvedve... Ugyanazok, akik egykoron olyan gúnyosan mosolyogtak, amikor azt hitték, nem látja őket, akik abnormálisnak hívták, akik hűséget színleltek, miközben a háta mögött mindenféle ocsmány dolgot mondtak róla.

De ő ezzel mindvégig tisztában volt, hisz látta őket... hallotta őket, azokon a jól elrejtett kamerákon és mikrofonokon keresztül, amiket még a paranoiás apja szereltetett fel. Alfred mindig is tisztában volt vele, hogy nem kedvelik... Hogy félnek tőle... Hogy nem úgy tisztelik, ahogy azt megérdemelné...

De most... Most már ez nem számít... - gondolta mosolyogva, miközben kilépett a liftből. A folyosó másik végében meglátta, ahogy John Barton támolyogva felé közeledik, kinyújtott karjaival a levegőt markolászva.

Barton volt a felelős a Rockfort-sziget védelméért. Az ő fennhatósága alá tartoztak az őrök és a katonák.

De... amúgy csak egy felvágós, fölényeskedő alak volt, aki csak a nevetségesen duzzadozó izmai feszegetésének, és az olcsó cigarettáinak élt...

A sápadt, vérmaszatos kreatúra megbotlott, miközben mohó éhségében felé igyekezett, de kétség sem férhetett hozzá, hogy ez valóban John.

Már nem nevetünk többé... Igaz, Mr. Barton? – gondolta Alfred, miközben felemelte a kezében szorongatott vadászpuskáját, és szorosan a vállához simítva, az arra felszerelt lézerirányzék apró piros sugarát egyenesen a tántorgó hulla bal szemére irányította.

A lény halkan felnyögött...

BAM!

Alfred lövése elpusztította Barton vérekes, üres tekintetű szemgolyóját, és mélyen a fejébe hatolva, az agya egy részét is, ezzel végre megváltva a szerencsétlen teremtményt ettől a borzasztó létezésétől.

A hatalmas test, hangos robaj kíséretében összeomlott a padlón gyűlő vörös tócsában.

Néhány, biofegyvernek szánt kísérleti alany elbátortalanította volna, de azok szerencséire már vagy elpusztultak, vagy be voltak zárva, de egy egyszerű vírushordozóval, bárhol, bármikor, félelem nélkül végez.

Találkozott már egy pár férfivel és nővel egyaránt, akik ilyen zombiszerű kreatúrákká váltak a T-vírus hatására,, és nem csak a mostani körülmények között...

Oh, igen... ő tanúsíthatná, hogy mennyi ilyesfajta kísérletet látott már gyerekkorában is... és mennyi ilyen kísérletet irányított, amikor végre megszerezte ezt a kutatóbázist. Ebben főleg Dr. Stoker volt nagy segítségére. A boncdoktor és kutató az úgynevezett gyengélkedő-részleg vezetője volt, és állandóan szüksége volt újabb-és újabb tesztalanyokra, akiket kísérletezhet... És ezek a tesztalanyok általában a börtönből kerültek ki...

Egyik rab sem élvezhette 6 hónapnál tovább a mi vendégszeretetünket... Mindig utolérte őket a végzetük... - nevetett fel hangosan, miközben közönyösen átlépett Barton dagadt teteme fölött, és belépett az irányító szobába, hogy felvegye a kapcsolatot az Umbrella Központtal.

Vajon az Umbrella újjá akarja majd építeni Rockfort-ot?

Ő és Alexia tökéletes biztonságban vannak itt, főleg, hogy csak kevesen tudnak, vagy tudtak az ő személyes kis kúriájáról, aminek az összekötőútját a birtok többi részével amúgy is lezárta. De tudva, hogy az Umbrella ellenségei akár a végsőkig is képesek elmenni, tényleg van értelme mindezt rendbe hozni?

Alexia úgysem engedné, hogy bezárjon ez a létesítmény... Pláne most nem, hogy olyan közel van ahhoz, hogy elérje a célját...

Megállt az egyik üres monitor előtt, és belebámult a feketeségbe, ami üresen nézett vissza rá. Csak bámult bambán, aztán zavarodottan, lassú, töredezett mozdulatokkal megfordult, mert nem látta maga mögött Alexia-t.

Elment...

Tudta, hogy ez igaz... A csontjaiban érezhette, de egyszerűen képtelen volt felfogni, hogy hagyhatta magára, pont most, amikor tudta jól, hogy nélküle ő egy elveszett ember...

Visszafordult a feketén ásító monitor felé, mert hirtelen, mintha Alexia arcvonásai mosolyogtak volna onnan rá, de semmit sem látott... Kinyújtotta a kezét, és sápad ujjával hozzáért az üres monitor üvegéhez... Az ujjbegyén érezte annak statikusságát, miközben hangosan zihálva egyre messzebb került a valóságtól...

Elment... Elhagyott... Pont most, amikor eme sok szörnyűség közepett szükségem lenne rá...

... Ekkor váratlanul, egy hang húzta vissza gondolatai közül, és ő csak ekkor eszmélt rá, hogy görcsösen szorongat egy, az asztalról felmarkolt papírköteget úgy, hogy a kézfején kidagadnak az erek.

- ...Kérem... Hall engem valaki? Itt Mario Tica... A második emeleti laborban ragadtam. A tartályok mind összetörtek, és... én félek... – a hadaró férfihang rettegéssel volt átítatva.

- ... Kérem... Segítsen valaki... Nem vagyok fertőzött!

Dr. Tica be van zárva az embriószobába... AZ a Dr. Tica, aki titokban üzeneteket küldözgetett az Umbrella-nak az Albinoid projektről.

Milyen szórakoztató most hallgatni őt! – mosolyodott el gonosan Alfred, miközben benyomta a mikrofon kikapcsoló gombját, hogy ne hallja tovább Tica kétségbeesett siránkozását.

Alexia figyelmeztette már őt, nem egyszer, hogy vigyázzon ezzel a doktorral...

Alexia...

Rá gondolva, a fájdalomra, és a veszteségre, amit nekik okoztak, Alfred hirtelen visszadobta a mikrofont az asztalra. Amint értesíti az Umbrella-t az itt történetekről, azok azon nyomban küldenek egy takarítóbrigádot, hogy megszabaduljanak minden kompromittáló adattól.

Nem... Az Umbrella nem érdemli meg, hogy figyelmeztesse őket... Én nem egy tudatlan alkalmazott vagyok, aki informálja a feletteseit! Az Ashford-ok alapították a céget, tehát az Umbrella-nak kéne tájékoztatnia őt mindenről!

Legutóbb is, amikor értesítettem Jackson-t a Redfield lányról... - Alfred szemei kitágultak, miközben az agya lázas ütemben dolgozott.

Claire Redfield... A húga annak a kotnyeleskedő Chris Redfield-nek... az egykori S.T.A.R.S. tagnak. Párizsban kapták el, Az Umbrella Központban, és ideküldték, NEKI, hogy vigyázzon rá, amíg döntenek a sorsa felől.

De mi van, ha mást eszeltek ki? Mi van, ha az volt a terv, hogy csaléteknek használják őt, hogy idecsalogassa a bátyját... Vagy, ha azt akarták, hogy zendülést szítson? És minderről szándékosan elfelejtették ŐT, ALFRED-et tájékoztatni?

Vagy ha egy jeladó segítségével követték a Redfield lányt, csak azért, hogy aztán elpusztítsák Rockfort-ot? De az is lehet, hogy szándékosan engedte magát elkapni...

Ez egy örök rejtély marad már, de Alfred abban biztos volt, hogy meg kell bosszulnia, hogy idecsalogatta az ellenségeit, és amíg él az az átkozott lány, még tovább kémkedhet, ellophat fontos információkat... terveket... talán éppen Alexia-ét...

Nem... - a lelkében növekvő félelem hirtelen haraggá változott...

Persze, hisz Alexia egy ragyogó elme... Talán a legragyogóbb az egész Földön... Biztosan az ő eredményeit akarja ellopni... De én ezt nem engedem! El fogom kapni! Megtalálom... vagy... szépen megvárom, míg idejön... Mert ide fog jönni, az biztos... és én úgy fogok rá várni, mint a prédára a vadász...

De miért ölnéd meg őt, amikor előtte még el is játszadozhatnánk vele? – Alexia hangja befurakodott a gondolatai közé, emlékeztetve őt gyerekkori kisdud játékaira...

Jól van... Életben hagyom, hogy játsszon vele kissé Alexia... Nem! Jobb ötletem van... Inkább kitalálok neki egy remek kis útvesztőt, néhány kedvencemmel...

Rengeteg lehetősége volt... Néhány kivételével, Alfred az összes ajtót kinyitotta a szigeten. Ezt könnyedén megtehetette, mert minden számítógép-vezérelt volt.

Claire Redfield alábecsülte őt. Mind alábecsülték! De többé már nem tehetik meg... Ha minden Alfred reményei szerint alakul, akkor ez a nap boldogabban fog véget érni, mint amit valaha is el tudott volna képzelni egy olyan szomorú, és lehangoló kezdet után...

Ha voltak is arrafelé fertőzött kutyák, akkor azok minden bizonnyal elbújtak... Az udvar, ahová Claire belépett, telis-tele volt földön heverő hullákkal. Betegesen szürke bőrük sápadtan ragyogott a bágyadt holdfényben, eltekintve attól a számtalan vérfolttól, amik rajtuk tarkállottak.

Nincsenek kutyák... Semmi mozgás, kivétel az alacsonyan szálló felhőket... - Claire megállt egy pillanatra, nézte a reszkető árnyakat, meg akarván bizonyosodni róla, hogy tényleg semmi fenyegető nincs körülötte...

- Steve? – suttogta halkán, attól félve, hogy valaki meghallja a hangjában bujkáló félszet. Miért? Miért választotta inkább az egyedüllétet?

Valahogy nem volt túl meggyőző az az állítása, hogy nem akarta, hogy lelassítsam...

Amikor Claire Raccoon City sötét utcáin bolyongott a rémségek közepette, és összefutott Leon-nal, minden más volt... Ők egyáltalán nem akadályozták egymást, és már maga tudat is megnyugtató volt, hogy van mellette valaki... Hiába, hogy ugyanazt a rémületet érezte, de mégis... Bármilyen jobb volt annál, mint hogy egyedül nézzen szembe a sok borzalommal, miközben a kivezető utat igyekezett megtalálni, és kideríteni, hogy mégis mi történhetett Chris-sel...

És persze az sem egy utolsó szempont, hogy az adott körülmények között jól jön, ha valaki a hátad mögé is ügyel! Ez ugyebár, ha egyedül vagy... nem megvalósítható...

Bármilyen is volt a srác indoka, Claire elhatározta, hogy jobb belátásra fogja bírni... Persze, amint megtalálta...

Az előtte elterülő udvar sokkal nagyobb volt, mint az, amit hátrahagyott. Jobb oldalt egy kicsiny, egyszintes faház húzódott, bal oldalt magas fal, bármiféle ajtó nélkül, talán a hátulja egy másik épületnek. Az egyik, magasan fent húzódó, kitört ablakán sűrű füst gomolygott ki, sejteni lehetett, hogy tűz ég odabent. A nemrégiben elszenvedett támadás emlékére...

Jobb felé, a faház mellett, lelakatolt, sűrű vasrácsokból álló kapu ácsorgott, azon túl, pedig a holdfényes ösvény terült el, aminek a végén egy újabb ajtót pillantott meg...

Ami azt jelentette, hogy Steve bárhol lehet: vagy a roskadozó, fából összetákolt viskóban, vagy pedig azt megkerülve, az ösvényen haladva átmehetett azon az átkozott ajtón is...

Claire úgy döntött, hogy először a faházat próbálja meg... Csak egy pár lépést tett még meg az épület előtt húzódó verandán, amikor az emlékeibe férközött a nemrégiben lezajlott szörnyű támadás...

Úgy tűnik, az Umbrella-nak is megvannak a maga ellenségei... - bár ez maga jó hírnek számított volna, de ennek ellenére ez az egész támadás egy katasztrófa volt...

A rabok és a börtönőrök egyaránt meghaltak... És a T-vírus, vagy talán a G-vírus, vagy ki a fene tudja, hogy miféle veszélyes, kikísérletezett anyag nem tesz különbséget bűnös és ártatlan között...

Claire elérte a faház egyetlen ajtaját, és a fegyverét készenlétben tartva, óvatosan belökte azt, de a következő másodpercben gyorsan vissza is csukta, mert odabent két vírushordozót pillantott meg, ahogy a szoba közepén álló asztal körül botladoztak.

Alighogy a bejárat hangosan becsapódott, a túloldalról tompa puffanás hallatszott, mintha valaki ököllel verné a vastag faajtót, és éhes nyögések szűrődtek át rajta...

Marad az ösvény... - Claire erősen kéltette, hogy az az arrogáns srác akárcsak egy élőholtat is életben hagyott volna, ha bemegy a faházba, és ebben az esetben neki hallania kellett volna a lövéseket.

Hacsak el nem kapták előtte... - Claire összeborzongott a szörnyű gondolatra, és bár tudta jól, hogy utána kéne járni ennek a dolognak, mégis el kellett magában ismernie, hogy az adott, rémséges körülmények között életveszélyes volna e miatt elpocsékolnia a löszert...

Elindult előre az ösvényen, és közben az jár a fejében, hogyha mégsem találná meg azt a lökött srácot, akkor az magára vessen...

Elég nekem a saját hátsómra ügyelni, és amúgy is vissza kell valahogy jutnom Párizsba, Chris-hez... és a többiekhez...

Miközben óvatosan haladt előre, egyre közelebb érve a ház sarkához, minden érzékszervét maximálisan kihegyezte, mert nagyon is jól emlékezett a zombivá lett kutyákra...

Óh igen... Hogy is lehetne azt elfelejteni?

Fülett, hátha meghallja a halk dobbanásokat a felázott talajon, és az a ziháló lihegést, ami az óta is a fülében csengett, és ami szüntelenül emlékeztette őt egy korábbi találkozásra ezekkel a rémes dögökkel... Raccoon-ban...

De a nyirkos, és fagyos éj csendes volt. Csak az őt fagylalgotó szél zúgását lehetett hallani, valamint a saját, kapkodó légvételeit, és a fülében dübörgő vért...

Amint elérte a ház sarkát, óvatosan kikukkantott mögüle, de csak egy sártól feketéllő hullát pillantott meg, ahogy az esőtől csillogó talajon fekszik, félig a szabadban, viszont deréktól lefelé, egy, a ház alján húzódó, kitört üvegű ablak üregében...

Újabb tíz lépés, és az ösvény újból elkanyarodott jobbra, majd egészen a lelakatolt kapuig futott. Claire igaz megkönnyebbülésére, teljesen üres volt ez a szakasz...

Csakis erre mehetett... - döntötte el magában, miközben azon morfondírozott, hogyan is győzhetné meg azt a macsó gyereket, hogy maradjanak együtt...

Talán, ha elmesélné neki a Raccoon-ban történeteket... Eddig jutott a gondolkodásban, amikor hirtelen a háta mögül valami fura zajt hallott meg, és amikor a fegyverét felrántva visszapördült, azt kellett látnia, hogy az eddig a földön heverő holttest megmoccan...

Hevesen kalapáló szívvel nézte a jelenséget, amikor rájött, hogy az az ember TÉNYLEG halott... Csak valami, ami a számára láthatatlan, a kitört ablak túloldaláról rángatja a merev testet.

Mintha egy kutya próbálná az áldozatát elvonszolni... - futott át az agyán a rémisztő gondolat, miközben ösztönösen hátrébb ugrott.

A zombik... azok lassúak, könnyen ki lehet őket cselezni. De a kutyák... az egy teljesen más tézisa... Elég egy szimpla kis harapás, és...

- Ggrrrrrrrr... - hallatszott a gurgulázó vonyítás, valahonnan a ház alagsorából, a kitört ablakon keresztül, majd rögtön felelt rá egy másik, valahonnan a ház sarkán túlról, onnan, ahonnan Claire jött.

A francba... Ráadásul többen vannak... - pördült sarkon, és nem mervén egyetlen pillantást se hátra vetni, a kapuhoz száguldott, és a kilincset megragadva, nagyot lökött rajta.

Az ajtó könnyen kinyílt, és Claire, egy gyors pillantással meggyőződve róla, hogy semmi fenyegető nincs közvetlenül előtte, gyorsan kilépett rajta, és becsapta maga mögött...

Rögtön, alig egy másodpercre rá, valami elkezdte kaparászni a vastag fémet, és hangos vonyítás hangzott fel a túloldalról...

Kissé megkönnyebbülve támasztotta neki a hátát a kapunak, amikor halk nyögés ütötte meg a fülét.

A francba! - lökte el magát az ajtótól, és belemeredt az előtte elterülő sűrű homályba, ahonnan először csak egy, majd még egy, és még egy botladozó alak elmosódott körvonala bontakozott elő... Szerencsére ezek egy dróthálóval elkerített részen belül voltak, a lány bal oldalán. Egyikük hangosan zörgetve rázta a sűrű szövésű fémszemekből álló hálót csontvázszerű kezeivel, amiről a bőr már elkezdett lefelé hámlani, láthatóvá téve az alatta rejlő nyálkás, hólyagos húst.

Claire közelebb lépett egy pár lépésnyit, gyanús szemmel méregetve a gyengének és egyszerűnek tűnő zárszerkezetet, miközben a ketrecbe zárt másik két zombi is közelebb araszolt a kerítéshez, a lány felé nyújtogatva sápatag kezeiket, miközben nagyra tátott szájukból sűrű patakokban folyt lefelé a nyáluk, valamiféle sötét színű folyadékkal elegyedve...

Ahogy bambán bámulta ezeket a visszataszító lényeket, hirtelen valamiféle zaj ütötte meg a fülét, ami nem a kerítésen túlról érkezett... Hanem valahonnan mögüle...

Reflexszerűen megpördült, és fellendített bal lába pont telibe találta a mögötte ólálkodó kreatúrát. Érezte, hogy a lábfeje kissé belesüpped a folyókás, rothadó húsba, de tudta jól, hogy az idő nem alkalmas arra, hogy engedjen az undorának...

Felemelte a fegyverét, amikor...

... az eleddig zárt kerítésajtó hangos dördüléssel kivágódott, és a bent botorkáló élőholtak is elindultak felé, esetlenül igyekezhén kikerülni az útjukban álló, csordultig teletömött, bűzlő kukákat, és a melljük állított hordókat.

BAM!

Claire, mielőtt még átgondolhatta volna a dolgokat, már cselekedett is: a lövedék a hozzá legközelebb álló lény jobb halántékába fúródott, mire a rémes kreatúra hangtalanul összerogyott a földön.

Túl sokan vannak... Képtelenség, hogy ezt élve megússzam... - futott át a kegyetlen tény az agyán, amikor egy ötlet furakodott be az elkésztő gondolatok közé.

...A hordók...

Az egyik hordó oldalára ragasztott címkén még felismerhető volt az apró jel, ami arra utalt, hogy valamiféle gyúlékony anyagot tárolnak benne...

Claire lendületet vett, és bevetődött a hozzá legközelebb álló kuka mögé, és fél kézzel átkarolva a rozsdát pergető fémet, becélozta az egyik hordót, miközben a megzavarodott zombik értetlenül fordultak meg, és mardosó éhségükben hangosan felüvöltöttek...

BAM! BAM! B...

A kuka nekicsapódott a jobb vállának, hátrébb taszítva őt. Elterülve a földön, összegömbölyödött, miközben szikrázó fémdarabkák záporoztak körülötte, némelyik hangosan zörögve landolt a felborult szeméttárolókon, amik folyókás szemetet okádtak ki magukból...

Egy pár perc elteltével, Claire összeszedte magát, és feltérdelve, kinézett az előtte lévő kuka fedezékéből.

A zombik közül csak kettő tűnt úgy, hogy még mindig él. Az egyikük, vértől ragacsos arccal támaszkodott neki a kerítés dróthálójának, a másik, pedig a földön hevert, közvetlenül a társa lábai előtt. A ruhája és a haja hangosan sisteregve lángolt, a hátán már felhólyagosodott a forróságtól a bőr, miközben az altestét maga után vonszolva próbált a lány felé kúszni...

A többiek darabokban heverték szana és széjjel, a belőlük megmaradt szálnalmas maradványok undorító szagokat árasztva lassan elhamvadtak az őket emésztgető tűzben...

Claire gyorsan, egy-egy lövéssel elintézte azt a két zombit, akik még életben maradtak, miközben a szíve fájdalmasan megvonaglott a lehangoló gondolattól, hogy mivé lettek ezek az emberek...

Raccoon City óta kísértették őt az álmaiban ezek a bűzös, rothadó kreatúrák, akik bárkit és bármit megtámadtak roppant éhségükben. Az Umbrella véletlenül-e, vagy talán szándékosan, de megalkotta ezeket a rémséges lényeket, ezeket a sétáló hullákat, akik jó esetben csak a mozivásznnon létezhetnének...

És nincs választásod: vagy te öled meg őket, vagy ők téged... Persze ez egy csöppet sem könnyű, arra gondolva, hogy ők is emberek voltak valaha... Emberek, akik éltek, és családjuk volt, akik nem érdemeltek volna ilyen szörnyűséges halált, még akkor sem, ha valami borzalmas tett terhe nyomja a lelkiüket...

Claire megrázta a fejét, hogy kiűzze belőle a szörnyű gondolatokat, bár a szíve mélyén heves gyűlölet égett az Umbrella iránt, mégis tudta jól hogy nem szabad most ezzel törődnie... Ha engedi, hogy a fájdalom, és kétségbeesés úrrá legyen rajta, akkor vége van...

Nem akarván újabb meglepetést, óvatosan lépkedett előre, minden árnyékos helyet megvizsgálva, mindig előre átgondolva a következő lépést...

A kerítéssel körülzárt szűk kennelben egy valódi, vérrel beszennyezett guillotin-ra bukkant. Már a látványa is egyből az emlékeibe idézte a Raccoon-i rendőrség parancsnokát, Irons-t, és az ő elrejtett, föld alatti kis játszóterét...

Na... ez bizonyítja a legjobban, hogy az Umbrella nem csináltat az alkalmazottaival pszichológiai teszteket... - futott át a gúnyos gondolat az agyán, de valahogy mégsem volt kedve nevetni...

A kegyetlen kivégző-alkalmatosság mögött egy ajtó húzódott, de Steve nyilvánvalóan nem mehetett arra, mert hisz ide zombik voltak bezárva... Zombik, amiket ő nyírt ki...

A kerítés melletti épület falának egy részét széles, fémből készült zsalu fedte, ami nem nyílt, de közvetlenül mellette egy ajtóra bukkant, ami viszont nem volt bezárva.

Először megvizsgálta a fegyverét, és csak utána nyúlt a kilincshez, közben a gondolatai elkalandoztak, és magában azt kívánta, bárcsak újra láthatná a testvérét. Hirtelen nagyon fáradtnak, kimerültnek érezte magát...

Steve felugrott, amikor meghallotta kint a robbanást, és ösztönösen gyorsan szétnézett az apró, de annál rendetlenebb irodában, attól félve, hogy a hatalmas robbanás még a falakat is beszakítja.

Pár másodpercig bent tartotta a levegőt, és némán hallgatózott, de mivel semmi fenyegetőt nem hallott, lassan lehiggadt.

Biztos csak egy gyúlékony anyagot tartalmazó hordó robbant fel valahol már megint, mert elérte az egyre terjedő tűz... Talán oxigénpalack volt, vagy egy kerozintartály...

Idefele jövet is felrobbant nem messze tőle egy ilyen átkozott hordó, mindenféle szarral borítva be őt, miközben próbált felkászálódni a földről, ahová a robbanás szele repítette. Amikor végre előásta magát a sok, folyókás szemét és hulladék közül, akkor meg majdnem egy túlméretezett zombi kapta el őt... Egy, az egykori börtönőrök közül...

A francba is, minek kell neked ezekre a dolgokra emlékezned!? – Rázta meg a fejét, és visszafordult a számítógép-monitor felé.

Amikor bebotladozott ebbe a helyiségbe, elkezdett kotorászni a papírok között, hátha találna egy térképet a szigetről, és akkor felfedezte az apró sárga papírt, és rajta a belépési kódot, amit valamelyik seggfej ragaszthatott a monitor oldalára, jóval megkönnyítve ezzel Steve dolgát...

De a legtöbb dolog csak egy nagy rakás szemét volt, amit eddig talált a gépben: a börtön költségvetése, nevek és dátumok, amiket nem tudta, hogy mit jelentenek, némi információ, valamiféle különleges ötvözetről, amit a fémdetektorok se képesek kiszűrni...

Na persze, ez egyeseket biztosan érdekelne, figyelembe véve, hogy ebbe a helyiségbe is felszereltek egy fémdetektort, de... végül is, egy-két jól irányzott lövés is megtette a magáét... - vigyorodott el. De azért, biztos egy jó dolog...

Amikor elmozdította a billentyűzetet a helyéről, alatta egy kulcsot talált, amit zsebre is vágott, mert biztos volt benn, hogy valamit nyitni fog...

Talán pont azt a hatalmas kaput, amit idefele láttam... Jó, de előtte szükségem van egy istenverte térképre is, hogy megtudjam, mégis merre található egy kikötő, vagy egy átkozott reptér... Aztán, szépen megvizslatom az odavezető utat, és csak utána megyek el azért a kis pipiért... - vigyorodott el újra, ahogy eszébe jutott Claire csinos pofikája, miközben lejjebb görgette az éppen olvasott fájlt a számítógépen, és ekkor a szeme megakadt valamin...

Egy néven: Claire Redfield...

Közelebb hajolt a monitorhoz, és elmélyülten elkezdett olvasni, amikor valami zajt hallott a háta mögül...

Gyorsan felkapta az asztalra dobott fegyverét, és megpördülve emelte maga elé a pisztolyt, készen arra, hogy egy pillanat alatt meghúzza a ravaszt...

És Claire állt vele szemközt, enyhén irritáló kifejezéssel az arcán...

- Mit csinálsz itt? – kérdezte, a srác ijed arcát fürkészsze.

- És hogy a fenébe jutottál ál azon a rengeteg zombin?

- Futottam... - vonta fel a vállát, bedühödve ezen a hülye kérdésen...

Talán azt hiszi, hogy én olyan gyámoltalan vagyok, vagy mi a szösz?

- És épp egy térképet próbálok keresni... Hé... Ismersz egy bizonyos Christopher Redfield-et?

Claire felvonta szemöldökét.

- Chris a bátyám... Miért?

Óh, egy testvér... Ez mindent megmagyaráz...

Steve a computer felé intett, miközben azon tűnődött, hogy az egész Redfield família elmehetne a francba... Ő is, és a bátyja is... ez az, ex-pilóta... ez a S.T.A.R.S. tag, ez a lövészbajnok...

Semmi pénzért be nem ismerte volna, hogy mennyire irigylti ezt a fickót az elért eredményeiért...

- Biztosan el akarod majd neki mondani, hogy az Umbrella folyamatos megfigyelés alatt tartja... - lépett hátrébb a képernyőtől, hogy a lány is odaférjen.

Redfield kétségtelenül Párizsban volt, az Umbrella még a pontos helyét is tudta... - Steve boldog volt, hogy ráakadt erre a fájlra, mert hisz egy kis hála csinos hölgyek részéről, nem egy rossz dolog...

Claire gyorsan átfutotta a szöveget, majd lenyomott egy pár billentyűt, és megkönnyebbülve felsóhajtott.

- Még jó, hogy van satellit kapcsolatuk... Így kapcsolatba tudok lépni Leon-nal... Leon... egy barátom... - mondta, miközben gyorsan legépett egy pár sort.

Steve vállat vont, mert nem igazán izgatták fel Claire haverjai...

- Menj vissza az előbbi dokumentumba, mert ott le vannak írva a sziget pontos koordinátái. – mondta morogva.

- És miért nem rögtön a bátyádnak írsz, hogy mentsen meg téged?

Steve azt várta, hogy újra csak egy rosszalló tekintetet kap majd viszonzásul a lánytól, de Claire csak biccentett, hátra se nézve.

- Jó ötlet...

Hmmm... Csinos... kétségtelenül csinos, és persze roppant naiv... - csóválta meg a fejét Steve.

- Csak vicceltem... - mondta fennhangon. – A semmi közepén vagyunk... Mégis hogy gondoltad ezt?

Claire megfordult, és hitetlenkedve bámult a srácra.

- Igen... Vicceltél? Hát tudd meg, hogy Chris engem sose hagyna cserben!
Steve-t hirtelen elöntötte a düh, a harag, a kétségbeesés... és egy csomó más érzés, amit nem bírt magában tartani, muszáj volt megmondania a magáét Miss. Claire Redfieldnek... ennek az ostoba tyúknak...

- Könyörgöm, nézd már meg azokat az átkozott koordinátákat! Hogy a fenébe várhatod, hogy ide is utánad jönnek? – a szavak olyan gyorsan, és olyan hangosan törtek ki belőle, hogy igazán átgondolni se volt ideje őket.

- Ne legyél idióta! Higgy nekem... Nem bízatsz meg senkiben, mert úgyis csak csalódní fogsz, és akkor nem tehetsz senki másnak szemrehányást, csakis magadnak...
Claire úgy bámult a fiúra, mint aki elvesztette a józan eszt, és Steve-nek hirtelen elakadt a hangja, az arcát vörösség öntötte el szégyenében... Érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemében, de nem akart sírva fakadni egy lány előtt... nem akart úgy viselkedni, mint egy böggő kisbaba...

Mielőtt még a lány bármit is mondhatott volna, Steve sarkon fordult, és kiviharzott az ajtón...

- Steve, várj!

De a fiú már becsapta maga mögött az ajtót, és elment...

Csak hagyjanak engem békén! Fenébe a térképpel, és fenébe Claire-rel... - gondolta, miközben elcsörtetett a tönkretett fémdetektor mellett, majd ki az ajtón át a szabadba... Keserű gondolatokkal telve futott el a dróthálós kerítés mellett, miközben megbotlott egy parázsló holttestben...

Újabb ajtó, amit hangosan bevágott maga mögött, és elindult a roskadozó faviskó mentén előre, miközben a tenyere izzadságtól vált síkossá, és a szíve hevesen dobogott, és semmi más nem járt a fejében, csak a saját hülyesége...

Nem akart semmit se látni, se hallani... aztán egyszer csak...

Valami nekivágódott hátulról, és ő tehetetlenül elterült a sárban...

Steve azon minutumban a hátára gördült, és akkor meglátta őket... Kettőt azok közül a kutyák közül... Az egyik épp akkor fordult felé, míg a másik halk morgás kíséretében lekushadt a földre.

Jézusom...

Valaha talán rotweilerek lehettek, de most... megfertőződtek... fényesen izzó tekintetük vörösen fénylett, a pofájukból nyál csöpögött, nyálkás, tajtékos bőrük alatt megfeszültek az izmok...

Steve szerette a kutyákat... Sokkal jobban, mint némelyik embert, és egyszerűen képtelen volt felfogni, hogy mit műveltek ezekkel a szerencsétlen állatokkal.

Ez nem fair...

Bár nem volt felkészülve arra, hogy ilyen szerencsétlen állatokat kelljen megölnie, mégis tudta jól, hogy nem könyörülhet rajtuk...

Egy másodpercbe tellett, hogy előkapja a fegyverét, és becélazza az egyik dögöt, amelyik már épp nekikészülődött a támadáshoz... A következő pillanatban meghúzta a ravaszt... egyszer... kétszer...

Mindkét kutya azonnal elpusztult, miután az egyiket a fején érte a lövés, a másikat a mellkasán. Az utóbbi még egy pár percig nyüsített fájdalmában, és a mancsaival a sarat kaparta maga előtt, miközben egyre elhalóbban zihált...

Steve gyűlölte az Umbrella-t... Gyűlölte, hogy ERRE kényszerítette őt...

Lenézett a lábai előtt heverő két testre, majd tett egy pár botladozó lépést előre, miközben egyre csak az ismétlődött a fejében, hogy ez mennyire egy nem fair dolog...

NÉGY

Chris Redfield és Barry Burton éppen a fegyvereket ellenőrizték egy párizsi lakás hátsó szobájában. Feszült csend borult rájuk, egyikük se szólalt meg.

Tíz szörnyű nap telt már el, anélkül, hogy bármit is megtudtak volna Claire-ről... Nem tudták, hogy mi történt vele, és, hogy egyáltalán él-e még...

Elég! – kiáltott fel némán Chris. *Claire él... Élnie kell!*

Az ellenkezője számára teljes mértékben elképzelhetetlen volt...

Már azt is elég volt hallania, hogy mi mindenben ment keresztül Raccoon City-ben, ahova csak azért keveredett, mert őt kereste. Leon Kennedy, az ifjú rendőr részletesen elmesélt mindent Claire-ről, kezdve onnan, hogy ők összetalálkoztak. Claire szerencsésen megúsza a Raccoon-i kalandot, hogy aztán újabbakba bonyolódjon az Umbrella utah-i bázisán, ahová Leon-nal és három egykori S.T.A.R.S. taggal egyetemben elment a titokzatos Trent utasítására. Chris persze mit sem tudott erről. Ő mindvégig abba a csalóka ábrándba ringatta magát, hogy az egy szem húga biztonságban van, és valószínűleg valahol az egyetemen koptatja a padokat a bájos kis hátsójával...

Amikor végül is megtudta, hogy igencsak belekeveredett az Umbrella dolgaiba, roppant ideges lett, és a tény, hogy még el is kapták, és hogy talán már meg is halt, szörnyű súllyal nehezedett a lelkére... A gondolatok belülről marcangolták a férfit, szépen, lassan elemészttve őt...

Az egyetlen dolog, amit jelen pillanatban tehetett volna, hogy becsörtet az Umbrella főhadiszállására, és az ott lelt emberek orra alá dugja a fegyverét, válaszokat követelve... De tudta jól, hogy ez kész öngyilkosság lenne...

Barry épp az egyik gránátot vizsgálgatta behatóan, miközben Chris egy újabb marék töltényért nyúlt, hogy aztán betuszkolja őket a tenyerén egyensúlyozott tárbá. A szobát a fegyverolaj kesernyés, és mégis valahogyan meghittnek érzett szaga töltötte be, az egyetlen zaj a folyton ismétlődő kattogás volt, ahogy újratöltötte a tárákat...

Chris megkönnyebbült attól, hogy öreg barátja szavak nélkül is megértette, hogy most leginkább a csöndre van szüksége, hogy gondolkozhasson.

Az is egy megkönnyebbülés volt, hogy végre volt mit csinálnia, azok után, hogy majd egy hétig volt kénytelen tétlenül ücsörögni., csendben azon imádkozva, hogy Trent vegye fel végre velük a kapcsolatot, hogy megtudjanak valamit...

Chris sose találkozott még Trent-tel, de a titokzatos idegen már számtalanszor megsegítette a S.T.A.R.S.-t, és sokszor szolgált bizalmas információkkal az Umbrella-ról. Bár a pontos szándékait egyáltalán nem ismerték, a céljai egyértelműnek voltak: megsemmisíteni a gyógyszerészeti vállalat titkos biofegyver gyártó részlegeit.

Az persze nem volt épp egy szerencsés helyzet, hogy ők nem vehették fel vele a kapcsolatot, bármennyire is szükséges lett volna ez most, az adott helyzetben...

Clik-clikk... Clik-clikk... Az ismétlődő, monoton hang valahogy megnyugtató volt.

A csapatban mindenkinek megvolt a maga feladata, de Chris most kivételesen szívesen segített Barry-nek rendbe rakni a fegyvereket, bár ő rendszerint a központ megfigyelésével foglalkozott...

Jill-től alig pár hete érkezett egy üzenet, hogy Párizs felé tart. Az ő tudása, amire az ifjúsága éveit elpazarolta, még nagyon is jól jöhet egy belső felderítés során...

Leon-ról kiderült, hogy egész tűrhető hacker, ő most is az elülső szobában ült, a számítógép előtt. Mióta Claire-t elfogták, szinte alig aludt, mert a legtöbb idejét azzal töltötte, hogy megpróbált kideríteni minél több dolgot az Umbrella-ról, hátha ezzel megtalálhatnák a lányt...

A S.T.A.R.S. trió, akik Claire-rel, és Leon-nal érkeztek Európába (Rebecca, a felosztatott raccoon-i szakaszból, David és John a Main állambeli csoporttól) jelenleg Londonban tartózkodtak, hogy fegyvereket szerezzenek az egyik ottani fegyverkereskedőtől. Persze mindannyian kapcsolatban maradtak a többiekkel, vész esetére...

Igaz, nem vagyunk sokan, de, tudjuk, hogy mit akarunk, és el is fogjuk érni a céljainkat! Csak Claire...

Mióta a szüleik meghaltak, csak egymásra számíthattak... *És bár Claire ötletes, ügyes, edzett, és roppant találékony... de mégiscsak egy egyetemi diák még, az Isten szerelmére! Ellentétben velünk, ő nincs harcra kiképezve...*

Chris-t az a gondolat sem vigasztalta, hogy bár eddig szerencsésen megúszott minden nagyobb katasztrófát a húga, de hát az Umbrella-hoz nem elég a pusztá szerencse.

- Chris, gyere ide! – Leon hangja sürgető volt.

A szólított férfi ránézett Barry-re, és a saját aggódó arckifejezését látta visszaköszönni régi barátja arcán is. A szíve a torkában dobogott, miközben kilépett a nappali szobába, ahol Leon dolgozott, és egyszerre érzett mohó vágyat, hogy végre megtudjon valamit, ugyanakkor rettenetesen félt is, hogy az, amit esetleg a srác megtudott, valami szörnyűség lesz...

A fiatal zsaru a számítógép mellett állt, és kifürkészhetetlen arccal bámulta a monitort.

- Claire... él... - mondta egyszerűen.

Amíg ez a két szó el nem hangzott, számtalan variáció lepergett előtte, hogy mennyi minden baj érhet a húgát, de ekkor a gyomrában a görcs kiengedett végre.

Él... Életben van...

Barry nevetve meglapogatta a vállát, miközben mély basszushangján megszólalt:

- Persze, hogy él... Egy Redfield-től mit vártál volna?

Chris elvigyorodott, miközben visszafordult Leon felé, és a mosoly azonnal lehervadt az arcáról, amikor a srác semleges arckifejezését megpillantotta.

Mielőtt még bármit is kérdezhetett volna, Leon rámutatott a képernyőre, miközben egy mély lélegzetet vett:

- Claire-t elvitték egy szigetre, és ott... volt egy baleset...

Chris villámgyorsan a komputer mellett termett, és átfutotta a rövid üzenetet, kétszer is...

„Vírusfertőzés hozzávetőlegesen 37S, 12W-re, egy támadást követően. Az okok ismeretlenek. Per pillanat nincs veszély. Vigyázz a seggedre tesó, mert ŐK tudják a várost, bár az utcát nem... Próbálok hazajutni...”

Chris felegyenesedett, és hátrébb lépett a számítógéptől, hogy Barry is elolvashassa a levelet, közben bambán bámulta Leon-t, aki bár mosolygott, de ez a mosoly kényszeredettnek tűnt.

- Te nem láttad, hogy miket művelt Raccoon-ban... - szólalt meg a srác.

- Tudja, hogy védje meg magát. Végül is, ezt az üzenetet is sikerült elküldenie, nem igaz?

Barry befejezte az olvasást, és felegyenesedve, egyik hatalmas lapátkezét Leon vállára tette:

- Ez azt jelenti, hogy már nincs bezárva. És ha tényleg igaz... Márpedig igaznak kell lennie, hogy egy újabb Umbrella féle víruskitöréssel van dolgunk, akkor csakis erre az egy dologra szabad koncentrálnunk... Minden egyéb dolog várhat... De a legfontosabb, hogy legalább életben van...

Chris elgondolkodva bólintott, de közben már azon járt az esze, hogy mi mindenre lesz szüksége ehhez a kis kiruccanáshoz... *A koordináták, amiket Claire megadott, egy eléggé elszigetelt pontra mutatnak, az Észak-Atlanti óceán kellős közepére, de van egy régi haverom, akivel együtt szolgáltam a légi erőknél, és ha minden igaz, neki van egy gépe Buenos Airesben... Szóval, kelleni fog... kötél, elsősegélycsomag, egy francos fegyver...*

- Én is veled megyek! – mondta Barry, minthogyha pontosan tudná, hogy mi jár a másik fejében.

- Én is... - szólalt meg Leon is, de Chris megrázta a fejét...

- Nem... határozottan nem... - mindkét férfi tiltakozni akart, de Chris felemelte a hangját, túlharsogva őket:

- Mindannyian olvastuk, hogy mit írt... Az Umbrella tudja, hogy hol vagyok... hogy hol vagyunk... Ez azt jelenti, hogy el kell innen tűnnünk, és valahol máshol felverni a sátorfánkat. Valakinek itt kell maradnia, és megvárnia Rebecca-ékat. Valaki másnak új helyet kell keresnie, és meggyőződnie róla, hogy elég biztonságos-e...

Barry rosszállóan szemlélte a barátját, vörös szakállát vakargatva, miközben a száját mérgesen összeszorította.

- Megmondom őszintén, nekem nem tetszik ez a terv... Egyedül menni... az egy nagyon rossz ötlet!

- Válságos helyzetben vagyunk, és ezt te is nagyon jól tudod... - szólalt meg Chris.

- Valakinek itt kell maradnia irányítani, és te vagy erre a legmegfelelőbb ember, Barry... Neked megvan hozzá a tapasztalatod...

- Jól van. De legalább ezt a kölyköt vidd magaddal. – felelte Barry, Leon felé biccentve. Leon nem tiltakozott a megszólítás ellen, csak egykedvűen megvonta a vállát.

- Ha magadért nem is, de legalább Claire miatt tedd meg... - folytatta Barry.

- Mi lesz a lánnyal, ha te esetleg... netalán-tán megölelnéd magad? Kell valaki, aki fedez téged, és esetleg folytatja a küldetést, ha te elszúrod...

Chris megrázta a fejét, rendíthetetlenül:

- Te tudod a legjobban, Barry, hogy a lehető legcsendesebben kell ezt az egészet végrehajtani. Egyedül könnyebben menne...

A hatalmas férfi rosszállóan felvonta a szemöldökét, de nem erőltette tovább a dolgot. Ahogyan Leon se, bár Chris látta rajta, hogy mennyire megviselték a történetek... A zsarú, és Claire nyilvánvalóan közelebb kerültek egymáshoz, mint amennyit elárult neki...

- Visszahozom őt... - szólalt meg újra Chris, gyengéden szemlélve a srácot, akin látszott, hogy tiltakozni akar, de aztán meggondolva magát, csak felé bólintott, miközben az arca enyhén vörös színezetet öltött, ami kíváncsivá tette Chris-t, hogy mégis mennyire kerültek ezek ketten közel egymáshoz.

Később... Elég, ha később foglalkozok ezekkel a dolgokkal... Majd kideríteném én ennek a fiúnak a szándékait, ha visszahoztam Claire-t élve...

Miután visszahoztam őt élve... - javította gyorsan ki magát gondolatban.

- Nos, akkor ez el van döntve... - mondta fennhangon.

– Leon, keress nekem egy használható térképet arról a területről... topográfiai, politikai... tök mindegy, hogy milyen, bármi jó lesz... És persze írd vissza Claire-nek, hogy úton vagyok... Hátha el tudja olvasni... Barry, csak egy nagyon egyszerű, könnyű fegyvert vinnék magammal, mondjuk egy Glock-ot... de, te vagy a szakértő...

Mindkét férfi felé biccentett, aztán sarkon fordultak, és mindkettő ment a maga dolgára...

Chris egy pillanatra lehunyta a szemét, egy másodpercet áldozva a drága idejéből egy néma imára: *Kérlek, add, hogy épségben találjak rá...*

Az elrejtett monitorszoba az egyik könyvespolc mögött húzódott az Ashford-rezidencián. Alfred lehajította a fegyverét, amint belépett a szobájába, és ahhoz a bizonyos könyvespolchoz sétálva, gyors egymásutánban bentebb taszított három kötetet. Idefele jövet végig az az érzése volt, hogy ezernyi szempár figyel minden lépését az árnyas sarkokból, ezért is menekült be ide... Itt remélt egy kis nyugalmat...

Amikor a fal szépen, lassan elfordult előtte, feltárva a mögötte húzódó másik helyiséget, a férfi fülét halk csiviteléshez, vagy inkább cincogáshoz hasonló hang ütötte meg, ami valahonnan a feje fölül érkezett. Rosszallóan összehúzta a szemöldökét, miközben eszébe jutott, hogy a támadás során beszakadhatott a padlás, és ott szökhettek be azok az átkozott denevérek.

No, sebjaj... Majd máskor foglalkozom velük...

Per pillanat, akadt fontosabb dolga is...

Alexia valószínűleg a saját lakosztályában van, de Alfred nem akarta most zavarni, mert tudta jól, hogy csak még jobban felizgatná ezzel az ő törekeny kis lelkét... Ezért inkább belépett a titkos szobába, miközben mögötte, halkan súrlódva, a könyvespolc a helyére csúszott...

Rendszerint 75 különböző kamera közvetítette kép közül válogathatott volna, hogy melyeket akarja nézni a 10 kicsiny monitor valamelyikén, de sajnálatos módon, a létesítményt ért támadást követően a felszerelés egy része is használhatatlanná vált. Jelenleg mindössze 31 kamera tűnt működőképesnek...

Tudva, mert hisz miért is ne jött volna rá az aljas kis szuka, Claire Redfield szándékaira, hogy a bizalmas információkat akarja elloponi, és Alexia-t megtalálni, úgy döntött, hogy a figyelmét a börtönre, és annak a környékére összpontosítja. Nem volt kétsége afelől, hogy előbb, vagy utóbb megjelenik az az álnok kis béka valamelyik monitoron, kivéve persze, ha meghalt a támadás során, de ezt Alfred nem tartotta túl valószínűleg...

És igen... Rövidke várakozás után, az első feltevése bizonyult igaznak: a lány, nem sokkal egy másik börtöntöltelék után éppen ekkor sétált át az egyik kapun.

Alfred kissé előrébb hajolt, hogy tisztábban lássa az amúgy elég szemcsés monitort, és magában elmosolyodott azon, ahogy a lány megpróbálta utolérni a másikat, a 267-es számú rabot, már ha jól látta a pólója hátán díszlő számokat, aki persze cseppet sem volt lelkes attól, hogy egy ilyen lökött tyúk üldözi...

Mialatt a fiatal fiú a monitoron bizonytalanul megállt a lépcső tetején, hogy eldöntse, mégis melyiket válassza a kétfelé ágazó út közül, addig Alfred bepötyögte a számítógépébe a 267-es számot, hogy megtudja, ki is ez az alak...

Steve Burnside... - a név semmit sem mondott neki, és a figyelmét is inkább egy másik apró monitorra irányította át, amin a lány éppen ekkor sétált át a szakadék fölött átívelő, a támadás során igencsak megrongálódott hídon. Nem járt már messze a fiútól...

Elégge higgadtanak tűnt, bár azért óvatos léptekkel araszolt a félig leomlott hídon, mégse hezitált, vagy hátrált meg, annak ellenére, hogy a lábai alatt több száz méter mély szakadék húzódott.

A meleg, és biztonságos szobában, Alfred elmosolyodott, elképzelve azt a fincsi kis félelmet, amit most a lány érezhetett... És eszébe juttatta azt a kis kalandjukat, amit Alexia meg ő az egyik örrel játszottak még anno, kiskorukban...

Hat, vagy talán hét évesek lehettek akkoriban, és Francois Celaux, az a ravasz katona volt az apjuk egyik kedvence. Egy hízelgő talpnyaló volt, de csak és kizárólag Alexander Ashford-dal szemben. Őket, gyerekeket mindig is kinevette... De akkor kacagott csak igazán, amikor egyszer meglátta Alexia-t, ahogy a szegény kislány a zuhogó esőben igyekezett a fedett terasz felé, de megbotlott, és elvágódott a földön, a gyönyörű kék ruhácskáját, pedig teljesen beszennyezve sárral...

Ó, azt a sok sértést, megaláztatást, amit el kellett szenvedniük tőle...

De mi kitaláltunk valami igazán jót... Éjszakákba nyúlóan terveztük, hogy mi is lenne a legmegfelelőbb büntetés a számára a gusztustalan viselkedése miatt... Minden lehetőséget számításba vettünk, és aztán megtaláltuk a legjobb módszert...

A terv egyszerű volt, és ők két napra rá végre is hajtották, pont akkor, amikor az a vadbarom Francois őrseget teljesített a hídnál...

Alfred a szakácstól kikönyörögte, hogy aznap ő vihesse el Francois-nak a reggeli kávéját, de útközben egy kis extra ízesítőt is belecsempésztett a reggeli frissítőbe. A főzetet Alexia készítette el. *Mert hisz ő már akkor is egy kész kis zseni volt...* A szer tulajdonképpen lebénította az alanyt, miközben az idegrendszer, és az agyi funkciók ugyanúgy működtek tovább, tehát az, aki megissza a kotyvalékot, nem tud beszélni, vagy mozogni, de mindent kristálytisztán megért, és persze érez is...

Alfred óvatosan közelítette meg a hidat, mert nem akarta, hogy az értékes nedűből akár csak egy csepp is kárba vesszen. Alexia eközben minden mozdulatát nyomon követte a rejtett monitorszobából... Tisztán látta, ahogy a testvére bűnbánó arckifejezéssel, a korlátnak támaszkodó férfinak kínálja a csészét, aki látható élvezettel hajtotta fel a kávéját... Majd, alig egy percre rá, zihálva, levegő után kapkodva, a korlátot markolászva igyekszik talpon maradni...

Ha esetleg valaki arra tévedne, csak annyit látna, hogy Francois lehajol Alfred-hez... Mintha magyarázna neki valamit... - gondolta önelégülten Alexia, miközben gondolatban megtapsolta a bátyja teljesítményét, hisz oly tökéletesen alakította a szerepét, mintha ő maga lenne a megtestesült ártatlanság...

Valójába Francois, amikor megértette, hogy mi is történt vele, igyekezett volna megmozdulni, vagy felkiáltani, de megbénítva csak némi szárnalmas nyöszörgésre tellett az erejéből... Teljesen tehetetlen volt, még egy gyerekkel szemben is...

És Alfred ezt ki is használta: majd öt percig kínoztatta a férfit, egy hatalmas tüvel döfködve a combját és az ágyékát, miközben mindenféle modortalan parasztnak, és büdös disznónak elhordta őt.

Megbénítva, tehetetlenül, Francois Celaux kénytelen volt elviselni a sűrűn egymásutánban lecsapó tű okozta éles fájdalmat, és a megaláztatást...

Miután Alfred megunt a kisdud játékát, elkezdte tiszta erőből rugdosni a hatalmas férfi koszos csizmába bújtatott lábszárát, aki megrémülve tapasztalta, hogy mindjobban rádől a korlátra... Az egyetlen támaszra, ami elválasztja őt a mélységesen mély szakadéktól...

Aztán persze örült sikoltozásban törtem ki, és sírva mutogattam lefelé a szakadékba a körém sereglő többi alkalmazottnak, akik gügyögve, és a fejemet simogatva igyekeztek megvigasztalni, mert hisz micsoda megrázkódtatás lehet az, amikor egy gyereknek látnia kell, ahogy egy felnőtt a mélybe veti magát... - mosolyodott el Alfred a félhomályos helyiségben, ahogy újra maga elé idézte a kéjes jelenetet...

Később, jóval később, Alexia bejött a szobámba, és megcsókolta az arcom... Az ajkai olyan puhák és lágyak voltak...

Erőnek erejével kiszakította magát az édes emlékei közül, és újra a monitorra pillantott. Claire most pont ott állt, ahol alig egy perccel azelőtt még az a Burnside gyerek hezitált, hogy most mégis merre menjen. Alfred habozva megérintett egy pár gombot, mire az egyik képernyőről eltűnt az addig látott üres folyosó, és a helyére a kúria előtti lépcsősor úszott be, aminek a legelső fokára pont ekkor lépett fel a fiú... Alfred gyorsan átgondolta a dolgokat, majd utasította a számítógépet egy pár egyszerű paranccsal, ezzel mintegy kinyitva a kúria összes ajtaját...

...aztán hangosan felkiáltott örömeiben, amikor a figyelme ismét a lányra terelődött, aki szerencsére ugyanazt az utat választotta, mint az a szerencsétlen barátja...

Milyen felemelő érzés lesz látni, ahogy ez a tyúk majd letérdelve esedezik előttem az életéért, miközben a nadrágját lassan átáztatja majd ennek a hülye Burnside-nak a hűlő vére...

Persze, ha illően akarja őket köszönteni, ahhoz ki kéne innen mennie... - gondolta magában, miközben felállt a villódzó monitorok előtt, és újra kinyitva a titkos ajtót, az izgatottságtól remegve kilépett a helyiségből, és elindult a bejárati csarnok felé...

Annyira el szeretne volna mesélni a terveit Alexia-nak, hogy a húga is vele együtt örülhessen, de tudta jól, hogy erre most nem lesz ideje...

Itt vagyok, Drágám... - a lány női hangra Alfred ijedten kapta fel a fejét, és meglátta ŐT, Alexia-t, ahogy lassú, elegáns léptekkel lefelé lépked a lépcsőn.

Meg akarta tőle kérdezni, hogy honnan tudta, hogy mire készül, de aztán rájött, hogy ez igencsak hülye kérdés lenne. Persze, hogy tudta... Hisz Ő mindig is tudta, hogy mi jár Alfred fejében... Ismerte szíve minden egyes dobbanását, mert hisz az ő drága szíve is ugyanabban a ritmusban ver...

Menj, Alfred... - mondta, a testvére felé villantva egy kápráztató mosolyt... *Menj, és élvezd ki a lehetőségeket...*

Úgy lesz, Édesem... Ígérem... - mosolygott fel a szépségre, ismételten rádöbbenve, hogy a testvére egy kész műremek, olyan csodálatos is Ő...

Claire halkán bezárta maga után a kúria bejáratát... Ez az egész annyira másnak tűnt... A sötét, hullákkal teli ösvény után, ami a börtöntől egészen idáig vezetett, ez a hely annyira másnak tűnt, mintha nem is valóság volna...

Hatalmas, előkelő előcsarnok terült el a lábainál, mindössze annyit kellett tennie, hogy lelépdel azon a pár lépcsőfokon, amit piszkos lábnyomok csúfítottak el. Nem mesze tőle, a finom tojáshejszínű falakon vöröses árnyalatú foltokat fedezett fel, valamint a nyugati fal mentén sorakozó vaskos oszlopok egyikének a simára csiszolt márványfelületén egy barnás színezetű kézlenyomatot, amiről mintha pár vékony vércsíkocska folydogált volna a padló felé.

Szóval, van még itt valaki... Talán ő is megsérült, és most ugyanúgy szenved, mint Rodrigo...- gondolta szánakozva...

Az egyik oszlop mögött egy kék ajtót fedezett fel, és egy másikat a terem észak-nyugati sarkában. Közvetlenül előtte fényesen csillogó mahagóni asztal foglalt helyett, rajta néhány papírlap és egy számítógép zöldesen derengő monitora... Jobbra, keskeny lépcsősor ívelt fel a magasba, és ahogy felszegte a fejét, felfedezte a második emeleti falakon függő számtalan, gazdagon díszített képet, bár hogy mit ábrázolnak, azt nem tudta kivenni onnan, ahol állt...

Claire lentebb lépett egyet, és leguggolva a lépcsőn, finoman megérintette az egyik lábnyomot.

Még nedves...

A lábnyomok egyenesen a terem bal hátsó sarkában található ajtóhoz vezettek.

Claire felállt, miközben az járt a fejében, hogy nem lehet benne egészen biztos, hogy Steve lábnyomai ezek, bár a valószínűsége a dolognak elég nagy...

Csakis azon az átkozott kapun távozhatott, legalábbis az ösvényen hagyott két kutya hullája ezt bizonyítja... - Claire, amikor felfedezte a két hülőfélben lévő dög tetemét, amik nyilvánvalóan rátámadtak a fiatal srácra, meglepve tapasztalta, hogy milyen pontosan céloz a fiú.

De végül is, mi a fenéért aggódom én érte? Láthatóan, meg tudja magát védeni, és egyáltalán nem kívánja a társaságomat... - gondolta keserűen...

Amikor Steve otthagytá őt egyedül abban a szobában, és elfutott, Claire nem ment utána rögtön, mert előtte még mindenképpen el akarta azt az e-mail-t küldeni Leon-nak, és aztán, valamilyen érthetetlen kényszernek engedelmeskedve, átkutatta az apró irodát, abban a reményben, hátha talál egy kicsiny fiola fájdalom-, vagy vérzéscsillapítót, vagy akármit, aminek Rodrigo a hasznát vehetné, de semmi ilyesmit nem talált...

- Segítség... Segítség!!! - a gondolataiból a hirtelen felharsanó, tompa kiáltozás szakította ki, ami valahonnan az épületből érkezett...

Steve?

- Engedjen ki valaki!!! Hé... valaki... segítség... - miközben a kiáltás újra felcsendült, Claire már a szemközti ajtó felé rohant.

Kinyitotta a bejáratot, majd a fegyverével pásztázta végig a folyosót, és a márványlapokkal kirakott padlón heverő három, vértől maszatos holttestet, miközben Steve újból felsikított. A hangja a folyosó végéből érkezett...

- Segítség!

Jézusom, mi a fene történhetett vele? – futott át a gondolat a lány agyán, ahogy meghallotta a pániktól el-elcsukló hangot újra.

Elérve a folyosó végét, Claire gondolkodás nélkül taszította be az ajtót, ami egy kicsiny helyiségbe vezetett, ahol nem volt más, mindössze egy üvegvitrin, és egy pár puhán kipárnázott szék... Valahol egy vészcsengő berregett, de nem tudta beazonosítani, hogy honnan jön az idegesítő hang.

Valami megmozdult, kissé balra tőle... Mire a lány ijedten pördült meg, és csak ekkor vette észre azt a kicsi monitort, amit a falra függesztettek fel, és amin éppen egy szemcsés, régi felvétel ment. A filmen két szőke hajú gyermek, egy fiú, és egy lány bámulta egymást, sejtelmesen mosolyogva. A kisfiú a kezében valami... tekergőző, vonagló dolgot tartott...

Egy szitakötő... - ismerte fel a szájalmasan megcsönkített lényt Claire, és önkéntelenül elfordult a monitortól, annyira undorította a jelenet, mert a fiú pont ebben a pillanatban tépte ki a rovar utolsó megmaradt szárnyát is, és közben az arcán élvezetről árulkodó mosoly terült szét.

- Steve? – jutott hirtelen az eszébe a srác, aki már percek óta nem adott magáról életjeleket.

- Claire? Itt vagyok... Nyisd ki az ajtót! – A hangja pontosan a mögül a fal mögül jött, amin a monitor is volt.

A lány átrohant a szobán, és a tenyerét rátapasztotta a hófehér falra, közben azért valahol a tudata legmélyén érezte, hogy a két gyerek pont ekkor hajítja be a megkínzott szitakötőt egy terráriumba, ami telis-tele volt hatalmas hangyákkal, amik azon nyomban ellepték a szerencsétlen rovar...

- Milyen ajtót? Hol van? – kiáltotta Claire, remegő ujjakkal simítva végig a csupasz falat, majd amikor a tenyere rátévedt az apró monitorra, az engedelmesen elsötétült, majd egyszerűen felemelkedett, eltűnve egy keskeny résben, láthatóvá téve a mögé rejtett panelt, amin hat aprócska kép foglalt helyet, és az alattuk világító egy-egy gomb.

- Claire, csinálj már valamit, mert megsülök... - nyögte elhalóan, fuldokolva a srác.

- De mit csináljak?... Steve? – de válasz már nem érkezett, és Claire érezte, hogy a lelkébe kétségbeesés lopakszik, megbénítva őt...

Koncentrálj... Meg tudod csinálni! – biztatta némán magát, miközben egyetlen másodpercre lehunyta a szemét, hogy leállítsa a pánikot, ami lassan kezdett rajta úrrá lenni.

Ha elveszted az eszed, és bepánikolsz... Steve... meghal...

De nincs ajtó... Csak ez a nyavalyás panel a gombokkal és a képekkel...

Igen... EZ lesz a megoldás...

Steve újból felordított, de az üvöltéséből már nem lehetett egyetlen szót se kivenni, csak a szenvedést, a félelmet... Ennek ellenére Claire nem törődött vele, a figyelmét a konzolra összpontosította...

Mindegyik kép különböző... Egy hajó, egy hangya, egy pisztoly, egy kés, még egy fegyver, egy repülő...

Nem mindegyik kép volt különböző... A képek közül kettő ábrázolt egy-egy fegyvert, bár az egyik egy félautomata pisztoly volt, a másikon egy revolver...

Claire biztos volt benne, hogy ez a helyes megoldás, ezért gondolkodás nélkül benyomta a „C” és az „E” gombokat...

Két kapcsoló felvillant... és jobbra tőle, a fal egy szelete elmozdult... Az idegőrlő vészcsengő elhallgatott, és forró levegő tódult ki azon a keskeny résen, ami láthatóvá vált, miután a fal elmozdult a helyéről...

Egy fél másodperccel később Steve botladozott ki onnan, majd hullott térdre a lány lábai előtt. Az arca, a nyaka, és a karjai vörösre színeződtek, és az egész fiúból csak úgy sugárzott a forróság, miközben hangosan kapkodva a friss levegőt, zihált... A kezeiben görcsösen szorongatott egy-egy tök egyforma fegyvert, amik leginkább aranyozott Lugereknek tunktek. Claire aggódva guggolt le a fiú mellé, és gyengéden átkarolta őt, miközben lázasán kutatott az emlékei között a hőguta tünetei után.

Szédülés... Hányinger... - gondolta magában, majd fennhangon megkérdezte Steve-től:

- Jól vagy?

A srác felnézett rá. Kivörösödött arcával, és a tétova kifejezéssel a szemeiben leginkább egy kisfiúra hasonlított, aki túl sok időt töltött a napon... Aztán elvagyorodott, és az illúzió szertefoszlott.

- Mi a fene tartott ilyen sokáig? – kérdezte berekedten, miközben letenygerelve a földre, talpra küzdötte magát.

Claire is felegyenesedett, és haragosan pillantott vissza a fiúra.

- Szívesen! – mondta gúnyosan, a száját félrehúzva.

A srác vigyora egyszeriben mosollyá szelídült, és szégyenkezve lehajtotta a fejét.

- Bocsáss meg... Nem csak ezért... hanem mindenért... Hülye voltam... És köszönöm, hogy megmentettél.

Claire felsóhajtott. Pont, amikor eldöntötte, hogy ez a fiú egy totális seggfej, akkor jut eszébe ennek a szerencsétlennek, hogy normálisan viselkedjen...

- És nézd, mit szereztem. – mondta, felemelve a két fegyvert, amik aranyosan megcsillantak a szoba lámpáinak fényében, és becélozta velük az egyik közeli széket.

- A benti falon függttek... A táruk teljesen tele vannak... Király, mi?

Claire-ben hirtelen fellángolt a harag, és megragadva a srác vállát erősen megtaszította azt, hogy némi értelmet rázzon belé. *Túl vakmerő ez a fiú, még hogyha nyilvánvalóan van némi túlélési tapasztalata is... De azt is fel kéne fognia, hogy ez nem játék, akár meg is hallhatott volna... Ha nem hallom meg a segélykiáltásait... biztosan meghal...* - futott át az agyán a szörnyű gondolat. *Talán több csapda is van ebben az átkozott házban. De hogy tartsam magam mellett ezt a lökött srácot?* – nézett lopva Steve-re, aki elgondolkozva szemlélte a szobában található vitrint, mintha mi sem történt volna pár perccel ezelőtt...

Már megint megjátssza magát, hogy most Ő a Mr. Nagylegény... Kétségtelen, hogy van egy egója...

- Steve, én megértettem, hogy nem akarod, hogy... hátráltassalak... - nyögte ki nagy nehezen a szavakat.

- ... de én meg nem szeretnék egyedül maradni... - próbált minél hihetőbbnek, őszintébbnek látszani, hogy meghassa a fiút, aki erre a pár félénken elstutogott szóra szélesen elvagyorodott, és láthatóan kidüllesztette a mellkasát.

Claire már tudta, hogy nyert ügye van, anélkül, hogy Steve megszólalt volna.

És végül is, nem is volt ez hazugság. Tényleg nem akarok egyedül bolyongani ezen a hullákkal teli helyen...

- Feltételezem, hogy mindvégig követtél engem... Mármint, ha tényleg annyira féltél, mint mondod... - felelte a srác önelégülten.

Claire nem szólalt meg, csak kényszeredetten elmosolyodott, miközben a fogait csikorgatta dühében.

- Meg amúgy is, én tudom, hogy tünhetünk elé innét. – mondta Steve fiatalos lelkesedéssel.

- Az előtérben az asztalnál találtam egy térképet. E szerint valahol az épülettől nyugatra van egy kikötő, azon túl, pedig egy felszállópálya is. Ami azt jelenti, hogy van némi esélyünk rá, hogy élve megússzuk ezt a kalandot... Bár meg kell, hogy mondjam, hogy a repülésbéli tudományom hagy némi kívánnivalót maga után, ezért inkább a hajókázásra szavaznék.

Hmmm... Talán egy csöppet alábecsültem ezt a fiút...

- Tényleg? Hát ez nagysz... - Claire-nek hirtelen a torkára forrt a szó, mert eszébe jutott Rodrigo, akiről az elmúlt percek izgalmaiban teljesen megfeledkezett.

Talán ketten együtt el tudjuk hozni a kikötőig...

- Mindenek előtt, visszajönnél velem a börtönbe? Van ott egy férfi... Tulajdonképpen ő engedett szabadon a cellából, de megsebesült, ezért maradt ott...

- Az egyik börtönőrről beszélsz? – kapta fel Steve a fejét, és mérgesen tekintett a lány szemeibe.

Ööö... - Claire tudta, hogy hazudnia kell, hogy rávegye a srácot, hogy segítsen, bár tisztában volt vele, hogy előbb-utóbb ki fog derülni az igazság.

- Én... nem tudom, hogy börtönőr-e, csak azt tudom, hogy ő engedett szabadon. Nélküle még mindig ott rohadnék abban a bűdös és sötét cellában! Szóval... tartozom neki annyival, hogy visszamegyek érte...

A srác felvont szemöldökkel méregette a lányt, mire az még gyorsan hozzátette:

- És, mivel valószínűleg elég súlyos a sebesülése, először keríteni kéne neki némi gyógyszert...

- Felejtsd el... - rázta meg Steve a fejét.

- Ha nem börtönőr, akkor meg az Umbrella-nak dolgozik, és ebben az esetben, minden egyes gyötrelmes percet megérdemel az a faszfej. Ezen felül, a vállalat már bizonyára útnak indított egy csapatot... Majd ha ideérnek, ők foglalkoznak ezzel a te állítólagos megmentőddel... Végül is közéjük tartozik. Nos... Velem jössz, vagy nem?

Claire döbbenetesen bámulta ezt a fiatal srácot, akinek sötét szemeiben düh izzott, miközben kimondta ezeket a kegyetlenül hangzó szavakat, de tudta jól, hogy ő is bizonyára rengeteget szenvedett az Umbrella miatt, ezért nem vethette a szemére ezt... De Claire nem értett vele egyet... Legalábbis Rodrigo esetében nem... Tisztában volt vele, hogy a férfi súlyosan megsebesült, és valószínűleg segítség nélkül meghalna még azelőtt, hogy az az átkozott csapat ideérne...

- Ebben az esetben, azt kell, hogy mondjam...nem...

Steve dühében összeszorította a száját, majd elfordulva a lánytól, megindult az ajtó felé, de ott megállt, és egy halk sóhajt hallatva így szólt:

- Nincs az az Isten, hogy én kockára tegyem az életem egy rohadék Umbrella-alkalmazott miatt, és ne vedd sértésnek, de te is elég hülye vagy, hogy segíteni akarsz neki... de... megvárlak. Rendben? Menj vissza ahhoz az átkozott katonához, és adj neki bibitapaszt, vagy gyógyszert, vagy amit csak akarsz, de aztán gyere vissza... Én a dokknál fogok várni rád. Claire meglepődött ezen, de aztán összeszedve magát, hálásan felé biccentet. Igaz többet várt volna el tőle, azok után, hogy megmentette az életét, de valahol megértette a fiú érzelmeit... Sejtette, hogy a háttérben valami szörnyűség lappang, amit a srác eltitkol, és ami megmagyarázza, hogy miért utálja ennyire az Umbrella-t...

Talán elvesztett valakit... valakit, aki nagyon fontos volt neki...

Melegen rámosolygott, emlékeztén rá, milyen mérges volt ő is, amikor az apja meghalt...

- Jó lesz végre hazamenni... - mondta tapintatosan, jól megválogatva a szavait.

- Fogadok, hogy a szüleid nagyon boldogok lesznek... - Steve gúnyos mosolyát látva, inkább elhallgatott

- Menj, aztán gyere a kikötőhöz... Nem érek rá egész nap RÁD várni...

Claire némán bólintott, szó nélkül hagyta ezt a gorombaságot, és csak bámulta, ahogy Steve kilép a szobából. Azt kívánta, bárcsak ne mondott volna semmit se, de már késő volt... De most legalább tudta, hogy legközelebb milyen témákat kell gondosan elkerülnie...

Még egy utolsó pillantást vetett az apró helyiségre, aztán Claire is távozott, azon morfondírozva, hogy mit is kezdjen Rodrigo-val.

Steve-nek igaza van, az Umbrella már biztosan útnak indított egy csapatot, és majd ők gondoskodnak Rodrigo-ról... De akkor is vissza kell mennem hozzá. Muszáj találnom valamilyen vérzéscsillapító gyógyszert, mert ha tényleg belső vérzése van, akkor meghalhat a segítségem nélkül...

Ahogy a gondolataiba merülve lépkedett az előcsarnokba vezető széles folyosón, benézett mind a két, innen nyíló ajtó mögé is, hátha szerencséje lesz valamelyikkel. Az egyik egy hatalmas terembe nyílt, aminek a falain körös-körül portrék függtek, amik a feliratok szerint az Ashford család egyes tagjait ábrázolták. Volt még itt egy megrepedt urna is a szoba közepén, de semmi olyasmi, aminek akár csak egy aprócska hasznát is vehetné...

A másik ajtó mögött egy üres tárgyalóterem húzódott, a padlóján szerte és szétszóródott papírlapokkal, és a szobában kongó néma csönddel...

Claire kihátrált innen, és elindult az előcsarnokba vezető ajtó felé, miközben eldöntötte magában, hogy átkutatja az emeletet is, aztán, ha ott sem jár szerencséjével, akkor megnézi azt a másik ösvényt is, amit idefele jövet látott...

Amint kilépett az előtér félhomályába, egy apró piros pontot látott maga előtt elszunnyadni. Ahogy a tekintetével végigkövette a pici, rángatózó pöttyöt, fel, egészen a ...

A francba... - ugrott be az egyik oszlop fedezékébe, miközben a hangos lövés végigdörgött a termen...

Claire ösztönösen összébb húzta magát, miközben újabb lövés döreje visszhangzott végéig az előcsarnokon. Maga elé idézte azt a férfit, akit a lépcső tetején megpillantott. A magas, karcsú, szőke pasast, kezében a hatalmas fegyverrel, valamiféle mélyvörös színű egyenruhában, a nyakában fényes selyemkendővel, és a kabátján aranyos süjtásokkal...

- Az én nevem Alfred Ashford. – csendült fel egy éles, gőgös hang.

- Én vagyok a vezetője ennek a bázisnak, és éppen ezért joggal követelem, hogy árulja el, kinek dolgozik?

Mi van? – fintorodott el Claire, miközben valami csípős visszavágáson törte a fejét, de sajnálatos módon, az adott, meglehetősen zaklatott állapotában semmi ilyesmi nem jutott az eszébe.

- *Mi van?* – kérdezte meg fennhangon is.

- Oh, semmi értelme sincs tovább színlelni a tudatlanságot... – vágott bele a szavaiba a gúnyos hang.

- ...Miss Claire Redfield. Tisztában vagyok a tervével. Kezdetektől fogva tudom, hogy mit szándékszik csinálni... - a férfi halkan elkuncogta magát, élesen csendülő, már-már lányos vihogással, és Claire biztosra vette, hogy ennek az örült pasasnak nincs ki mind a négy kereke.

De lehet, hogy még három se... - húzta el a száját, miközben a szemével nyomon követte a falon lebegő apró piros fényfoltot.

- Oké, Alfred... Szóval, mit is tervezek én egészen pontosan? – emelte fel a fegyverét, és biztosította ki olyan halkan, amennyire csak tudta.

- Elvenni azt, ami a miénk... - felelte dölyfösen.

- Azt, ami kizárólag engem, és a nővéremet illeti meg... Az örökségünket...

- Nem értem, miről beszél... - kiáltott ki az oszlop mögül Claire, miközben a vibráló fényfoltot figyelve azon töprengett, hogy ha kiugrana a fedezékből, vajon lenne elég ideje lepuffantani ezt az örültet, mielőtt az becélozná őt?

Nem... EZ egy nagyon rossz ötlet! - rázta meg a fejét, miközben az eszébe jutott valami, amit az előbb említett Alfred... A nővére...

Talán Alfred nem más, mint az a gyerek, akit a filmen láttam... A szitakötővel? – Claire nem volt ebben biztos, de az ösztönei azt súgták, hogy „igen”.

Hát persze... Aki már gyereknek is egy szadista örült volt, az vajon mivé lesz, ha felcseperedik?... Egy szadista örültté...

- Természetesen, ha hajlandó lenne megadni magát... - mormolta mézesmázos hangon a férfi.

- ... akkor megkímélném az életét. Feltéve persze, ha elárulja a megbízói nevét...

Most! – Claire kiugrott a fedezéke mögül, és a fegyverét felemelte, de még mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt, hangos dörrenés hasította ketté a hirtelen beállt csendet, és éles szilánkok röppentek le az oszlop márványburkolatáról, közvetlenül az arca mellett...

Gyorsan visszarántott a fejét, és hevesen kalapáló szívvel, nekivetette a hátát a jéghideg oszlopnak.

Ha csak egy hajszállal pontosabban céloz az a faszfej... - nyelt egy nagyot, miközben halkan fellélegzett.

- Ugyan már... Csak nem megijedt a gyáva nyulacska? – kacagott fel Alfred halkan, élvezettől gurgulázó torokhangon.

- Vagy mondjak inkább patkányt? Mert ez vagy te, Claire... Egy Patkány!

A lány háta végigborzongott az idegbajos nevetéstől, amit a férfi hallatott... Majd halk léptek nesze, és csend...

Elment? – fújta ki az eleddig a tüdejében tárolt levegőt, és félve kipillantott a fedezéke mögül.

Elment... Hál' Istennek... - csúszott le szép lassan az oszlop mentén, megkönnyebbülve, miközben érezte, hogy a szemét forró könnyek marják...

Hisz ő csak egy egyszerű lány... Semmi mást nem akar, csak táncolni, biciklizni, szórakozni a barátaival... a bátyjával... *Persze, per pillanat, egyik se tűnik túl valószínűleg, hogy valóra válik...* - sóhajtott fel keserűen, miközben feltápászkodott a földről, és elindult a bejárati ajtó irányába, ugyanis esze ágában sem volt felmenni az emeletre... Nem, mert biztosra vette, hogy Alfred csak erre vár...

ÖT

Az állítólagos kikötő nem is létezett valójában, egyetlen hajó sem volt sehol... A várttal ellentétben Steve sehol nem látott egyetlen stéget sem, az algától zöldellő cölöpökkel, vagy az azokon tanyázó sirályokkal, és a hozzájuk kikötött hajókkal...

Ehelyett egy apró, sártól feketedő, a tengertől hatalmas sziklák által elzárt öböl fölé benyúló fatákolmányra bukkant csak, amit először észre se vett a körülötte terjengő sötétségben. Ezen a stégszerű valamin amolyan emlékműszerűség állt, ami egy jókora hajókereket mintázott, amit talán néhány tengerbuzi állíthatott fel, csak úgy szórakozásképpen.

Ezen kívül, az ide vezető lépcső alatt megbújva, amolyan lomtárszerűségre bukkant, de egy rozszant asztalon kívül, és az azon felhalmozott, összegyűródött papírlapokon, valamint a sarokba hányt lim-lomokon és a tetejükön árválkodó, pecsétes kabáton kívül semmi érdekeset nem talált itt. Semmit... Még egy átkozott csónakot sem, amin elevezhetnének innen...

Nagyszerű... Mégis, hogy a nyavalyába menjen el erről a tetves szigetről az ember? Háton úszva? És hol a pokolban van a leszállópálya?

Legszívesebben másik menekülési útvonal után nézett volna, de Claire-rel úgy beszélte meg, hogy ITT fognak találkozni, bár nem szívesen ácsorgott volna itt tétlenül...

Nem hagyhatom benne a slamasztikában... - Steve ingerülten belerúgott egy, a sarokban ácsorgó, rozsdás gépezetbe.

Megmentette az életed, jóember! Nem hagyhatod csak így itt! Tartozol neki... még ha kissé lökött is a csaj...

Steve a gondolataiba merülve ténfergett jobbra-ballra, nem tudván eldönteni, hogy mégis mitévő legyen most. A szeme újfent megakadt a kormánykeréken (nem volt biztos benne, hogy ez a megfelelő szó arra a dologra, amit a régi hajókon használtak kormányzásra, de végül is a megnevezés oly érdektelen volt a számára...)

Kinyújtott ujjával végigsimított a simára csiszolt fán, a kerék küllőin, és gyengéden megforgatta azt. Meglepődve tapasztalta, hogy a szerkezet milyen simán, csikorgás nélkül fordul el...

...Halk zümmögés zaja ütötte meg a fülét, és a lábai előtt feszülő, eddig mozdulatlan víztükör felszínét hirtelen hatalmas buborékok törték meg.

Jézusom! – Steve előkapta a derékszíja alá tűzött egyik Lugger-t, és míg fél kézzel görcsösen markolta a kereket, a másikon szorongatott fegyvert kétségbeesetten kapkodta egyik buborékról a másikig...

Mi van, ha ez egyike az Umbrella által kreált szörnyetegeknek...

Mielőtt még Steve megválaszolhatta volna a saját magának feltett kérdést, meglátta, hogy mi is az valójában: egy apró tengeralattjáró teteje törte át a víz felszínét, és az azon található fedélzeti nyílás, halk cuppanó hangot hallatva feltárult, közvetlenül a lábai előtt...

A hajó fényesen csillogó testéről vékony patakokban folyt lefelé a víz.

Ahogy a nyílás fölé hajolt, észrevette, hogy keskeny létrafokok vezetnek lefelé a hajó belsejébe, ami onnan, fentről nézve, üresnek tűnt.

Steve megrökönyödve bámult lefelé

Mi a fene EZ itt? Ez már túl abszurd ahhoz, hogy elhiggyem: álmodom csak... Ekkora baromságot még én se lennék képes kitalálni...

Steve habozva rálépett az első létrafokra, eszébe jutva legutóbbi, majdnem végzetes kalandja, amikor az eddig tárva-nyitva álló ajtó egyszercsak rácsukódott abban az átkozott (elátkozott?) kastélyban. Összeborzongott az emlékre...

Nem akart se megfulladni, se élve megsülni... egyedül, bezárva egy víz alatti kabinba...

Ne légy már ilyen beszari! – korholta saját magát, majd egy mély lélegzetet véve, elindult lefelé a létrán. Amint leért a legaljára, a fegyverével a félhomályos helyiséget pásztázva körülnézett, de teljesen egyedül volt.

Tett egy lépést előre, a szemközt világító irányítópult irányába, amikor a lába alatt hirtelen besüllyedt a talaj, majd, szinte ezzel egy időben, a feje fölött a fedélzeti nyílás hangos csattanás kíséretében bezárult.

A fenébe is! – sikoltott fel egy kétségbeesett hang a fejében, de kényszerítette magát, hogy elterelje a gondolatait a félelemről, ami az egész testében szétáradt, és inkább a lába alatt feszülő fémlemezre irányította azt. Újból rálépett, kíváncsian arra, hogy mi történik, mire a fedélzeti nyílás újból feltárult...

Hangosan fellélegzett, és a pislákoló fényekkel telehintett irányító panelhez lépett.

- Lássuk csak... - dörmögte halkán, közelebb hajolva.

Az irányítópult nevetségesen egyszerűnek tűnt: mindössze egyetlen karból állt az egész, ami jelenleg a „FEL” szó felé mutatott. Alatta még egy felirat, ami azt hirdette, hogy „LE”.

Hát ez pofon egyszerű... - vigyorodott el Steve.

Becsukta a fedélzeti nyílást, majd meghúzta a kart, már előre örülve annak, hogy Claire milyen képet fog vágni, ha elmeséli neki a felfedezését.

A tengeralattjáró enyhén imbolyogva megindult lefelé, és ahogy az egyetlen hajóablakon kipillantott, a sötét vízben lebegő milliónyi apró buborékon kívül semmi egyebet nem látott... Az utazás mindössze, ha 10 percig tartott. Steve ekkor úgy érezte, mintha a kicsiny tengeralattjáró megállt volna, egy tompa döccenéssel nekiérve valamihez, majd a fedélzeti nyílás halkán csikorogva feltárult a feje fölött.

Felkapaszkodott a létrán, és fölérvé, elámulva nézett körül. Egy üveg-, vagy plexifalú kis helyiségben állt, körülölelve a falakon túl hullámozó sötét vízzel...

Olyan volt, mintha egy hatalmas akvárium venné körül... A tévében látott már ehhez hasonló helyeket, ahol az ember egy üvegfalú alagúton keresztülmenve szemlélheti meg a tenger élővilágát, de sohase járt még ilyen helyen...

Túl könnyen el tudta képzelni, hogy az üveg egyszercsak megreped, vagy a kint cirkáló cápa úgy dönt hirtelen, hogy kipróbálja, mennyit bír el a plexi... *vagy bármi egyéb megtörténhet... Na, ne... EBBŐL elég legyen! Sehová se vezetnek ezek a hülye képzelgések...* - húzta el a száját, majd elindult előre, lesétálva egy hosszú lépcsősoron. A legaljára leérve, ismét körülkémlt: széles folyosó futott előtte, ami hamarosan elkanyarodott, a padlójára vaskos sárga csík volt felfestve, és itt már csak a bal oldali fal volt üvegből, bár ez nem igazán nyugtatta meg Steve-et...

Valahogy a támadás óta, most először érezte magát igazán feszültnek... idegesnek... Nem is annyira a klausztrofóbiától szenvedett, inkább valami megmagyarázhatatlan félelemtől... Félt... Rettegett, hogy az üvegfalon túlra pillantva, hirtelen meglát valamit elcikázni a sötét vízben... Egy sápadt, véres kezét kinyúltni a sötétségből... Egy bomló arcot, ahogy sárgás fogaival vicsorogva, az üvegfalhoz nyomódik...

Steve önkéntelenül összerázkódott, már-már felsikított iszonyában, és elkezdett rohanni előre, nem törődve semmivel... Tudta jól, hogy most úgy viselkedik, mint egy gyáva nyúl, de nem érdekelte... Már csak az az egy dolog érdekelte, hogy kijusson erről az üvegfalú folyosóról, és amikor szemközt megpillantotta az innen kivezető ajtót, mérhetetlen megkönnyebbülés áradt szét az egész testében...

Nekifeszült a kijáratnak, majd gondolkodás nélkül belökte azt... És akkor meglátta: kettő, három... négy zombi várt rá a túloldalon... Mohó nyögés kíséretében mind a srác felé fordult, és bicegve, botladozva, kinyújtott kezükkel hadonászva elindultak az irányába...

Véres testükről cafatokban lógott lefelé a ruhájuk, amit még így, szétszaggyatott állapotban is fel lehetett ismerni, hogy Umbrella emblémás uniformis. A teremben döglött halszag terjengett...

- Unnnh... - nyögött fel az egyikük, és a többiek azon minutumban feleltek is rá. A halkán visszhangzó, panaszos sírás betöltötte a helyiséget...

Steve gyorsan körülnézett, felmérve a helyzetet... az esélyeit...

A szoba, ahová csöppent, tulajdonképpen ketté volt osztva, egy, a közepére állított fallal, és az a mentén felhalmozott aktatornyokkal, elzárva három élőhalottat a negyedik társuktól, aki magányosan botladozott a jobb szélén...

Steve becélozta a hozzá legközelebb álló, zombit, a fegyver célkeresztjét pontosan a förtelmes lény vörösén izzó szemgolyójára állítva, és minden szánalom nélkül meghúzta a ravaszt...

A nyállal keveredett vért köpködő szörnyeteg feje hátrabicsaklott, az orrnyergébe csapódó golyótól, a vérekes szempár elhomályosult, ahogy először térdre rogyott, majd, mint egy ócska horrorfilmben, szép lassan elterült a srác lábainál, kilehelve a lelkét...

A többi zombi, mit sem törődve a társuk elhulltával, töretlenül folytatták az útjukat Steve felé... A jobb oldali magányos lény mérhetetlen mohóságában nekiütközött az egyik, az útjában álló asztalnak, de annyi esze már nem volt, hogy átmásszon rajta, vagy megkerülje azt, így csak nyögve, hörögve küszködött, bár egy lépéssel sem jutott közelebb az áldozatához...

Steve becélózta a következő delikvenst, és akárcsak az első zombit, ezt is egyetlen lövéssel elintézte, közben a szívét eltöltötte a szájalom ezek iránt a lények iránt, akik ilyen szörnyű véget kellett, hogy érjenek...

Megrázta a fejét, hogy kitörölje belőle ezeket a sehová sem vezető gondolatokat, és két gyors lövéssel elintézte a fennmaradó két rémlényt is...

Ezzel végezvén, gyorsan átkutatta a szekrények polcait, az asztalokat, hátha talál valami hasznosat, de nem volt szerencséje... Felegyenesedve, szemügyre vette a két ajtót, ami ebből a teremből nyílt még azon kívül, amin keresztül ide csöppent. Valahol olvasta, hogy ha választani kell, az emberek első reakciója az, hogy a jobb oldalt preferálják.

Na, már csak azért is a bal oldali legyen! – indult el a falat teljes egészében beborító akvárium mellett, amiben apró halak úszkáltak önfeledten...

Amikor kinyitotta az ajtót, az orrát sós víz, és olaj szaga csapta meg. Beljebb óvakodott, a Lugger-rel az előtte elterülő sötét termet pásztázva, majd hirtelen felnevetett, megfélemlítve önmagáról, megfélemlítve az odakint grasszáló szörnyekről, a rémes körülményekről, mert amit maga előtt látott, a sötétségből kibontakozni, az maga volt a megtestesült álom...

Egy hidroplán feküdt a nyugodt víztükrön, egy istenverte hidroplán, közvetlenül előtte!

Steve felujjongott magában, bár tudta, hogy ez a madárka kissé túl nagy neki, mert ő jobbára eddig csak kisebb gépeket vezetett, de ezzel a ténnyel most nem akart foglalkozni...

Közelebb sétált a hatalmas géphez, majd szemöldökráncolva megállt a platform szélén. Körülbelül 3 méternyire volt még a zárt fedélzeti nyílástól.

Még ha át is tudnék odáig ugrani, akkor se valószínű, hogy ki tudnám nyitni... Valaminek kell itt lennie, ami... - nézett szét maga körül. A bal oldali fal mentén mintha kapcsolótábla fényeit látta volna...

Közelebb sétált a kérdéses panelhez, és elmosolyodott, amikor meglátta az „ON” feliratú gombocskát, ami a falra függesztett ábra szerint beindítja az egész rendszert.

Ez az! – érintette meg a kapcsolót.

A hangárt éles gépzaj töltötte be hirtelen, és a gépezet elkezdett rázkódni, de mindez nem tartott tovább pár másodpercnél, aztán minden leállt, elcsendesedett...

Mi a... - nézett döbbenet a kapcsolótáblára, és ekkor meglátta...

Három, hatszögletű mélyedést fedezett fel a panel jobb szélén, ami eddig valahogy elkerülte a figyelmét, alatta kicsiny fémtábla, rajta a felirat: „Kérem helyezze ide kulcsokat, hogy az áramellátás beinduljon!”

Mi a fenének kell ennyire megbonyolítaniuk a dolgokat?! Kulcs... Ráadásul HÁROM istenverte kulcs!!! – nyögött fel tehetetlenül Steve, miközben elkezdett matatni a panel kapcsolóival, hátha valahogy kulcsok nélkül is be lehetne indítani a gépezetet, de csalódnia kellett...

A kurva életbe! – vett egy mély lélegzetet, majd beletörődve a helyzetbe, sarkon fordult, és elindult visszafelé, eldöntve magában, hogyha kell, minden talpaltatnyi helyet át fog kutatni az átkozott kulcsok után.

A vírushordozó szakadozott, vértől és sártól mocskos laboratóriumi köpenyt viselt, furcsán gurgulázó hangokat adott ki, miközben hatalmasra tátott szájából nyál csorgott lefelé, és kígyózó nyelve az ajkaira tapadt vérfoltokat ízlelgette...

Claire nem tudta volna megmondani, hogy nő, vagy férfi volt-e a szerencsétlen, amíg élt, de ha jól belegondolt, ez már vajmi keveset számított ennek a szájalomra méltó lénynek, akinek förtelmes életét (*élet EZ?*) egyetlen jól irányzott lövéssel a halántékára, kioltotta, hogy aztán

zavartalanul átkutathassa a helyet, a kicsiny irodahelyiséget, aminek a hátsó, elkülönített részében különféle felszereléseket tároltak. Nem járt szerencsével: üres kézzel kellett visszatérni a bejárat csarnokba, és ez a sikertelenség csak még tovább rontotta az amúgy se derűsnek mondható kedvét...

Miután a kúriából elindult visszafelé, az ösvény elágazása után, egy hatalmas, sárban úszó udvaron kötött ki. Innen nyílt az az ajtó, amin keresztül ide, erre a kutatóközpontszerűségbe csöppent. Percekig csak némán bolyongott, miközben magában azt kívánta, hogy Rodrigo maradjon életben, hogy Steve találjon egyátkozott hajót, vagy legalább egy ladikot azon az istenverte kikötőhelyen, és, hogy az az örült Mr. Pszicho Ashford ne hagyja felrobbantani ezt az egész kócerájt...

Aztán nekiindult: legelőször is az emelettel próbálkozott meg. Fent, rögtön az első ajtó mögött, ahová benyitott, szemközt egy bezárt ajtajú labort pillantott meg. Hogy laborral van dolga, azt onnan sejtette, hogy a szoba egyik falát végig vastag üveglablak fedte, ami mögött rengeteg, számára ismeretlen műszert, és megrepedt, vagy éppen az oldalukra borult üveghengereket pillantott meg. A padlón üvegszilánkok csillantak meg, ahogy közelebb óvakodott a megfigyelőablakhoz, majd hirtelen hátrahőkölt, ugyanis ebben a pillanatban valami erősen nekicsapódott az üvegnek...

Egy férfi volt az, valamiféle szkafanderbe beöltözve... Vörös arcában kétségbeesetten csillantak meg a szemei, ajkai néma sikolyra nyíltak, ahogy valami, a lány számára láthatatlan dolog nekipréselte az ablaknak, majd a következő pillanatban, a férfi feje egyszerűen szétrobbant, vörös húsmasszával borítva be az üveget...

Claire halkán felnyögött iszonyában, miközben elhátrált az ablaktól...

Ekkor éles, fülhasogató hangon megszólalt valahol egy vészcsengő, és egy szenvtelen hang közölte vele, hogy a biztonsági kapuk be fognak záródni...

Ne... Nem zárhatnak be ide... - gondolta kétségbeesetten, majd erőt véve magán, ellökte magát a helyéről, és nekilóduzott az ajtó felé... Botladozva rohant lefelé a lépcsőn, miközben a szemét a lépcső alján lefelé ereszkedő vasredőnyre meresztette...

Csak centiken múlt, de még át bírta alatta csúszni, mielőtt végleg lezárult volna...

Claire összeborzongott, ahogy a tekintete a lezáródott redőnyre tévedt, miközben elhaladt mellette, és befordult a sarkon a jobb oldali folyosóra, ami néhány méter után egy felfelé vezető lépcsősorban folytatódott. Hamarosan egy aprócska udvarra lyukadt ki. Valahonnan a tenger sós illatát sodorta felé szél. Az egyik fal mentén tűz égett, a tűznyelvek a burkolatkövek közti réseket nyaldosták...

Claire összeborzongott a hidegtől...

Ekkor apró vörös fényfoltot vett észre maga előtt vibrálni a földön.

Te jó ég, már megint... - ugrott be rémülettől hangosan zakatoló szívvel a jobb oldali fal mentén húzódó lépcsősor fedezékébe.

Lövés dörrent, és a golyó pontosan oda csapódott be, ahol az előbb még a lány állt...

Az az örült Alfred... - nézett fel a feje fölött húzódó teraszra, miközben a hűvös falhoz tapadva, a felfelé vezető lépcsősor irányába araszolt.

Egy ilyen görény nem fog engem megállítani! – emelte fel a pisztolyát, és amikor Alfred áthajolva a védőkorláton az alatta elterülő területet kezdte el pásztázni a fegyverével, gondolkodás nélkül feladott a címére egy pár golyót.

Az már nem olyan szórakoztató, amikor a célpont visszalő... Igaz? - kihasználva a lehetőséget, Claire fentebb kúszott három lépcsőfoknyit, és felemelve a fejét, Alfred irányába

pillantott, és még épp láthatta a férfi piros kabátjának a hátulját, mielőtt becsapódott volna mögötte az ajtó...

Claire gondolkodás nélkül felpattant, és Alfred nyomába eredt. Az ajtó egy hosszú, keskeny folyosóra vezetett. Jobb oldalt végig magasra törő ablakok húzódtak, bágyatag holdfényt eresztve be az amúgy félhomályos folyosóra.

Valahol ajtó csapódott, és a lány önkéntelenül elindult a hang irányába. A folyosó kiszélesedett, és Claire két ajtót pillantott meg. Az egyik közvetlenül előtte kellett magát, a másik a jobb oldali falon. A kettő között három rozzant automata foglalt helyet, egy üdítős, és két chipsekkel, és cukrokkal teletömött.

A lány megállt, hezitálni látszott, miközben hangosan kifújta a levegőt.

Nem rohanhatok fej nélkül utána... Mi van, ha valamelyik ajtó mögött lapul, rám várva?

Egy percnyi gondolkodás után, elindult. Odalépett az egyik automatahoz, és megszemlélte azt. Csak ekkor döbrent rá, hogy valójában milyen éhes is. Már az idejét sem tudta, hogy mikor evett utoljára...

A gép törött volt, nem úgy tűnt, mint ami működőképes, de a lány ezt a problémát egy pár, jól irányzott rúgással megoldotta, betörve az automata üvegét.

A legtöbb, a gép belsejében talált zacskó olcsó, vacak chipseket, avas mogyorót, és pár, csak a tartósítószereknek köszönhetően nem megpeshedt doboz narancslevet tartalmazott.

Nem éppen egy fényűző vacsora, de a semminél mégiscsak jobb... - fanyalodott el Claire, miközben gyorsan bekapott egy pár falatot, majd leöblítette a fanyar gyümölcslel.

A többi bontatlan zacskót begyömösölte a mellénye zsebeibe, gondolva Steve-re is, aztán a figyelmét ismét visszairányította a két, kérdéses ajtóra.

Szóval... Az egyes számú ajtó, vagy a kettes számú lesz a nyerő? Ecc, pecc, kimehetsz, holnap után bejöhetsz...

A jobb oldali, szürkére mázolt ajtóra esett a választása. Óvatosan közelebb óvakodott hozzá, közben azon morfondírozott, hogy ennyi idő alatt, talán Alfred-nak is elfogyott a türelme, és odébbállt...

Nagyot taszított az ajtón, és a fegyverével az apró helyiséget pásztázva, bentebb lépett.

Üres... Hál' Istennek... - nézett körül a kávébarna kanapéval, az asztalon elhelyezett antik írógéppel, és a sarokba tolt ösöreg utazóládával berendezett, barátságos kis szobában.

Biztonságosnak tűnik... Alfred biztosan a másik ajtón át távozott... - lépett közelebb a kanapéhoz, miközben érezte, hogy a szíve hevesebben kezd el verni, a szemei kikerekedve merednek az ott feledett apró tárgyra...

Egy vérzéscsillapító tablettákat tartalmazó gyógyszeres fiola hevert az oldalára borulva, egy pár darab fecskendő, egy levél gyufa, és egy doboz 9mm-es lőszer társaságában. A dívány lábánál további holmikra bukkant egy ócska övtáskába gyömösözve, amit valaki véletlenül, vagy szándékosan feledhetett a poros szőnyeg tetején. Volt benne egy toll, pár megsárgult gézlap, egy csavarhúzó, egy bontatlan óvszer... Claire elvigyorodott arra a gondolatra, hogy néhány ember mi mindent nem gondol egy túlélő-felszerelés részének, de a vigyora gyorsan lehervadt az arcáról, amikor megpillantotta a táskán éktelenkedő vérfoltokat...

Claire viszolyogva kirázta belőle a benne lelt cuccokat, majd a csípőjére szíjazva az övtáskát, csak azokat pakolta bele vissza, amit tényleg szükségesnek ítélt, majd ezzel végezvén, átkutatta a szobát, de semmi további hasznos holmira nem bukkant.

Jól van, akkor most szépen menj vissza a börtönbe Rodrigo-hoz, aztán megkeresheted Steve-t... - biztatta magát némán, miközben kilépett a szobából. *Igaz, hogy ez az egész se éppen piskóta, de Raccoon-hoz képest mégiscsak egy könnyed kis piknik...*

Ekkor a folyosó felől valamiféle fémes csörgésre emlékeztető zaj ütötte meg a fülét, ami sietségre ösztönözte. Éppenhogycsak futva befordult a sarkon, amikor nem is olyan messze tőle, hatalmas robaj kíséretében lecsapódott egy, a folyosót teljes egészében elzáró, súlyos fémredőny.

Ne... - rohant oda Claire, és ököllel tiszta erejéből rávágott a fémszerkezetre, tudva jól, hogy ez az egyetlen esélye, hogy kijusson innét, de az ellenállt mindennemű támadásnak...

Ne... *Ez biztos annak az átkozott Alfred-nak a műve.* – futott át a gondolat az agyán, és tudta, hogy ha egyszer a kezei közé kerül az az istenverte pasas, akkor...

- Üdvözöllek Claire! – csendült fel hirtelen az az irritálóan mézesházos hang, ami valószínűleg egy rejtett mikrofonból érkezett.

Dögölj meg, te szemét állat! – gondolta keserűen a lány, visszafojtván a mérgét, mert nem akart még azzal is örömet okozni a férfinak, hogy az látja rajta a dühöt, a kétségbeesést...

- Nos, felvázolnám a helyzetedet. Jelenleg épp az én kis játszóterem bejáratánál álldogálsz. Odabent egy igen kedves barátom várakozik rád. Remélem, jól fogtok egymással szórakozni... - kacagott fel élesen, szinte már-már visítózva.

- Nehogy túl gyorsan meghalj nekem Claire, mert szeretném kiélvezni a játék minden egyes percét. – az idegbajos nevetést halk kattanás vágta ketté, amikor kikapcsolta a mikrofont, és csak a néma csend maradt a nyomában...

Claire kifejezéstelenül bámult a kérdéses ajtóra, és jól megfontolta a lehetőségeit. *Mert mindig vannak lehetőségek!* Legalábbis Chris mindig is ezt hajtogatta neki...

Szóval... Egyfelől visszamehetek az előbbi szobába, és szépen megvárhatom, amíg az Umbrella csapat ideér... Nem ez nem jó... Nem valószínű, hogy olyan nagyon örülnének nekem, azon kívül, addig még Alfred százszor felrobbanthatja ezt az egész szigetet...

Második lehetőség: megpróbálhatom az acélredőnyt valami módon áttörni, vagy inkább a betonfalat... Na ne nevettesd ki magad kislány! Könnyökkel akarod átütöni, vagy talán a csavarhúzóval?

Vagy... Átmehetek azon az átkverte ajtón is, ahogy Alfred eltervezte...

Lehetősége az akadt számtalan, de valahol a lelke mélyén tudta jól, hogy csak egy értelmes választás van...

Gyakorlatilag egyik lehetőség sem értelmes! – üvöltött fel a fejében egy hang.

Nem, tényleg nem, de akkor sem tehetek mást... Szóval akkor, szedd össze magad kislány, és nyomás előre! - gondolta keserűen, odasétálva AHHOZ az ajtóhoz...

Vette egy mély lélegzetet, majd még mielőtt meggondolhatta volna magát, belökte azt...

HAT

Minden tökéletesen alakult... A kamerák nagyjából az egész csatateret befogták, ami szerencsére fényesen ki volt világítva a jobb láthatóság végett, a székben, pedig roppant kényelmesen elhelyezkedett, hogy mindent nyomon követhessen...

Alfred csak azt az egyet sajnálta, hogy nem volt ideje visszamenni Alexia-ért, hogy ő is vele együtt mulathasson Claire szenvedésein, amit az épületben felszerelt kamerák pompásan közvetítenek majd...

Alfred mosolyogva figyelte, ahogy Claire hezitálva álldogál az ajtó előtt, és elégedetten gondolt arra, hogy az a hülye lány milyen könnyen belesétált a csapdába. Ahogy számított rá, üldözni kezdte, miután azon a kicsiny udvaron egy kissé ráijesztett a lövésekkel, bár azt be kellett, hogy vallja magának, arra egy cseppet sem számított, hogy annak a tyúknak lesz mersze visszalőni, de mivel szerencsésen megúsza ezt a dolgot, Alfred úgy döntött, hogy szemet huny e csekélység fölött. Bár, ha jól belegondolt, akkor a nemsokára bekövetkező halálát felfoghatta bosszúként is, ezért a pimasz cselekedetért...

Az OR1-esek az egyik legfejlettebb biofegyverek voltak a laborban, amit kimondottan a csatatérre, közelharcra fejlesztettek ki. Alfred rajongott értük, ezek voltak a kedvencei, bár tudta jól, hogy az An3 homokfúróként is emlegetett lény roppant hatásos, a Hunter 121-esek pedig halálosak, de mégis... valahogy az OR1-esek különlegesek voltak a számára... Emberi DNS-t használtak a kifejlesztésüknél, és ez meg is látszik a felépítésükön, főleg a csontszerkezeten, és az arcformán, ami kimondottan egy emberi koponyára, vagy leginkább egy halálfejre emlékeztetett... Ezek a lények nem egyszerűen veszélyesek voltak, hanem az alapvető ösztöneiknek engedelmeskedő, félelmetes gyilkológépek...

A szigeten élő tudósok csak *Bandersnatch*¹-ként emlegették eme kreatúrát, utalva ezzel a közös vonásaikra az azonos nevű mitológiai lénnel, mind küllemben, mind agresszióban.

Rockfort-on összesen 30 volt ezekből a szörnyszülöttekből, de ezeknek a felét hibernált állapotban tartották, ezen kívül a támadás során legalább 8 lény pusztult el...

Oh... - nyögött fel Alfred, ugyanis Claire rászánta végre magát, hogy kinyissa az ajtót. Megmámorosodva a fejleményektől, a férfi közelebb hajolt az apró képernyőhöz.

Claire kilépett a hatalmas, kétszintes terem falai mentén körbefutó állványra, miközben a kezeiben görcsösen szorongatva a fegyverét, igyekezett az egész helyiséget szemmel tartani. Alfred a kamerával ráközelített az arcára, azt várva, hogy azon a rettegés jeleit fedezi, fel, de csalódnia kellett, mert azon csak feszült figyelem tükröződött.

Majd megváltozik ez Édesem, amint megnyomom ezt a gombot... - kuncogott fel halkán, nem tudván visszafojtani az izgatottságát, miközben a mutatóujjával finoman megcirógatta az egyik kapcsolót.

Claire Redfield-nek meg kell halnia, bár a halála ugyanolyan céltalan lesz, mint az élete volt, de legalább ÉN jól szórakozom majd rajta... - erre a gondolatra Alfred öle elkezdett kéjesen bizseregni, és érezte, hogy megkeményedik...

Ekkor már nem tudta magát tovább türtőztetni: először is egyetlen gombnyomással bezárta azt az ajtót, amin át a lány a terembe jutott, ezzel mintegy elzárva a menekülési útvonalát, majd megnyomta azt a gombot is, amivel egy oldalsó, kisebb termet lezáró vasfüggöny elkezdett felemelkedni...

Claire felfigyelve a váratlan zajra, ösztönösen hátrébb lépett, miközben alig pár méternyire tőle, kilépett a hatalmas terembe az eddig bezárva tartott lény...

A kreatúra olyan gyönyörű... tökéletes volt... Több, mint 2 méter magas volt, még úgy is, hogy a fejét mélyen, fenyegetően leszegte. A fejéhez képest aránytalanul nagyra fejlődött felsőtestén hordozta a tulajdonképpen elsődleges fegyverét, ami nem volt más, mint a jobb karja. Ez sokkalta vastagabbra lett kifejlesztve, mint akár egy jól megtermett férfi vaskos combja, és nyugalmi állapotban a lény térde alá ért le. A tenyere akkora volt, hogy egy ember egész mellkasát képes lett volna befedni vele. Mivel a jobb karja ilyen monumentálisra fejlődött ki, ezért a Bandersnatch-nek nem volt szüksége másokra, így a bal oldali végtagja majdnem teljesen elsorvadt, mindössze egy alaktalan, összeaszott valami lifegett az oldala mellett...

Alfred elvárt volna a lánytól némi ijedt kiáltást, vagy rémült sikolyt a kreatúra láttán, de Claire néma maradt... Csak elhátrált a lény elől, majd hirtelen tüzet nyitott rá...

A Bandsnatch nyersen felüvöltött a váratlan fájdalomtól, majd magára eszmélve, kinyújtotta a jobb karját... A mérnöki pontossággal megtervezett, elasztikus inak megfeszültek... és a lény pofon vágta a majdnem 5 méternyire tőle álldogáló lányt... Alfred már számtalanszor látta ezt a kis trükköt a lény részéről, de sohasem unta meg...

Claire megtántorodott az ütés hatására...

Oh... igen!

¹ *Bandersnatch*: A Sasquatch-hoz hasonlatos lényként írják le, de attól eltérően a karjai sokkal hosszabbak.

A Bandsnatch újra megfeszítette a karját, és lecsapni készült a lányra, de az még épp időben vetődött félre az útjából, majd elhátrált, egészen a falig, és elindult a mentén, minél messzebb igyekeztén kerülni a kreatúrától.

Alfred elvigyorodott, annak ellenére, hogy a lány, a várttal ellentétben még mindig életben volt... A férfi magában már elképzelte, ahogy ez a pompázatos lény nekicsapja a lányt a falnak, vagy megragadj a nyakát, és egy könnyed mozdulattal elroppantja azt... vagy a magasba lendítve a törékeny testet, ide-oda csapkodja azt, mint Alexia tette kislánykorában a rongybabáival, ha feldühítették...

Alfred közelebb hajolt az egyik monitorhoz, szemügyre véve rajta keresztül a halálra ítélt Claire-t, aki reménytelen helyzete dacára, ismét a magasba lendítette a fegyverét...

...Bam!

A Bandsnatch ismét felüvöltött, de ezúttal kínjában, és a karjával az arcához kapott. Az ujjai közül sötét folyadék, vér, és valami fehéres kocsonyás anyag csordult ki...

Te jó ég... Ez a kurva kilötte a szemét!

...Bam!

Claire újra tüzelt, majd újra, és újra... A lény tehetetlenül csapkodott maga körül, hogy elkerülje a fájdalmas lövéseket, miközben artikulátlanul üvöltött fájdalmában és dühében... Majd egyszer csak elterült a földön, Alfred igaz rémületére... Mind vontatottabb mozgással vonaglott önnön vérében, miközben az erejéből csak némi szálnalmas nyöszörgésre tellett...

Nem... EZ lehetetlen... - rázta meg Alfred a fejét hitetlenkedve. Nem, nem... és nem...

A nem várt fejlemények dacára, a férfi tudta jól, hogy a játéknak még nincs vége... *Még nem...* - dühösen lecsapott az egyik gombra, ami újabb ajtót nyitott ki... újabb kreatúrát engedve szabadon...

Ezúttal nem lesz ekkora szerencséd...

Claire meghallotta, hogy újabb ajtó nyílt ki, de a falak mentén halomba rakott konténerek és dobozok eltakarták előle a kilátást. Tétovázva megállt a legalsó lépcsőfokon, és a lélegzetét visszatartva fülelt, hogy meghallja a legapróbb neszt is.

A második Bandsnatch éppen ebben a pillanatban kapaszkodott fel az egyik hatalmas konténer tetejére, láthatólag minden megerőltetés nélkül, és a nélkül, hogy a lány ezt észrevette volna...

A lény levetődött a magasból, és közvetlenül Claire lábainál ért földet, aki csak az utolsó előtti pillanatban észlelte a veszélyt, és kitérni előle már nem maradt ideje...

A kreatúra megragadta a lány fejét, a koponyája köré kulcsolta izmos ujjait, és egy könnyed mozdulattal a levegőbe emelte Claire-t, aki a fegyverét elejtve próbálta lefeszégetni a homlokára fonódó ujjakat, de az OR1-es szilárdan tartotta őt...

Alfred a kamera előtt elmosolyodott, mert ez a fejlemény már jobban tetszett neki, de a vigyor gyorsan lehervadt a képéről, amikor valahonnan a kamera látókörén kívül, hangos csörömpöléssel betört valamiféle üveg...

Mi a...?

Alfred ekkor meglátta az ifjú börtöntölteléket, azt a Burnside-ot, aki épp ebben a pillanatban vetődött be a kamera látómezejébe. A fiú egyszerre két fegyvert szorongatott a kezeiben...

A Bandsnatch felüvöltött a testébe maró fájdalomtól, kínjában messzire hajította a lány testét, majd tehetetlenül elkezdett maga körül csapkodni az így felszabadult kezével, de Steve-t nem érthette el, mert a srác túl messze állt tőle...

A lény, a testébe csapódó lövedékektől megtántorodva, nekizuhant az egyik konténerekből emelt toronynak, mire a legfelső acélláda megbillent, és az alant feltápáskodni igyekvő kreatúrára esett, aki ettől azonnal szörnyethalt...

Alfred kétségbeesve kapott egy újabb kapcsoló után, ezzel beindítva a teremben található teherliftet, attól a reménytől vezérelve, hogy az alsó szinten esetleg van még egy OR1-es, esetleg egy pár vírushordozó is...

A két fiatal megtántorodott, amikor a lábaik alatt megmozdult a padló, és ők elkezdtek lefelé süllyedni...

Bár az alagsorban nem voltak kamerák felszerelve, Alfred mégis biztos volt benne, hogy alatt már tényleg utoléri ezt a két szerencsétlent a végzete... Legalábbis próbálta magát meggyőzni erről, bár ha jól belegondolt, akkor az ellenkezőjének is megvolt a maga esélye, figyelembe véve, hogy a lány, és az a kotnyeleskedő barátja már két OR1-est is elintézett...

-Alexia... - suttogta maga elé, miközben érezte, hogy az arcából kifut minden vér, és előnti az egész testét a szégyenkezés.

El kell neki magyaráznom, hogy ez az egész nem az én hibám volt... Hogy a tervem tökéletes volt, és nem az én hibám, hogy az a tyúk kijutott a kelepceből...

Az egyetlen dolog, ami jelen pillanatban felülmúlta a lelkében égő szégyenkezést, az a gyűlölet volt, amit Claire Redfield iránt érzett...

Nincs az az áldozat, ami ne érné meg, csakhogy halva lássam... hogy kínok között lássam meghalni ezt a két átkozottat!

- Steve, a másik oldalt! – mondta Claire, amikor a lift elindult velük lefelé.

A fiú némán felé biccentett, majd szó nélkül felkapaszkodott az egyik fémkonténerre, és szemügyre vette, hogy nincs-e bármilyen fenyegető rajtuk kívül a túloldalt.

Ezután néma csendbe burkolózva, feszülten figyelve minden apró neszre, várták, hogy mi következik...

Claire lopva felpillantott a sráca.

Megmentette az életem... - gondolta eltűnődve, miközben a szíve fájdalmasan megvonaglott, amikor ráeszmélt, hogy a fiú nélkül már rég halott lenne.

Bár lehet, hogy ezzel csak elkerülhetetlent halasztotta el kissé...

Claire nem tudta, hogy Alfred jelen pillanatban mit forgat a fejében, de biztos volt benne, hogy nemhiába küldte le őket a lifttel az alagsorba. *Biztos, hogy odalent is van egy pár a „barátaiból”.* – rázkódott össze, ha már csak rágondolt is arra a két, gumikarú, félelmetes valamire, ahogy a Halálra emlékeztető arcukkal, kifejezéstelenül bámultak rá.

Csoda, hogy megúsztam pár felületi sérüléssel, és némi horzsolással...

Claire arra számított, hogy a lift egy zombiktól, vagy más, még veszélyesebb lényektől hemzsező helyen fog megállni velük, de kellemesen kellett csalódnia. A helyiség, ahol megálltak, teljesen üres volt. A lánynak nem voltak illúziói azt illetően, hogy esetleg megúszták, de az tény, hogy pillanatnyilag biztonságban voltak...

- Hé, Claire, nézd csak! – Steve leugrott a konténerek tetejéről, és egy, a tenyerén egyensúlyozott géppisztolyt nyújtott a lány felé.

- Ezt fent találtam... - mondta egyszerűen, miközben a Luggereket bedugta a derékszíja alá.

- És tessék, még ez is itt van... - nyúlt be a terepszínű nadrágjának a farzsebébe, és előhúzott 3 tartalék tárat Claire kézifegyveréhez..

- Ezt az egyik ór hullája mellől emeltem el...

Claire hálásan rámosolygott a fiúra:

- Kösz Steve, de nincs szükségem másik fegyverre, viszont a tartalék táraikért köszönet... - mondta kurtán, majd elkomorodva folytatta, mert, bár nem tudta, hogy hogyan, de érezte, hogy valami módon köszönetet kéne mondania a fiúnak, amiért megmentette az életét.

- Steve... ha te ekkor nem jössz... akkor én...

- Felejtsd el! – szakította félbe a srác egy vállrándítás kíséretében.

- Beszélni sem érdemes róla.

- Mindenesetre köszönöm... - mosolyodott el ismét Claire.

Steve ajkai is halvány mosolyra húzódtak, miközben a tekintetével lágyan végigsimogatta a lány arcát, amitől Claire hirtelen zavarba jött, ezért a pillantását elkapva, gyorsan témát váltott:

- Azt hittem, hogy a kikötőnél fogsz rám várni.

- Ja, a kikötő... Valójában az nem is igazi. – felelte a srác, majd töviről-hegyére elmesélte, hogy mi is történt vele azóta, hogy elváltak.

Az hogy semmiféle csónakra, vagy hajóra nem bukkant, csak egy hatalmas hidroplánra, amit erősen kétlett, hogy a fiú el fog tudni vezetni, elszontyolította, de amikor Steve azt is elárulta neki, hogy még csak a fedélzetre se tudnak feljutni, mert ehhez valamiféle kulcsszerűségre lesz szükségük, ráadásul rögtön háromra, a kedve végképp elromlott...

-... elkezdtem keresni azokat az átkozott kulcsokat, és miután nem találtam őket sehol, gondoltam utána megyek, hátha te találtál valami hasznosat... - vonta meg ismét a vállát hanyagul.

- Ekkor hallottam meg a lövéseket... Egyébként találtál valami érdekeset?

- Nem, hacsak azokat az Umbrella által kreált ocsmányságokat nem nevezed annak... Tudsz valamit Alfred Ashford-ról? – váltott hirtelen újból témát Claire.

- Csak annyit, hogy az a pasas, meg a nővére teljesen lököttek. Még az örök is félnek... féltek tőlük.... Egyszer hallottam, hogy a saját asszisztensét is elküldte a gyengélkedőre, ahol egy teljesen dilis doki ügyködött. Te nem tudod, mert nem vagy itt régóta, de azok az emberek, akiket elvittek a betegszobába... sohasem tértek vissza. Nem tudom, hogy pontosan mi történhetett velük, de nem kell egy zseninek lennem ahhoz, hogy elképzeljem...

- És mi van a nővérével?

- Nem sokat tudok róla... A neve Alexia... vagy Alexandra, vagy valami ilyesmi... A börtönörök olyasmit rebesgettek, hogy valahová be van zárva, mert senki se látta még soha. De miért kérdezed?

Claire elmesélte a kellemetlen találkozását Alfred-dal, és hogy elkezdte őt követni. Amikor megemlítette a gyógyszert, amit abban a kicsiny szobában talált, ahová Alfred-ot követve ment be, Steve összevonta a szemöldökét.

- Talán az az Umbrella-nak dolgozó alak...

- Rodrigo. – szúrta közbe Claire.

- Oké, teljesen mindegy, hogy hívják, de talán ő tudhat valamit azokról az átkozott kulcsokról.

- Reméljük, hogy tud valamit, mert ellenkező esetben az egész szigetet kutathatjuk át. – bólintott Steve felé a lány.

- Szóval akkor benne vagy, hogy visszamenjünk a börtönbe?

- Végül is, nincs túl sok választásunk... - fintorodott el a srác, majd még hozzátette:

- De arra fel kell készülnünk, hogy belefuthatunk egy pár zombiba, vagy még annál is rosszabb lénybe...

Claire már épp nyitotta volna száját, de mielőtt csak egy szót is kinyöghetett volna, Steve újra megszólalt:

- A lift az első szintről indult, szóval most... nagy valószínűséggel az alagsorban vagyunk... Ezt onnan tudom, hogy... - Steve megrázta a fejét, elharapva ezt a mondatot, majd, mintha mit sem akart volna mondani, máshonnan folytatta:

- Van itt valahol egy kazánház, és egy szennyvízelvezető csatorna is erre... - intett a helyiségből kivezető egyetlen ajtó felé.

Claire nem akarta azzal idegesíteni a srácot, hogy rámutasson, nincs is más út, amerre mehetnének, úgyhogy inkább visszanyelte a csípős szavakat, és helyette csak halkán ennyit mondott:

- Fedezlek...

- Csak maradj mindig mellettem! – ezzel Steve odasétált az ajtóhoz, és a vállát nekivette a hűvös fémnek, feszülten figyelt, hogy hall-e valami gyanúsat a túloldaltól.

Látva, ahogy a srác igyekszik megjátszani a kemény legényt, ádázul összevont szemöldökével, Claire nem tudta hirtelen eldönteni, hogy most nevéssen, vagy inkább mérges legyen...

Aztán kinyitotta az ajtót, és hirtelen megrohanta a lányt a valóság, elfeledtetve vele ezt az apró kis bosszúságot...

Az orrát rothadó hús, és megperzselődött szövetek szaga ütötte meg, a levegőt éhes nyögések, morgások hangja töltötte be...

Steve tettere készen ugrott ki az ajtó mögül, készen arra, hogy most jól szétrúg pár zombisegget, amire rögtön alkalom is adódott: alig pár méternyire tőle 5 élőholt is grasszált a gőztől homályba boruló teremben. (Na jó, 5 és fél zombi, ha beleszámoljuk azt az egyedet is, aki csonkolt lábai maradványait maga után vonszolva csúszkált a padlón összegyűlt tócsákban...)

Steve gondolkodás nélkül meghúzta a ravaszt, majd amikor az újonnan szerzett gépfegyver hangosan felkelepelve megugrott a kezében, végigsöpört vele a felé közeledő zombikon... Az érzéketlen lények mellkasán, homlokán először csak apró vörös foltok jelentek meg, majd ahogy a vérfoltok elkezdtek terebélyesedni, szép lassan összefolytak, vérbe borítva a nyomorú lények egész testét...

Minden csak pár percig tartott, de az a pár perc borzasztó vérfürdővé változtatta az egész termet: szétkenődött vér, és agyvelőcafatok folydogáltak lefelé a falakról, undorító fémes szaggal töltve meg a párás helyiséget...

Claire öklendezve, dermedten meredt a padlón heverő, teljesen szétszaggatott tetemekre...

Steve végre valahára elengedte a ravaszt, és a filmekben látott módon a fegyver füstölő csövére fújva, diadalmasan vigyorgva megfordult. A lány sápatag arcára pillantva a vigyor gyorsan lehervadt az arcáról, és érezte, hogy szégyen lopakodik a szívébe, bár az okát nem igazán értette, mert tudta jól, hogy EZEK a lények már nem emberek voltak... Csak zombik... fertőzött lények, akiket le kell puffantani, különben, ha életben maradnak, akkor folytatják az öldöklést...

EZEK nem emberek többé... - emlékeztette magát.

Igaz, talán kissé finomabban is elintézhette volna őket, ezzel Steve is tisztában volt, de az a fegyver annyira király volt...

Talán kissé elragadtattam magam... - tűnődött magában. Azt azért mégsem akarta, hogy Claire csak egy vérszomjas seggfejként gondoljon rá...

A kényelmetlen gondolatokat félretaszítva, felemelte a fejét, és szemügyre vette a termet, szándékosan elkerülve a pillantásával a vérben úszó holttesteket. A helyiségből két ajtó nyílt azon kívül, amin át ide keveredtek: egy pontosan szemben velük, egy pedig a jobb oldalt. Steve majdnem teljesen biztos volt benne, hogy jobbra kell menniük, ezért elindult arra, Claire pedig szóltanul követte...

Az ajtón túl, megálltak annak a pár lépcsőfoknak a legtetején, ami a kazánházba vezetett le, ami tele volt zsúfolva rozsdás, ösöreg, füstöt és gőzt köpködő masinákkal. A fojtogató párával teli helyiségben 4 zombi is volt, amik a gépek között, vagy a lépcső alján botladoztak, képtelenek lévén felfogni azt, hogyan lehet feljutni rajta...

Steve felemelte a fegyverét, de még mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt, Claire megfogta a karját:

- Nézd... - mondta, miközben a másik kezében szorongatott pisztolyával a gépek között ögyelgő zombik felé intett.

- Mi a... - a srác már épp ki akarta fejezni az értetlenségét, amikor Claire minden további nélkül meghúzta a ravaszt...

BOOM! A kazán mellé helyezett olajos hordó felrobbant, és a közvetlenül mellette álló 3 zombi is vele együtt... A levegőt fekete füst töltötte meg, és a padlóra égő olaj folyt ki...

A negyedik élőholt elég messze volt a robbanástól ahhoz, hogy megússza azt, de a földről éppen feltápáskodó, rongyos ruhájú lényt Claire egyetlen jól irányzott fejlövessel elintézte.

- Ne pocskold a löszert! – mondta szenvtelenül, majd fürgén lelépdelt azon a pár lépcsőfokon, miközben Steve megrökönyödve követte őt.

Nofene... Sose feltételeztem volna egy lányról... ilyesmiket... - gondolta, miközben elvigyorodott...

Claire elérte a szemközt lévő egyetlen ajtót, és megállt az egyik oldalán, kérdően nézve az épp akkor mellétoppanó srácra, aki felé biccentett, hogy készen áll...

Az ajtó mögött sötét színű kövekkel burkolt, az egyik oldalról nyitott, keskeny folyosó húzódott... Üres volt, teljesen üres...

Valahonnan vízcsobogás halk nesze ütötte meg a fülüket, de nem tudták, honnan jöhet. Ahogy előrébb léptek egy párat, a félhomályból, a szemközti falnál egy rácsos ajtó körvonalai tűntek elő, amiről kiderült, hogy nem más, mint egy ómódú lift.

- Ez túl könnyen ment... - mondta Claire alig hallhatóan.

- Igen... - súgta vissza Steve, majd még gondolatban hozzá tette: *Nem hiszem, hogy Alfiekától csak ennyi telik...*

Még csak félúton voltak a lift felé vezető szűk folyosón, amikor az előbbi vízcsobogás ismét felcsendült, majd rögtön utána egy fültépően éles hang hasította ketté a viszonylagos csendet. Egy kegyetlen, embertelen hang... És úgy tűnt, hogy közeledik hozzájuk...

Steve két kézre ragadta a fegyverét, felkészülve minden eshetőségre, de Claire megragadta az egyik kezét, és maga után húzta a srácot...

A lift elé érve szinte feltépte annak az ajtaját, majd a fiút, mint egy tehetetlen rongybabát szinte belökte a kicsiny fülkébe, majd ő is utána ugrott, és az ajtót hangos dörrenés kíséretében bevágta maguk után...

- Jól van, na, nem kell lökdösnöd... - dörzsölte meg Steve dühösen a felkarját.

- Bocs... - fújt egy hatalmasat a lány, ezzel ellegyezve egy kóbor tincset maga elöl, ami eleddig az orra előtt lengedezett.

- ... Csak az a hang... olyan ismerős volt... Már hallottam valahol. Teljesen olyan volt, mint egy „Vadász” hangja, és ha eme rossz sejtésem beigazolódik, akkor az egy nagyon rossz hír... Raccoon City-ben egy csomó volt ezekből a szörnyekből, és... hát elég förtelmes volt az az egész... - csillantott fel egy bágyadt, bizonytalan mosolyt, amitől Steve-ben felbugyogott egy érzés, hogy oltalmazón átölelje a lány testét...

Mégse tette azt...

- Csak... az a hang... felidézett bennem pár igen kellemetlen emléket... Raccoon-ról...

Raccoon City... Az volt az a hely, ami pár hónappal ezelőtt felrobbant... Még azelőtt, hogy én idekerültem volna Rockfort-ra... Ha jól emlékszem, mintha a város rendőrkapitányának is köze lett volna ehhez az egészhez... - gondolkodott el Steve az ismerősen csengő városnév hallatán.

- Volt az Umbrella-nak bármi köze Raccoon-hoz?

Claire-t meglepte ez a kérdés, ezért zavarában inkább a liftkezelő gombok felé fordult.

- Ez egy nagyon hosszú történet. Majd talán máskor, ha kikeveredtünk innen, majd akkor elmesélem... Szóval, az első emeletre?

- Ja... Bár valójában a másodikra is mehetnénk. Az az út az udvarra vezet ki...

- Te tudod... - vont a vállát, miközben benyomta a gombot.

A lift, némi rázkódás kíséretében meglódult, és elindult fölfelé. Amikor ismét megállt, Claire kinyitotta az ajtót. Az előttük húzódó folyosó nem sokkal előttük kettévált. Jobbra egy leeresztett vasredőny állta az útjukat. Balra a folyosó egy kissé kiszélesedett, és a végét egyetlen, masszívnak tűnő ajtó zárta le, amit szerencsájukra nyitva találtak.

Kiléptek a szűk, bizonytalannak tetsző erkélyre, aminek a padlóját vastagon fedte a por, és a pókháló. Alattuk egy hatalmas szobát láttak, telezsúfolva mindenféle ócskasággal és szeméttel. A terem közepén egy ösréginek tetsző katonai Jeep álldogált, körülvéve rozsdásodó benzineshordókkal, és törött faládákkal. Úgy tűnt, mintha egy hatalmas fészerbe, vagy garázsba keveredtek volna, ami mellesleg nem tűnt üresnek... Bár Steve nem látott senkit alant, a csoszogó léptek, amiket hallott, mégis egyértelműek voltak, hogy nincsenek egyedül...

Tett egy pár lépést előre, és a korláton áthajolva próbálta szemügyre venni az alattuk húzódó területet, amikor az egyik korhadt deszka hangosan megnyikordult a lábai alatt.

- Nem tűnik valami biztonságosnak... - szólalt meg Claire, de a szavai belevesztek abba a hatalmas reccsenésbe, amit a fa hallatott, miközben kettétört...

Az erkély egy hatalmas darabja leszakadt, és mindketten lezuhantak...

A *francba*... - futott át a gondolat Steve agyán, miközben ösztönösen összehúzta magát, felkészülve a becsapódásra... A bal oldalán landolt, megrántva a vállát, és beverve a térdét valami keménybe... Alighogy ráeszmélt a helyzetre, hogy földet ért, a háta mögött tornyosuló, üres hordókból emelt torony először csak megingott, majd hangos csörömpöléssel össze is dőlt... Steve ekkor meghallotta: valahol egy zombi éhes hangon felsírt...

- Claire? - csúszott előrébb a srác, a sérült lábát maga után vonszolva, miközben kétségbeesetten igyekezett megtalálni a lányt.

A szétgurult hordók között bukkant rá. A földön ült, és halkan sziszegve, a fájdalomtól meg-megvonagló arccal, a bokáját dörzsölgette. Steve a lány fegyverét is felfedezte: pár méternyire tőlük, elárvultan hevert a földön. Ahogy Claire arcára tévedt a pillantás, látta azt elsápadni, a szemeit a rémülettől kitágulni, és amikor a tekintetével követte a pillantását, meglátta ő is...

Egy zombi tántorgott, lassú, botorka léptekkel, de kitartóan a lány felé... És Steve képtelen volt megmozdulni... Csak bámulta meredten azt az élőholtat...

Claire mondott valamit, de nem hallotta meg, annyira belefeledkezett a vírus hordozó látványába, aki valaha nagy ember volt, de valaki elvette azt, ami emberré tette...

Nyílt, levedző, megdagadt sebhelyek borították a testét, a sötét póló enyhe vörös árnyalatot öltött a soknyi vértől, ami beszennyezte. A szürkére fakult arcban feketén, beesetten csillant meg a valaha melegbarna szempár, a félig elnyílt szájából zöldes lepedékkel borított izomdarab kigyózott elő, hogy végignyalja az alvadt vértől fekete, berepedezett ajkakat...

Ekkor Steve fejében felvillant egy réges régi emlék, és ő elmerülve az emlékezés tavában, újra átélte az akkori élményét, teljesen megfeledkezve a jelenről, a valós világról...

Négy, vagy talán öt éves lehetett, amikor a szülei elvitték őt egy utcai parádéra. Az apja vállán ülve figyelhette a színes kavalkádot, a soknyi bohócot, a kiáltozó embereket, és akkor hirtelen elkezdett sírni... Már nem emlékezett rá, hogy miért, csak arra az egyre emlékezett, hogy az apja akkor felnézett rá, a szemeiben aggodalom, és végtelen szeretet csillant meg. Amikor megkérdezte, hogy mi a baj, a hangja kedvesen, megnyugtatóan csengett, és Steve apró kezeivel átölelte az apja nyakát, az arcát elrejtette annak dús hajában, és bár még ekkor is sűrűn potyogtak a könnyei, de legalább tudta, hogy biztonságban van... Tudta, hogy addig nem érheti semmi baj, amíg az apja vele van...

- Steve! - sikoltott fel ekkor Claire, és amikor a srác az emlékeiből eszmélve, kábán felpillantott, azt kellett látnia, hogy a zombi már majdnem elérte a lányt...

Szürke ujjait már nyújtotta is ki, hogy megragadja a rózsaszín mellényt, hogy közelebb vonja magához rettegő áldozatát...

Steve is felsikoltott, miközben tüzet nyitott... A lövedékek becsapódtak az apja testébe, és arcába, ezzel mintegy hátrébb taszítva őt Claire-től.

Steve addig folytatta a lövöldözést, és a sikoltozást, amíg az apja vértől iszamós teste össze nem csuklott, addig, amíg a kezében szorongatott fegyver halkán nem kattant egyet, addig,

amíg egy gyengéd kéz a vállára nem simult, elfordítva őt a teljesen kibelezett hulla látványától...

Ekkor felzokogott... A keserű könnyek a torkát marták, ahogy elhalóan szólongatta az apját, aki már nem volt neki többé...

Amikor végre lehiggadt egy kissé, összeszedte magát, és elmesélt mindent a lánynak... A kezeit a felhúzott térdéi köré kulcsolva, lehajtott fejjel, néha még fel-felzokogva, de mesélt neki...

Elmondta, hogy az apja az Umbrella-nak dolgozott, mint teherautó sofőr, miközben azon ügyködött, hogy valamilyen átkozott formulát ellopjon a gyógyszerészeti vállalatától egy konkurens cég számára.

Mesélt az anyjáról is, akit meggyilkoltak. Umbrella katonák gyilkolták meg, a saját otthonukban, megfojtván, a holttestét kegyetlenül meggyalázzván, majd egyszerűen otthagyván a meztelen tetemet a nappali puha szőnyegén... Steve fedezte fel őt, amikor hazaért az iskolából...

Aztán elkapták őt meg az apját, és ide, Rockfort-ra szállították őket...

- Azt hiszem, akkor halt meg, amikor megtámadták ezt a bázist... - törölte meg a szemeit Steve.

- Haragudtam rá... Nagyon sokáig, azért, amit anyával műveltek... miatta... De azt sohasem akartam, hogy meghaljon... azt meg pláne nem, hogy ÍGY haljon meg... én... szerettem őt... - csuklott el a hangja, mert ismét felzokogott.

Claire gyengéden átkarolta a sírástól rázkódó fiút, de ő ezt alig érzékelte... Steve tudta, hogy össze kéne szednie magát, felállni, és megkeresni azokat az átkozott kulcsokat, és elrepülni erről a nyavalyás szigetről, de... annyira tompának érezte magát, hogy ezek a dolgok egyszerűen érdektelenné váltak a számára...

Claire viszont felállt... és bár nem volt biztos benne, hogy a srác egyáltalán felfogja a szavait, azt mondta neki, hogy elmegy, de hamarosan visszajön érte... Remélte, hogy az egyedüllét jót fog tenni Steve-nek...

Amikor a lány mögött becsukódott az ajtó, a fiú tompán fénylő tekintete utána nézett, és eldöntötte magában, hogy felkel, és megkeresi azokat az istenverte kulcsokat... *Mindjárt... Nemsokára... Majd, ha alábbhagy a reszketés...*

HÉT

A dermesztő sötétségben Rodrigo meglehetősen kényelmetlenül érezte magát. Ekkor valamiféle zajt hallott meg, ami a folyosóról érkezett. A szíve nagyot dobbant a félelemtől, miközben kényszerítette magát, hogy kinyissa a szemeit...

Nehézkesen felemelte a kezét, ami eddig életétlenül lógott a szék mellett, és az ölében nyugvó pisztolya után nyúlt vele. Erőtlenül megragadta azt, és a csuklóját az asztal lapjára támasztotta, mert olyan erőtlen volt, hogy önmagában még a fegyvert se bírta volna megtartani.

Akkor is megölök bárkit, aki meg akar enni engem... - gondolta, boldogan attól, hogy legalább egy nyavalyás fegyvere van, mert a nélkül már rég halott ember lenne...

Nem sokkal az után, hogy a lány távozott, egy zombivá lett társa gurult le az ide vezető lépcsősoron, és valahogyan el csúszott-mászott egészen a celláig... Mivel Rodrigo-nak nem volt más fegyvere, ezért az erejét összeszedve, akkorát rúgott a nyomorú lány vértől, nyáltól, és még ki tudja miféle váladékoktól mocskos fejébe, amikor az a száját tátogatva feltekintett rá, hogy a koponyacsontja berepedt... Miután a zombi, némi vonaglás után végre visszadta a lelkét a teremtőnek, Rodrigo kikotorta a kicsavarodott dereka alá szorult tokból a fegyverét.

A tudat, hogy volt már fegyvere, valamelyest megnyugtatta, mert így már nem érezte magát annyira kiszolgáltatottnak... Mert bár tudta jól, hogy előbb-utóbb meg fog halni, de azt nem akarta semmiképpen se, hogy ő is egy legyen KÖZÜLÜK...

Öngyilkosság lett volna azt feltételezni, hogyha a vírushordozók megtalálják a lefelé vezető utat, akkor ő meg tudja védeni magát tőlük, de tudta, hogy ez bekövetkezik, arra még mindenképpen lesz elég ereje, hogy főbe löje magát... Tudta, hogy így is, úgy is a pokolra fog jutni, de azt semmiképpen sem akarta, hogy ő is olyan érzéketlen, húszabáló lényként végezze be az itteni pályafutását...

Ekkor újra meghallotta azt a furcsa zajt, ami kirángatta ködös álmaiból... Lépések... Mintha valaki errefelé közeledne...

Bár az érzékei letompultak, és már azt sem tudta, hogy az a valami, vagy valaki közeledik-e túl gyorsan, vagy ő lassult le, de abban biztos volt, hogyha kell, egyetlen lövésre még biztosan futni fogja az erejéből...

Ekkor hirtelen fény gyulladt... Apró bár, de meleg fénye eloszlatta azt az áthatolhatatlan sötétséget, ami nem sokkal az után borult rá, hogy a lány távozott, és az áram elment, feketeséggel vonva be az apró helyiséget...

És akkor meglátta... A lány úgy állt ott, mint valami angyal az álmaiból... A Redfield lány, élve, sértetlenül, magásra tartott kezében apró öngyújtóval...

Vagy ez is csak egy újabb látomás?

- Mit keresel te itt? – motyogta félig öntudatlanul Rodrigo, miközben az ujjai elernyedve elengedték az eleddig görcsösen szorongatott pisztoly markolatát.

Lassan lehuntya a szemeit, arra számítva, hogy amikor újból kinyitja őket, akkor az édes látomás szertefoszlik, de e helyett, amikor újból felpillantott, a lány még mindig ott állt, és meleg kezét a vállára téve, valami csillogóval közelített a férfi felkarjához.

- Vérzéscsillapító gyógyszer... - mondta lágyan, miközben a bőrébe dőfte az apró tűt.

- Ne izgulj, igaz, hogy nem vagyok orvos, de valaki volt olyan figyelmes, és az üvegcsé hátoldalára írta a helyes adagolást, úgyhogy ne félj, nem foglak megölni... - mosolygott rá kedvesen a kábult Rodrigo-ra.

- Remélem, jobban leszel kissé ettől a gyógyszertől... Itt hagyom neked az öngyújtómat is. Még a testvéremtől kaptam anno, azt mondta, szerencsét hoz. – amíg a lány halkán beszélt hozzá, Rodrigo megpróbálta legyűrni a testét fogva tartó bénító fásultságot, hogy megkérdezze, mégis mit keres még itt, amikor ő szabadon engedte, azért, hogy elmeneküljön erről az átkozott szigetről.

Pont azért... Mert szabadon engedtem... - a gondolat hálával töltötte meg a férfi lelkét.

- Nagyon kedves... tőled... - nyögte ki nagy nehezen, alig érthetően súgva a szavakat, remélve, hogy valahogy meghálálhatja ezt a lánynak.

Az emlékeibe idézte azokat az elpotyogtatott információkat, amiket a szigetről tudott, hátha ezzel valahogy segíthet Claire-nek kijutni innen.

- A nyaktiló... - súgta hörögve, igyekeztén tudatánál maradni, de a lány körvonalai egyre elmosódottabbá váltak.

- A gyengélkedő... mögötte van... Kulcs... a zsebemben... Tudod, hol van a guillotine? Claire felé bólintott:

- Igen. Köszönök mindent Rodrigo, sokat segítettél nekem. Most pihenj... Rendben van?
– a lány kinyújtotta a kezét, és gyengéd ujjakkal hátrasöpörte a férfi izzadt homlokához tapadó sötét hajtincseket.

- Csak pihenj... - mondta újra, miközben Rodrigo szemei lassan lecsukódtak
Az utolsó gondolata, mielőtt végképp visszazuhanat volna a kábult eszméletlenségbe az volt, hogy ez a kedves lány mindent megbocsátott neki, amit valaha ellene vétett, annak ellenére, hogy lehet meg sem érdemelte ezt...

A betegszoba kicsiny, és kellemetlen légkört árasztó helyiség volt, nem kimondottan az, amit elvárt volna az Umbrella-tól... Nem volt sehol semmiféle műszer, vagy gyógyszer, semmi, ami a modern orvostudományra emlékeztette volna. Mindössze egy ósdi vizsgálóasztalt talált az elülső helyiségben, aminek vérrel szennyezett lapján középkorinak tűnő eszközök feküdtek. A szomszédos helyiség leginkább úgy festett, mint egy orvosi rendelő, és egy krematórium keresztezése, és Claire-nek fakó gőze se volt, hogy mi célt szolgált ez az egész...

A legelső szobától mindössze egy paravánnal elválasztva talált még egy apró, de annál rendetlenebb irodaszerűséget is, aminek a padlóján magányos holttest hevert. A halott férfi vértől származó barnás foltokkal tarkított laboratóriumi köpenyt viselt, és hamuszürke arcára rémült kifejezés fagyott rá. Mivel nem úgy tűnt, hogy fertőzött, és amúgy se talált sehol a környéken vírushordozót, és a holttesten egyetlen harapott, vagy karmolt sebet se fedezett fel, ezért joggal feltételezte, hogy a halál oka más volt... Talán szívroham, vagy valami ehhez hasonló... Ezt látszott alátámasztani az eltorzult arcvonásokon, a tágra meredt szemekben, és a néma sikolyba dermedt szájon tükröződő rémület is...

Claire óvatosan átlépett a hulla fölé, és ekkor megtalálta az első igazán furcsa dolgot: amikor tett egy lépést előre, a csizmájával véletlenül belerúgott valami apró tárgyba, talán egy üveggolyóba, vagy egy gömbölyű kavicsba, ami halkan csörögve végiggurult a faburkolatú padlón. Amikor a kíváncsiságtól hajta lehajolt, hogy közelebbről szemügyre vegye azt a valamit, látta csak, hogy egy üvegszemmel van dolga. Valószínűleg annak a műanyag babának a tartozéka, ami az apró irodában volt a falnak támasztva a sarokban...

Figyelembe véve azt, amit Steve mondott, miszerint a gyengélkedőről még nem akadt ember, aki visszatért volna, és figyelembe véve, hogy az Umbrella mennyi elmebajos dokit vonz magához, a lány cseppet sem lepődött meg, hogy amikor az üvegszemet beillesztette a helyére, a szemközti fal, halk súrlódást hallatva, arrébb csúszott, feltárva a mögé rejtett folyosót...

Ez is csak egy újabb rejtély volt, márpedig az Umbrella tele van efféle rejtélyekkel...

Ezzel is megvolnánk... Most mi legyen? – tűnődött magában, mert eszébe jutott Steve, aki nem is olyan régen súlyos lelki megrázkódtatáson esett át, miután kénytelen volt végezni a saját apjával, és éppen ezért, Claire nem szívesen hagyta volna magára túl hosszú ideig.

Claire dühösen megrázta a fejét, mert tudta jól, hogy mindezzel csak az időt akarja húzni, mert a lefelé kanyargó, sötét lépcsősor nem tűnt valami bizalomgerjesztőnek... Sejtette, hogy alant valami kopár és ijesztő hely fogja várni, ahol nagyon sok ember halt meg... Olyan hely, aminek még a hideg falai is egyfajta nyomasztó légkört sugároznak, ami megpróbálja beburkolni az oda belépőt, mint valami halotti lepel...

- A fenébe is! Nyomás lefelé! – kiáltott fel hangosan, hogy bátorságot öntsön saját magába, majd elindult lefelé a lépcsőkön, amik hamarosan egy ajtóba torkollottak.

Amint kinyitotta az ajtót, a teremben kószáló három zombi azon nyomban felfigyelt a halk nyikorgásra, és egyre mohóbb érdeklődést tanúsítva a lány iránt, elindultak felé... Mindhárom lény torz volt. Egyik, vagy másik végtagjuk hiányzott, és csupasz felsőtestükre elszürkült, gennyedző sebhelyeket takaró, az átszivárgott gennytől és vértől mocskos pólya tekeredett. Lassan, fájdalmasan vonszolták magukat előre, és ahogy közelebb értek a lányhoz, az felfedezte a testükön, a végtagjaikon hemzsegő, már behegedt, torz sebhelyeket is...

Lassan felemelte a fegyverét, és szánakozva meghúzta a ravaszt, pontosan háromszor, miközben a lelkében egyre növekvő iszonyat terjedt szét, elképzelve, hogy mi mindent végezhettek ezeken a lényeken már akkor is, amikor még embernek mondhatták magukat...

Oh... Jézusom...- kapta el a tekintetét az egyik szörnyen megcsonkított, immáron teljesen halott lényről, és inkább a helyiséget vette szemügyre, ami furcsán elegánsnak tűnt. A plafonról díszes csillár lógott alá, tompa fénnel árasztva el a szobát. A márvánnyal kirakott padlón finoman szőtt szőnyeg futott keresztül az ajtótól, egészen a terem közepéig, ahol egy pár, bársonnyal bevont, cseresznyefából készült szék, és egy asztal foglalt helyet... Az egész valahogy annak az örült Irons parancsnoknak az elrejtett szobájára emlékeztette Raccoon City-ben...

A helyiségben volt még két, a padlóba süllyesztett akna is, az egyikben egy pellengérrel, a másikban, pedig egy felfüggesztett acélkalitkával. A falakról láncok, bilincsek, kampók, és szögekkel kivert bőr nyakpántok csüngtek alá, mindegyiken látszott, hogy gyakran voltak használva. Volt még továbbá egy furcsa szerkezet is a szobában, amit, ha kényszerítették volna Claire-t, akkor se vette volna tüzetesebben szemügyre, mert már egyetlen pillantás a véres fogaskerekekre, és a felmeredő acéltüskékre is elborzasztotta.

A lány visszanyelve az undorát, inkább elfordult az eszement kínozószközöktől, és az elegánsnak mondható székekre, és az asztalra készített üveg borra koncentrált, amiről hirtelen eszébe jutott, hogy annak az örültnek, aki megkínozta az ide hozott embereknek, nem volt elég a szenvedésük látványa, még élvezkedni is akart közben... Ekkor észrevett egy vékonyka könyvet is az asztal szélén, és közelebb lépett, hogy megvizsgálja azt. A külső bőrborítás azt hirdette, hogy Dr. Enoch Stoker tulajdona, de egyéb felirat, vagy cím nem volt rajta látható.

Talán ebben a könyvben rábukkanok valamiféle utalásra, azokra a titokzatos kulcsokra... - lapozott bele. Sehol sem bukkant dátumra, ezért egy ismerős személy, vagy hely neve után kezdett kutatni az apró, macskakaparásszerű betűk között...

Alfred Ashford... Na talán ez jó lesz... - vett egy mély lélegzetet, és az adott oldalt elkezdte olvasni az elejétől:

„Ma végre megbeszélhettük a részleteket is Mr. Ashford-dal, aki már a kezdetektől olyan nagy lelkesedéssel bátorított engem, bár akkor még csak annyit tudott a módszereimről, hogy azok „nem megszokottak”. De most már tud mindenről... Még a legapróbb részletekről is. Az elején kissé izgultam, hogy megfelelek-e majd Mr. Ashford... Alfred (ő kérte, hogy szólítsam így) elvárásainak, de minden nagyszerűen alakult. Ő mondta, hogy mind ő, mind, pedig a nővére, nemhogy megengedik, de igazán helyeslik is az én nem mindennapi kutatásaimat. Még azt is mondta, hogy mi rokon lelkek vagyunk...

Annyira furcsa volt az elején, hogy már nem kell eltitkolnom az én kis hobbijaimat, de Alfred annyira jó hallgatóságnak bizonyult, és annyira megértő volt velem szemben, hogy neki mindent el mertem mondani... Még azt is, hogy ez az egész, hogy kezdődött nálam, amikor még kisfiú voltam. Meséltem neki az állatokon, majd később a kisbabákon végzett kísérleteimről...

Nem tudom, hogy én most egy hozzáértő gyilkos vagyok-e, de az tény, hogy a vérnek már csak a látványa is felizgat, az pedig, hogy a saját kis kízókamrámban, egyedül, azt csinálhatok, amit csak a kedvem diktál, hát... az maga a mennyország...

Azt hiszem, hogy Alfred még a sikolyokat is megérti... Megérti, hogy mennyire fontos egy tudós ember számára a sikoly...”

ELÉG! – üvöltött fel egy hang Claire fejében.

Azt hitte, hogy menten elhányja magát, ennyi szenny olvastán...

Gyorsan ellapozott egy pár oldallal odébb, ahol újabb bejegyzésre bukkant, Alfred Ashford nevével kapcsolatban.

„Alfred ma megnézte az egyik (majdnem) élve boncolásomat, aztán odajött hozzám, és azt mondta, hogy a nővére kérdi, hogy nincs-e szükségem bármire.

Tudom, hogy Alfred imádja Alexia-t, és hogy nem engedi senkinek, hogy akárcsak egy pillantást is vessen arra a csodás teremtésre, éppen ezért, bár a lelkem mélyén arra vágyom leginkább, hogy megismerhessem ezt a tüneményt, nem mertem előhozakodni a kéréssel.

Tudom, hogy egész álló nap a privát kastélyukba van, hogy ki se mozdul onnan, és éppen a nővére miatt, Alfred nem akarta, hogy mindenki tudjon erről a helyről, de nekem elárulta, hogy hol van. A hatalmas kúria mögött van, elrejtve az illetéktelen szem elől, de mivel bennem megbízik, és mivel bennünk oly sok a közös vonás, velem még ezt a titkát is megosztotta.

Azt is elmondta, hogy Rockfort-on rengeteg olyan hely van még, ahová nem egyszerű bejutni, mert különleges kulcsok kellenek hozzá. Olyan, mint például az én kis kízótermem bejárata.

Az is csak az üvegszemmel nyílik... A legtöbbjüket még Alfred nagyapja, Edward Ashford építette, aki nyilvánvalóan megszállottja volt a rejtvényeknek, és a titkoknak. Alfred elmondta, hogy a legtöbb ilyen titkos helyet még az Umbrella többi alapító tagjának se árulta el. Ő, mármint Alfred és Alexia az egyetlenek, akik minden egyes ilyen helyről tudnak Rockfort-on. Alfred, miután az apja halála után átvette itt az irányítást, mindegyik kulcsból csináltatott másolatot, hogy neki is legyen, meg a nővérének is. Mondtam is neki, hogy ez jó ötlet, mert mi van, ha nem lenne pótkulcs, és ő egyszer véletlenül kizárná magát, de kinevetett, azt mondván, hogy Alexia úgyis beengedné...

Mindig is hittem abban, hogy az ikrek között mélyebb kapcsolat van, mint az egyszerű testvérek között. Például, ha az egyik megvágja magát, akkor a másik is vérezni fog. Nagyon szeretném ezt a teóriámat kísérletekkel is alátámasztani. Azt már tudom, hogyha egy egészen friss sebet összevarrok, akkor...”

Ez beteges... - dobta vissza az asztalra a könyvet Claire, majd a kezét beletörölte a farmerjébe, mert nem hitte, hogy ennél több információt megtudhat, ha tovább olvassa ezt az ocsmányságot, viszont abban biztos volt, hogyha így tesz, akkor biztosan elhányja magát.

Nagyon erősen remélte, hogy az a hulla, akit a fenti iroda küszöbén talált, az Dr. Stroke-é, mert akkor legalább már biztos tudhatta, hogy egy sötét, és förtelmes szív megszűnt dobogni...

Ahogy maga elé idézte a doktor félelemtől eltorzult arcvonásait, hirtelen ráeszmélt, hogy már nagyon elege van ebből a helyből, mert még a falak is mintha azt az örületet sugározták volna magukból, amit a doktor lelke is...

Gyorsan megfordult, és sietve elindult az ajtó felé, majd futólépésre váltott, hogy minél előbb kikeveredjen innen. Kettesével véve a lépcsőfokokat, felrohant, majd nem nézve a doktor holttestére, nem nézve a vértől vöröslő asztallapra, egyáltalán nem nézve sehová, kirohant az épületből...

Amikor végre kiért a szabad levegőre, megkönnyebbülten dőlt neki a ház falának, és vett egy mély lélegzetet, megpróbálván visszagyűrni a feltörekvő hányingerét...

Amikor már valamelyest jobban érezte magát, gyorsan tárat cserélt a fegyverében, és elindult visszafelé. Csak ekkor döbbsen rá, hogy az egyik teli tárat, amit még Steve adott neki, elhagyta valahol, de semmiért a világon vissza nem ment volna érte...

Elindult, hogy megnézzék Steve-t, hogy megkeressék azokat az átkozott kulcsokat, és végre eltűnhessenek erről a rohadt örültekházáról...

Steve még jó ideig zokogott, átölelve karjaival a térdeit, és saját magát ringatva... Tompa agyában néha-néha felvillant a szörnyű valóság, mely szerint ő ölte meg a saját apját... Mindkét szülője, bár sose ártottak senkinek, halott. Ez azt jelenti, hogy már senki sincsen ezen a Földön, aki szeretné őt, aki törődne vele... Újra, és újra ez az egy gondolat ismétlődött a fejében, mire ő újra, és újra felzokogott bánatában...

Csak amikor a kósza tekintete rátéved a derékszíja alá tűzött Luggerek-re, akkor eszmélt rá, hogy hol is van ő, és hogy mi is történt. Szörnyen érezte magát, borzasztóan fájt mindene, kívül és belül egyaránt, de már kezdett visszatalálni a valósághoz, még akkor is, ha az egy cseppet sem volt kellemes...

Steve megdörzsölte kipirosodott, és megduzzadt szemeit, majd az öve alá tűzött fegyverek után nyúlt, és kihúzta őket. Bambán meredt rájuk, közben valahol az agya legmélyén kezdett egy gondolat megfogalmazódni a Luggerek-vel kapcsolatban, mert eszébe jutott, hogy amikor abban a kicsiny szobában leemelte őket a falról, a rejtett szerkezet akkor lépett működésbe, és zárta be mögötte az ajtót... Aztán jött a forráság...

Csapda volt... Márpedig ha az volt, akkor valaki nagyon nem akarta, hogy elemeljék onnan ezeket a fegyvereket... Ami azt jelenti, hogy a lövöldözés mellett még másra is használhatók... Igaz, hogy aranyozottak, és, hogy valószínűleg felbecsülhetetlen az értékük, de kétlem, hogy az Ashfordok sajnálták volna ezt a pénzt... E miatt, egy drága, még ha rendkívül drága is az a fegyver, nem állíthatnak a védelmére egy halálos csapdát.

Steve úgy döntött, hogy visszatér oda, ahonnan elemelte őket, és megnézi, hogyha visszateszi őket a helyére, történik-e valami. *Csak kétpercre van az az átkozott kúria, simán visszaérek ide, még Claire előtt... Legalább hasznossá teszem magam, mert ha itt maradok, tutira tovább folytatom a bömbölést... -* sóhajtott fel hangosan, majd bizonytalanul, remegve felkészülődött a helyéről.

Megpróbált nem az apja tetemére nézni, de az úgy vonzotta a tekintetét, mint macit a méz, de megkönnyebbülve fedezte fel, hogy Claire ráborított a tetemre egy haragoszöld katonai ponyvát.

Az a lány... nagyszerű... - ötlött fel benne a gondolat, miközben odasétált az egyetlen kijáráshoz, és kilépett rajta. Meglepve tapasztalta, hogy nem a kutatóközpont elülső udvarára lyukadt ki. A szabadban volt, az biztos, mégpedig egy kicsiny, szabályos négyzet alakú udvaron, aminek a nagy részét elfoglalta az a WWII Sherman tank, akit valaki a terület közepére állított. A hatalmas hernyótalpak sártól kérgesen feketedtek előtte, míg a tank tetején elhelyezkedő forgó torony a hatalmas ágyúcsővel fényesen csillogott a bágyadt holdfényben. Bár Steve meglepődött azon, hogy egy valódi harci gépezetet lát itt, mert nem értette, hogy mi célja van az ittlétének, de mivel elsőként a Lugger-rejtélyt akarta megoldani, ezért ellépett a tank mellől, és folytatta az útját tovább előre, ahol egy szűk kapura bukkant, ami viszont már tényleg a kutatóközpont elülső udvarára nyílt...

Elindult előre, és már megtette a fele utat keresztül az udvaron, amikor hirtelen mély morajlás ütötte meg a fülét, és a talpai alá simuló föld megremegett... Felnézett az égre, és látta, hogy a feje fölött sötét fellegek gyülekeznek, majd pár másodpercre rá elkezdett szemerkélni az eső, így hát futólépésre váltott, hogy minél előbb elérje a kúriát. Mire a bejáratához ért, az eső addigra annyira rákezdett, mintha dézsából öntenék...

- Steve!

Ez Claire... - a gyomrában a görcs kissé felengedett, amikor meglátta a lányt, ahogy a vízfüggönyön keresztül felé tart.

Claire is megállt a fiú mellett a bejárat fölé kinyúló erkély alatt, ahol már nem érték őket a vadul záporozó esőcseppek, és felnézett Steve-re.

- Jól vagy? – kérdezte, miközben az arcán végigfolyó vízcseppeket letörölte.

Steve azt akarta mondani, hogy minden remek, és hogy már ő is teljesen jól van, de amikor kinyitotta a száját, valahogy mégse ezek a szavak jöttek ki rajta.

- Hát... nem is tudom... Talán... - próbálkozott meg egy mosolyfélével, nem akarván, hogy a lány túl sokat aggodalmaskodjon érte, és nem akarván, hogy tovább faggatózzon, mert nem érezte még készen magát arra, hogy mindent elmeséljen.

Úgy tűnt, hogy ezt Claire is megértette, mert gyorsan témát is váltott:

- Megtudtam, hogy az Ashford ikreknek van egy elrejtett kis házuk, valahol e mögött a kúria mögött. – intett a háta mögött lévő ajtó felé.

- És bár nem vagyok 100%-ig biztos benne, de azt hiszem, hogy a kulcsok, amiket keresünk, ott lesznek valahol.

- Ezt mind... öhm... Rodrigo-tól tudtad meg? – kérdezte bizonytalanul.

Nem tűnt túl valószínűnek a számára, hogy egy, az Umbrella alkalmazásában álló ember csak úgy elárulja a titkait az ellenségének.

Claire először hezitálni látszott, de aztán rábólintott:

- Többé kevésbé... - mondta tömören, és látszott az arcán, hogy nem szívesen fejtené ki részletesebben ezt a dolgot, és éppen ezért Steve nem is forszírozta tovább.

- A probléma ott kezdődik, hogy hogyan jussunk be abba a házba... - folytatta Claire.

- Ja... Gondolom, jól elrejtették, hogy az illetéktelen behatolókat távol tartsák. Körül kéne nézni kicsit jobban ebben az épületben, hátha találunk valamit, ami a segítségünkre lehet.

- Ez jó ötlet... Amúgy se szívesen rohagnálunk ebben a szakadó esőben, mert már így is tiszta nyirok minden cuccom... - mosolyodott el a lány, félresöpörve az orra elől egy nedves hajtincset, majd együtt beléptek a hatalmas előcsarnokba, összeborzongva annak hideg légkörétől...

Miközben azon ügyködtek, hogy valamennyire kicsavarják a ruháikból a fölösleges vizet, Steve elmondta Claire-nek, amit a Luggerek-ről kigondolt, és megegyeztek, hogy utánajárnak ennek a rejtélynek.

Ekkor halk ajtónyikorgás ütötte meg a fülüket, ami valahonnan az emeletről érkezett.

- Alfred... - súgta halkán Steve.

- Mit szólnál, ha most jól szétrúgnánk a seggét? – kérdezte, bár a választ meg sem várva, a lépcső felé óvakodott.

Claire elkapta a karját, és visszarántotta őt.

- Várj... Van egy pár dolog, amit még nem mondtam el neked... Alfred... nem egyszerűen örült, hanem komolyan becsavarodott... Olyan, mint egy kegyetlen sorozatgyilkos.

- Eggyel több ok, hogy minél előbb eltegyük őt láb alól.

- Csak... csak légy óvatos... Rendben? – úgy tűnt Steve számára, hogy Claire komolyan aggódik, ezért bátorítóan rámosolygott.

Gyorsan felosontak a lépcsőkön, majd megálltak a jobb oldali ajtó két oldalán, mert mintha a mögül hallottak volna némi zajt kiszűrődni.

- Háromra... - súgta Steve, és megragadta a kilincset a szabad kezével.

- Egy... Kettő... Három... - a végszóra vállal belökte az ajtót, és a mellmagasságba emelt gépfegyverével végigpásztázta a helyiséget, készen arra, hogy rögtön meghúzza a ravaszt, ha bármi mozgást érzékel a szobában, de az üres volt...

Csak a falak mentén ácsorogtak magányosan a könyvektől roskadozó szekrények, és az ajtótól jobbra egy antik íróasztal.

Steve csalódottan lépett bentebb, és Claire-t követve odasétált a fal egyik beugrójához, ahová egy fémből készült emléktábla volt felfüggesztve a falra, és amin két teljesen egyforma, üresen tátongó bemélyedés volt, amiknek az alakja erősen emlékeztetett a Luggerek-ére.

A srác magában felujjongott, mert bár nem volt bizonyítéka rá, valahol mélyen mégis érezte, hogy csakis erre lehet az Ashford-ok eldugott kis rezidenciája...

NYOLC

Húha... ilyen nincs... - gondolta magában Claire.

- Azta... - súgta halkán, az álmélkodástól elfúló hangon Steve, mire a lány rábólintott, átérezvén ugyanazt az elképedést, amit a srác is érzett.

Ez a pasas nem egy egyszerű sorozatgyilkos, inkább egy paranoiás elmebeteg...

Miután a Luggerek-et elhelyezték az őket megillető helyen, és a fal félrehúzódtott, felfedve a mögé rejtett helyiséget, a két fiatal belépett az otthonosan berendezett irodába, ahonnan, a fal mellett ácsorgó antik órát félretolva, egy, a szabadba kivezető folyosóra bukkantak.

Amikor kiértek a már csak szemerkélő esőbe, meglátták végre azt, amiért jöttek: alacsony domb tetején, komoran, ott ácsorgott az Ashford család privát rezidenciája. Ez az épület jóval régebbinek tűnt, mint az, ahonnan elindultak, és jóval sötétebbnek is. Valahogy az egész házat egyfajta sötét atmoszféra lengte körül, és nem csak az ösvény két oldalán ácsorgó, omladozó, rozoga sírkövek, az őket vakon bámuló faragott kőangyalok, és a bejáratot őrző, töredezett szárnyú, félelmetes pofájukkal vicsorító vízköpők miatt volt ilyen érzése a két fiatalnak...

Hátborzongató ez a hely... - dörzsölte meg fázósan a karját Claire, miközben beléptek az épület előcsarnokába.

Penész és por szaga lengedezett a levegőben. A lábuk alá beazonosíthatatlan színű, sötétes, elnyűtt, kopott szőnyeg simult, ami egyenesen az emeletre vezető lépcsősor aljáig vezette őket. Megereszkedett lépcsőfokokon, a portól befeketedett korlátot markolászva juthattak fel a második, majd a harmadik emeleti erkélyre. A falakat kifakult, portól szürkellő, pókhálóval ékes, túldíszített keretbe foglalt olajfestmények díszítették.

Az egész olyan volt, mint egy kísértetjárta hely, a maga sötét atmoszférájával, azzal a pár pislákoló lámpával, amik inkább csak elmélyítették az árnyékokat, és persze a babákkal... Kicsiny porcelánarcok bámultak rájuk minden egyes sarokból. A legtöbb már nem volt hibátlan: a porcelán kicsorbult az idő múlásától, a színes ruhák megfakultak, ismeretlen eredetű foltok tarkították őket...

Voltak még ott műanyag babák is, tágra meredt szemű, összehúzott, rózsaszínre mázolt ajkú babák, amiket a korlát egy-egy letört, éles végű deszkájára húztak, mintha csak karóba...

És ott voltak még a rongyból készült játékszerek is. Ezek az arcukon elmázolódott festékkel, szakadozott ruhácskában, élettelenül lelógó végtagokkal lengedeztek a plafonról alálógó köteleken...

Nem épelméjű az, aki elhelyezte ezeket a babákat... - gondolta Claire, miközben elszörnyedve meredt a meggyalázott játékokra.

- Nézd... - súgta Steve, miközben erősen oldalba bökte, hogy magára vonja a lány figyelmét, majd felmutatott a magasba.

Claire egy pillanatig azt hitte, hogy Alexia-t látja pár méterre maga előtt, lefelé lógni a korlátról, a nyaka köré hurkolt kötéllel, de aztán rájött, hogy csak egy újabb baba. Egy életnagyságú, egyszerű, de elegáns, virágmintás estélyi ruhába öltöztetett baba...

- Talán... - mondta Claire, de aztán magába fojtotta a mondandóját, mert mintha egy hangot hallott volna meg... Valahonnan az emeletről szűrődött le, és kétségtelenül női hang volt, de a nyers hangnem fojtott dühre utalt.

Alexia! – döbrent rá a lány, majd tovább fülelt, mert ekkor a hangosan kiabáló nő elhallgatott, és helyette felcsendült egy halk, már-már nyafogó hang, amiben Claire egyből felismerte Alfred hangját.

- Gyere... - súgta neki Steve, és a fejével intette a felfelé vezető lépcsősor felé. Bár Claire nem tartotta ezt éppen a legjobb ötletnek, de nem akarta magára hagyni a srácot, ezért a nyomába eredt, miközben fél szemét a hátborzongató babákon tartotta továbbra is, amik élettelenül, közönyösen bámultak vissza rá...

Alfred mindig is nagyon közel érezte magához Alexia-t, amikor kettesben voltak valamelyikük szobájába, ahol gyerekkorukban annyit nevettek és játszottak. Mindig is, most is... Bár igencsak zavarodottan érezte magát Alexia haragja miatt, és kétségbeesve akarta, hogy a testvére lehiggadjon végre...

- Egyszerűen képtelen vagyok felfogni, hogy az a Claire, meg az átkozott barátja megszökött előled! – kiabálta Alexia, annak ellenére, hogy tisztán látta a bátyját, hogy szegyenkezik, és hogy imádattól csillogó szemekkel bámul rá, miközben keresztüllépdelt földet söprő lila köpenyében a szobán.

Alfred lélegzetelállítónak, csodálatosnak, hihetetlenül kifinomultnak látta az ikertestvérét, még így is, hogy düh szikrázott azokban a szemekben, hogy a méreg festette pirosra az orcákat...

- Nem fogok még egyszer hibázni, Drágám... Megígérem...

- Persze, hogy nem fogsz! – mondta a nő élesen.

- Mivelhogy magam szándékozom megoldani ezt a kis problémát...

Alfred megrémült ettől a kijelentéstől:

- Nem! Nem kockáztathatod a saját testi épségedet, Édesem... Ezt... ezt nem hagyhatom...

Alexia egy pillanatig szánakozva nézett a testvérére, aztán felsóhajtott, majd halkabban folytatta:

- Túl sokat aggodalmaskodsz. Emlékezz arra, hogy ki vagy... Hogy kik vagyunk... Ashford-ok! És az Ashford-ok sohasem... - hirtelen elhallgatott, az arca elsápadt, miközben a felé a színes üvegű, az egyik sarkára fordított négyzetre emlékeztető ablak felé fordult, ami a folyosóra nézett. Vékony, kecses ujjaival idegesen babrálta a nyakában függő láncot, miközben közelebb lépett az ablakhoz.

- Valaki van odakint...

Nem! Az nem lehet... Senki sem láthatja, senki sem érintheti meg Alexia-t! SENKI!!!

Alfred tudta, hogy ez csak Claire Redfield lehet, aki csakis azért jött el ide, hogy végre utolérje őt a végzete... Tudta, hogy itt a nagy alkalom, hogy megvédje Alexia-t, egyszersmind bizonyítsa is neki, hogy képes elvégezni a rá bízott feladatokat...

Gyorsan megpördült, és a húga pipere asztalkájához lépett, hogy magához vegye a fegyverét, amit ahhoz támasztott, még mielőtt kinyitotta volna a padlásra felvezető titkos járatot, de megzavarodva megtorpant, mert hirtelen belé hasított egy gondolat, hogy mi lesz, ha valami történik az ő szeretett testvérével... Mi lesz, ha elveszíti őt...

Alexia előre lépett, és maga emelte fel azt, látva Alfred elbizonytalanodását, és látva, ahogy a kilincs az ajtón lassan elfordul...

Éppen annyi ideje maradt csak, hogy maga elé rántsa a hatalmas vadászpuskát, amikor az ajtó hatalmas reccsenéssel kivágódott... 15 év óta, ez volt az első alkalom, hogy illetéktelenek hatoltak be az ikerpár jól elrejtett kis szentélyébe, megszenteltségtelenítve azt... Ez a szörnyű gondolat egy pár másodpercre teljesen lebéntette a nőt, de tudta jól, hogy amúgy se húzná meg a ravaszt, nem akarván Alfred-et megsebesíteni... Nem akarván holtan látni őt...

A két fegyenc, akik ekkor rontottak be a szobába, fegyvert viseltek, és azok félelmetes csövé, egyenesen Alexia-ra irányították...

A nő összeszedte magát, mert nem akarta, hogy két ilyen taknyos kölyök győzze le, akik egyébként is olyan különös arckifejezéssel bámultak rá...

Használd ki, hogy végül is előnyben vagy velük szemben, mert ez mégiscsak a TE otthonod! Altasd el az éberségüket, hogy aztán lecsaphass rájuk! – zsoltosmázta egy lágy hang a fejében.

- Ms. Redfield és Mr. Burnside... - mondta Alexia fennhangon, az állát felszegve, és olyan hanglejtéssel, amit az előkelő Ashford név megkövetelt.

- Végre személyesen is találkoztunk. A bátyám már mesélt rólatok, és arról, hogy mennyi zúrt okoztatok már...

Claire tett egy lépést előre, miközben mereven bámulta a nő arcát. Alexia önkéntelenül is elhátrált a közeléből, taszulva a lány csöpögő ruháitól, és magától a gondolatától, hogy egy ilyen, az aljanép közül valóval egy levegőt kell szívnia, de azért a szemeit rajta tartotta Claire fegyverén. Bár nagyon zavarta az a pillantás, amivel a két fiatal őt méregette. Mint valami állatkertben kiállított kuriózumot...

Alexia még egy lépést tett hátra, ezzel mintegy sarokba szorítva saját magát, az öltözködő asztala, és a saját ágya között, de még mindig nem adta fel a reményt, hogy a helyzetet az előnyére is fordíthatja...

- Te vagy Alexia Ashford? – kérdezte a fiú, teljesen összezavarva a nőt a tiszteltlen megszólítással.

- Igen... - válaszolta kényszeredetten, de tudta, hogy az ilyesfajta gorombaságot már nem fogja sokáig bírni.

Claire lassan felé bólintott, miközben a pillantását merészen és roppant arcátlanul a nő szemeibe fúrta.

- És hol van a testvéred? – kérdezte.

Alexia elképedve megfordult, mert eddig abban a hiszemben volt, hogy Alfred ott van mögötte, de amikor meglátta, hogy a férfi nincs sehol, megriadt.

Ez nem lehet... Ő sohasem hagyna engem cserben...

Ekkor valami megmozdult a jobb oldalán, de amikor oda fordult, nem látott semmit... Semmit, csak a tükröt, amiben... Amiben hirtelen megpillantotta Alfred-et... A saját arcát látta benne viszont, a saját, rózsaszínre festett ajkait, a halvány, lilás árnyalatú keretbe foglalt szemeit, a saját, merészen göndörödő szempillákat, de... Alfred rövidre, katonásra vágott haját, piros kabátját...

Lassan az ajkaihoz emelte az ujjait, és elképedve látta, hogy a férfi a tükörben is ugyanezt teszi, mereven bámulva őt...

Ha ők... egy és ugyanaz a személy, akkor... - Alexia ekkor élesen felsikított, eldobva a fegyverét, és nem törődve a szobájában ácsorgó két börtöntöltelékkel, nem törődve vele, hogy esetleg lelőhetik, odaszalad ahhoz a rejtett ajtóhoz, ami a testvére szobáját összeköti a sajátjával. Újra felsikoltott, amikor a túloldalt meglátta a földre dobott szőke parókát, és a mellette heverő, összegyűrődött lila ruhát...

Sírva vágta be maga mögött a női domborműnek álcázott ajtót, és belépett Alfred szobájába...

Az ÉN szobám...

Nem tudva, hogy hová is mehetne, kirohant innen is, és végigbotladozott a folyosón, majd le a lépcsőkön.

Vége, mindennek vége... Minden csak egy hazugság volt... Alexia elment, és... és soha nem jön vissza...

Hirtelen megvilágosodott. Tudta, hogy mit kell tennie, hogy hová kell mennie... Megértette, hogy elérkezett az idő, amikor együtt lehetnek végre... Amikor már valójában is együtt lehetnek... De előtte... előtte mindent meg kell semmisítenie...

- Szent szar... - nyögte Steve, de aztán gyorsan ki is javította saját magát, felcserélve eme trágár kifejezést egy sokkalta konszolidáltabbal.

- Szóval Alexia soha nem is volt itt... – mondta Claire az arcán olyasfajta döbbszerű kifejezéssel, amit a srác gyanított, hogy az ő képéről is le lehetne olvasni.

A lány tett egy pár lépést előre, majd felemelte a padlón hányódó szőke parókát.

- Gondolod, létezett egyáltalán?

- Talán gyerekként... Mert ugyebár ott volt az a régi videófelvétel arról a két gyermekről, meg aztán volt a fogdában egy öreg börtönőr, aki azt mondta, hogy egyszer látta a lányt, de annak is már legalább 12 éve... - felelte, miközben a fejében a nőnek öltözött Alfred képe villant fel.

Szánalmas egy alak... Talán csak a nővére hitte róla, hogy nem egy faszfej... Már ameddig élt... Bár az is lehet, hogy csak a halála után dilizett be...

Claire fázósan összerázkódott, és így szólt:

- Jobb lesz, ha gyorsan körülnézünk itt, hátha megtaláljuk azokat az átkozott kulcsokat, mielőtt még valamelyik örült testvér visszatérne. – lépett közelebb ahhoz a keskeny létrához, ami az ágy fejénél támasztotta a falat.

Ahogy felpillantott, a magasan fent lévő mennyezeten egy kicsi, négyszögletes nyílást fedezett fel.

- Felmegyek, körülnézek ott is... - Steve felé se nézve, csak odabólintott a lánynak, miközben könyéig merült az egyik kihúzott fiókba.

Egy pár perc elteltével Claire lekiabált a fiúnak:

- El se hiszed, mit találtam idefent...

- Dettó... - nyögte ki halkán a srác, miközben kihúzta a kezét a fiókból, amiben egy rakás női bugyira, csipkés harisnyára, finom selyemből készült melltartókra, és egy csomó olyan más dologra bukkant, amiről fogalma se volt, hogy mi lehet, de nem akart most találgatózni... Kíváncsi lett volna rá, hogy Alfred mióta játssza el a nővére szerepét is, de aztán úgy döntött, hogy ezt nem is akarja inkább tudni...

Fentről hallotta Claire motoszkálását, ahogy a feje fölött mászkált ide-oda, miközben ő maga a sminkasztalkához lépett, és elkezdett kutatni rajta, és bár egy egész szekérre való festéket, illatszert és kőszötyűket talált, de a hatszögletű kulcsok nem voltak sehol.

- Itt semmit nem találtam, de... van itt egy másik létra is... - kiabált le Claire.

Nagyszerű... - gondolta fanyarul Steve, miközben felnyitott egy intarziás fedelű faládikát, amiben egy köteg hófehér papírlapot talált, mindegyiken egy-egy halványrózsaszín virággal. Már kezdett egyre idegesebb lenni, egyrészt attól, hogy az az elmebajos alak bármelyik percben visszajöhet, másrészt a szoba émelyítő légkörétől...

Mérgesen belemarkolt a szépen, szabályosan összehajtogatott papírhalomba, és felemelve a legfelsőt, széthajtogatta azt. Lágy, női betűk kanyarogtak a hófehér lapon:

„Drága Alfred. TE vagy az a bátor, briliáns elméjű ember, aki visszaállíthatja az Ashford név korábbi ragyogását A gondolataim egyfolytában körülötted forognak, mert nagyon hiányzol... Szeretettel ölel: Alexia”

Mi van? – nézett maga elé bambán Steve. *EZT most tényleg a csaj írta, vagy csak Alfred találta ki ezt is?* – rázta meg a fejét hitetlenkedve, de rögtön ki is ment a fejéből ez a gondolat, mert ekkor meghallotta Claire hangját:

- Steve! Azt hiszem, megtaláltam őket... Lemegyek...

- Ugye ez nem csak egy vicc? - A srác elvigyorodott örömeiben, és lehajítva az ágyra a papírlapokat a dobozkával együtt, a létra felé fordult, ahol éppen ebben a pillanatban tűnt fel Claire formás vádlója.

- Nem... - felelte immáron tisztán csengő hangon a lány, miközben lefelé ereszkedett.

- Volt odafent egy kicsiny körhinta, és még ez a fura, szitakötőt mintázó kulcs is... - nyújtotta Steve felé a kezét, amin a 3 hatszögletű kulcs mellett, fényesen megcsillant egy karcsú fémes valami a lámpák fényében, ám ekkor élesen felharsant egy sziréna, bezengve az egész házat...

A két fiatal egymás felé rebbent az éles hangra, és megzavarodottan bámultak egymásra. Steve csak ekkor döbrent rá, hogy nem is a házban szól a vészcsengő, hanem valahonnan kintről szűrődik be.

Mielőtt még egyikük is megszólalhatott volna, megszólalt egy torz, gépi hang, és szenvtelenül közölte velük a tényeket:

- *Az önmegsemmisítő rendszert aktiválták. Mindenki azonnal evakuáljon! Az önmegsemmisítő rendszert aktiválták. Mindenki azonnal...*

- Az a szemét állat! – kiáltott fel dühösen Claire, miközben szabad kezét ökölbe szorítva, fellendítette azt, mintha arcon akarna csapni valakit, de mivel senki sem tartózkodott a közelében (legalábbis senki olyan, aki megérdemelte volna az ütleget), leengedte azt.

Steve teljesen egyet értett vele. Magában elátkozta azt a nagyképűsködő dilinyóst, de tudta jól, hogy most nincs idejük itt ácsorogni, és átkozódni a hülye Alfred miatt.

- Gyerünk! – kapta el az asztalhoz támasztott fegyvert, amit még az a nőnek öltözött szociopata felejtett ott, és taszította meg finoman Claire-t, az ajtó felé noszogatva őt.

A lány előre lódult, botladozva maga mögött hagyva azt a szobát, amit lehet, hogy soha nem is használt senki más, csak az Alfred fantáziájában élő ikertestvére...

Miután Alfred beindította az önmegsemmisítő rendszert, az irányítópanelen millió és egy lámpa gyulladt fel, és a komputer zümmögve életre kelt, elkezdve továbbítani az előre rögzített figyelmeztető felhívást, és beindítva a vészcsengőket...

Alexia-nak ekkorra már megvolt a kész terve, hogy hogyan menekülhetnének el az elpusztuló szigetről: a zsebében lapult egy kicsiny kulcs, ami egy föld alatti terem ajtaját nyitja, ahol egy VTOL repülőgép várja őket...

De Alfred addig nem akart elmenni, amíg teljesen meg nem bizonyosodtak róla, hogy az a két parasztivadék elpusztult.

Oh, ennek nincs jelentősége, mert úgyis meg fognak halni... - súgta Alexia, mosolyogva, mert közben az jutott az eszébe, hogy sokkal jobb lenne, ha nem azonnal halna meg az a két szerencsétlen a robbanásban, hanem csak megsebesülnének, mert akkor lassú kínok között kellene végignézniük, ahogy a saját testükből lassan elszivárog az élet utolsó cseppje is... Vagy még ennél is jobb lenne, ha a robbanást túlélő, pár elszabadult tesztalany találna rá a kínoktól vergődő testekre, és azok szagatnák őket darabokra...

Alexia megérintett egy pár gombot az előtte fekvő kezelőpulton, ezzel bekapcsolva a biztonsági rendszer kameráit is, és mohón rátapadt a monitorra, arra várva, hogy valamelyiken megpillantja Claire-t és azt a szerencsétlen fajankót, ahogy kétségbeesésükben térdre omlanak, és a pániktól elkezdene sikoltozni... De semmit sem látott... A kúria, és az előtte fekvő terület kihalt volt... A veszélyre figyelmeztető fények, és hangok csak csupasz folyosókon, és az üres szobákon söpörtek végig, hasztalanul, mert senki sem volt ott, akit menekülésre ösztönöztek volna...

Bizonyára fent maradtak a mi kis elrejtett palotánkban, túl gyávák lévén ahhoz, hogy elhagyják azt, bízván benne, hogy ott majd megúszhatják a robbanást...

De persze Alexia tudta jól, hogy úgysem kerülhetik el a végzetüket. Az egész sziget meg fog semmisülni, és vele együtt ők is...

Ám ekkor lehervadt az arcáról az a fölényes mosoly, és a lelkében tomboló gyűlölet és düh újult erővel bugyogott fel benne, mert meglátta a két fiataalt. A kikötőnél álltak, és a fiú pont ebben a pillanatban ragadta meg a kormánykereket, és hatalmas lendülettel megforgatta azt. A világosodó ég háttere előtt tisztán ki lehetett venni a két alakot, ahogy szorongva figyelik a lábuk alatt felbugyborgó vízfelszínt...

Nem! Nem menekülhetnek el...

Alexia tudta jól, hogy lent van egy felszállásra kész, üres teherszállító gép, de azt is tudta, hogy Alfred rögtön az őket ért légi csapás után eldobta azt a három kulcsot, aminek a segítségével nélkül soha senki nem juthat fel a gépre...

Nem gondolhatja az a két szerencsétlen komolyan, hogy elmenekülhetnek innen... hacsak... hacsak nem jártak a szobámban... és nem találták meg a másolatokat...

- NEM!!! – sikoltott fel élesen Alexia, és ökölből szorított kezeivel, tiszta erővel rásújtott az előtte elterülő asztalra.

Én magam fogom őket megölni... A tíz körmömmel vájom ki a szemeiket az üregükből, szaggatom széjjel őket! – markolt bele a nő szőke tincseibe, és kezdte el őket szaggatni, tehetetlen dühében.

Ne, Drágám... Ott van még a Tyrant is... - súgta a fülébe Alfred.

Alexia tágra meredt szemekkel, résnyire nyílt szájjal emelte fel a fejét, és érezte, hogy ettől a lehetőségtől az iménti dühe szinte nyomtalanul elpárolog, és a helyét valamiféle morbid vidámság veszi át.

Igen... Ott van még a Tyrant is... És elég intelligens ahhoz az a lény, hogy az egyszerűbb parancsokat teljesíteni tudja...

- Nem menekülhetnek el! – kiáltott fel hangosan Alexia, a közelgő győzelmétől megmámorosodva.

Valahol az agya legmélyén meghallotta Alfred elégedett kacagását is, és nem tagadhatta, hogy ő is ugyanazt az elégedettséget érzi, amit a bátyja...

A számítógép ekkor kezdte meg a végső visszaszámlálását...

A repülőgéphez vezető útra csak homályosan emlékezett a két fiatal, olyan örült iramban robogtak végig az Ashford-ok rémes rezidencián, az esőáztatta, sáros udvaron, a lépcsőkön lefelé, egészen odáig, ahol Steve felhívta az aprócska tengeralattjárót.

A fülükben csengő sziréna hangja hajtotta őket előre, a folyamatosan ismétlődő, szenvtelen gépi hang emlékeztette őket az elkerülhetetlenre. A nyájas női hang csak akkor hagyott fel az addigi mondókájával, amikor kiléptek a szűkös kabinból, és kezdett bele egy újba... Bár a szavak nem pontosan ugyanazok voltak, mint anno, Claire-nek mégis a Raccoon City-ben történeteket juttatta az eszébe. Azt, amikor a földalatti vasút vágányán állva közölte vele egy másik önmegsemmisítő rendszer, hogy itt a vég...

„Az önmegsemmisítő rendszer aktiválva van. 5 perc a robbanásig...”

- Felrobban... - szólalt meg halkán Steve, először azóta, hogy elhagyták az örült Alfred szobáját.

Annak ellenére, hogy Claire rettegett, annak ellenére, hogy kimerült volt, és tudta jól, hogy ezek a szörnyű emlékek egész életében kísérteni fogják, Steve arckifejezése, ahogy kiejtette azt az egy szót, és a hangsúly, ahogy kimondta őket, felderített egy kissé a lányt...

Igen felrobban... Na és? – kezdett el nevetni, és bár tudta jól, hogy se a hely, se az idő nem alkalmas az ilyesmire, mégse tudott uralkodni magán. Még a közelgő halál gondolatára sem tudta abbahagyni a vihogást... Talán ez már a hisztéria előjele volt, de... de még Steve elképedt arckifejezése se térítette a lányt jobb belátásra...

Hisztéria ide, vagy oda, annyival mindenesetre tisztában volt Claire, hogy el kell innen tűnniük...

- Gyerünk! – szorította össze a fogait, és intett előre a kezével, igyekeztén magába fojtani a kitörni igyekvő kuncogást.

Steve megcsóválta a fejét, látva, hogy Claire nem igazán ura a tetteinek, és megragadva a kezét, maga után vonszolta őt. Egy pár botladozó lépés megtétele után a lány ráeszmélt végre, hogy a jókedve akár meg is ölheti őket, és gyengéden lefejtette magáról a srác ujjait:

- Már jól vagyok... - mondta, egy mély lélegzetet véve...

Steve ettől láthatóan megkönnyebbült, sápatag arcába visszatért némi szín...

Lerohantak egy lépcsősoron, át egy víz alatti csatornán, és pont, amikor elérték a végén lévő ajtót, a számítógépen rögzített géphang újra megszólalt, informálva őket, hogy újabb perc telt el...

Steve, megelőzve a lányt egy pár lépéssel, az ajtóhoz ugrott, és megragadva a kilincset, nagyot taszított rajta. Átrobogtak a bejáraton, és bal felé kanyarodva, rá se nézve a földön heverő, véres, Umbrella- emblémás egyenruhát viselő hullákra, ugrottak át felettük...

Claire-nek, látva a földön heverő korpuszokat, hirtelen eszébe jutott Rodrigo, és elfacsarodott a szíve. Nagyon remélte, hogy a férfi életben van még, és hogy biztonságban lesz a föld alatti létesítményben... Tudta, hogy talán az az egyetlen hely az egész szigeten, ahol egy esetleges robbanás bekövetkeztekor az ember életben maradhat, de nem akarta magát áltatni, mert tudta jól, hogy milyen csekély esélyei vannak a férfinak... Mindenesetre magában sok szerencsét kívánt neki, miközben Steve-et követve, újabb ajtó küszöbét lépte át...

Az utuk egy hatalmas, sötét hangárban ért véget, és az egyetlen esélyük a menekülésre pontosan velük szemközt volt: egy meglehetősen kicsi teherszállító gép lebegett a nyugodt vízfelszínen. Jobbra, kékes-narancsos fénnel övezve óriási kapu nyílt a tengerre.

- Ott... - mondta Steve, és egy kicsi, nyitott lifthez sietett, aminek az oldalához egy kezelőpult volt rögzítve.

Claire gondolkodás nélkül követte a srácot, miközben a mellénye zsebeiben kotorászott a három, hatszögletű embléma után.

„Az önmegsemmisítő rendszer aktiválva van. 3 perc a robbanásig...”

Claire, meglátva az irányítópultba mélyedő három, hatszögletű üreget, gyorsan a helyükre illesztette a kezében szorongatott emblémákat.

Kérlek szépen, hogy működjél... Kérlek-kérlek-kérlek...

Egy jól hallható kattánás jelezte, hogy a rendszer működésre kész, és az irányítópanelen lévő gombok halványan felvillantak, miközben a talpuk alatt, mély morajlással életre keltek a gépek. Claire csak ekkor vette észre, hogy mindvégig visszatartotta a levegőjét, ezért most jóval üdébbre cserélte a tüdejében poshadó levegőt.

- Mindjárt ott vagyunk... - rántotta meg Steve az előtte meredező kart, mire a kicsiny lift rázkódva megindult velük lefelé.

Ezzel egy időben, a repülőgép oldalsó ajtaja is lenyílt, és amikor a lift vele egy szintre került, egy palló löködött ki a küszöb alól...

Nehéz volt elhinni, hogy mindennek vége, és hogy annyi viszontagság után végre elhagyhatják az Umbrella átkozott szigetét.

A pokolba is ezzel az egésszel... Tűnjünk el innen végre! – ujjongott fel magában Steve.

Gyorsan felkapaszkodtak a repülőgép fedélzetére, és Steve előrerohanva elfoglalta a helyét a pilótaülésben, miközben Claire becsukta a kicsiny fülke hangszigetelt fedélzeti nyílását. Miközben a lába alatt megremegő gépben előrebotladozott a szűkös folyosón, ahonnan a raktér, és egy aprócska mellékhelyiség ajtaja is nyílt, tompán meghallotta odakintről az újból felcsendülő gépi hangot...

Claire sietve belevetette magát a Steve melletti ülésbe, miközben a szíve őrült ütemben vergődött a bordái között, mert tudta jól, hogy az a fennmaradó két perc, ami még hátravan a robbanásig, az semmi...

Szeretett volna segíteni, megkérdezni, hogy mit csinálhat, hátha úgy gyorsabban fel tudnának szállni, de Steve figyelmét teljesen lekötötte a kezelőpult. Emlékezett rá, hogy a srác azt mondta neki egyszer, hogy a repülőtudománya eléggé hiányos, és éppen ezért nem akarta háborgatni a fiút, nehogy még jobban összezavarja...

A másodpercek gyorsan peregtek, az óra egyre csak ketyegett, számolva a tovaszálló időt, és a lánynak erőnek erejével vissza kellett tartania saját magát, nehogy belekezdjen valamiféle idegesítő fecsegésbe, vagy nehogy csináljon valamit, amivel megzavarhatja Steve-et...

A repülőgép hajtóművei ekkor hangosan felmorajlottak, majd a fordulatszám emelkedésével egyre egyenletesebbé vált a hangjuk... Claire idege pattanásig feszültek, és önkéntelenül is megragadta Steve ülésének háttámláját, és az ujjait úgy belemélyesztette a puha kárpitba, hogy az izületei elfehéredtek, amikor a szenvtelen, eltorzított gépi hang odakint újra megszólalt:

„1 perc a robbanásig... 59... 58... 57...”

Mi van, ha Steve képtelen boldogulni ezzel az átkozott géppel? – futott át a gondolat Claire agyán, és abban a pillanatban már biztosra vette, hogy nincs menekvés a számukra... Hogy itt fognak felrobbanni, a szigettel együtt...

„44... 43...”

Steve hirtelen kiegyenesedett, és megragadva maga előtt egy kart, ütközésig tolta azt előre... A turbinák hangosan felvisítottak, és lassan (*túl lassan*) a gép megindult előre...

- Készen állsz? – kérdezte kissé csikorgó hangon, miközben Claire-t már az ájulás környékezte félelmében...

„30... 29... 28...”

Ekkor értek a hatalmas fémhíd alá, és egy hangos puffanás jelezte, hogy a gép teteje súrolta is az alját, de szerencsére a gép nem sérült meg, és ők rendületlenül (bár túl lassan) haladtak tovább előre...

„17... 16...”

A visszaszámlálás elérte a tizet, pont akkor, amikor Steve a nyílt víz felé kormányozta a gépet... és a szenvtelen gépi hang beleveszett a motorok felerősödő morájába...

A gép hirtelen felgyorsult, bár az útja kissé döcögös volt a víz simaságát meg-megtörő hullámoktól...

Claire, kinézve az oldalsó ablakon, a lassan világosodó kék ég háttére előtt megpillantotta a sziget sziklás partját. Az alacsony kőszirtek úgy emelkedtek ki a vízből, mint valami durván faragott erődítmény falai...

Közvetlenül azelőtt, hogy Steve szépen lassan elkezdte felfelé emelni a gép orrát, Claire meglátta az első robbanásokat. A hangja egy másodperc késéssel ért el hozzájuk, mert szerencsére már eléggé eltávolodtak a szigettől, de még így is mennydörgő és mély volt. Ahogy szép lassan az ég felé emelkedtek, láthatták a szigeten felcsapó lángnyelveket, és az őket követő sűrű füstfelleget...

Claire vett egy mély lélegzetet, és érezte, hogy az eleddig görcsbe rándult izmai felengednek. Vége...

Újabb Umbrella létesítmény pusztult el...

Nagyon remélte, hogy az az eltorzult lelki világú Alfred Ashford megkapta, amit megérdemelt, és nem tudott elmenekülni a szigetéről...

- Szóval... Merre tovább? – kérdezte Steve, csak úgy mellékesen, visszahúzva a lányt a gondolatai mélyéről.

Claire elfordult az ablaktól, és ránézett a srácre... Amikor a pillantásuk összekapcsolódott, mindketten úgy érezték, hogy a másodpercek megnyúlnak, perceké bővülnek, és képtelenek voltak szabadulni a másik kerekre tágtult tekintetétől...

Claire csak ekkor döbbsent rá, hogy a vele szemközt ülő srác már nem gyerek... És hogy nem is úgy tekint most rá, mint egy gyerek... És bár nem akarta Steve-et semmire sem bátorítani, mégis képtelen volt elfordulni tőle, mert fogva tartotta a pillantásával... Csak ekkor döbbsent rá, hogy az a fiú, akire eleddig ő csak egy ellenszenves gyerekként gondolt, tulajdonképpen egy nagyon is helyes fiatalember. Egy erős... megbízható, vonzó férfi, aki...

Claire gyorsan elkapta a pillantását Steve-ről... Zavarban volt...

Steve is visszafordította a figyelmét az irányítópultra, bár, amikor a lány lopva újra rápillantott, látta az arcán, hogy elpirult. Már éppen szóra nyitotta volna a száját, amikor újabb tompa puffanás hallatszott, ami valahonnan hátulról érkezett...

- Mi volt ez? – egyenesedett fel Claire az ülésben, és pillantott hátra a válla fölé.

- Nem tudom... - ráncolta össze a szemöldökét Steve.

Ekkor egy éles, recsegő hang hasította ketté a hirtelen beállt csendet...

A repülő oldalra billent, és Steve a kormányhoz kapott, hogy újra egyensúlyba hozza a gépet...

A szörnyűséges hang valahonnan a raktérből érkezett...

- A rakodótér ajtaja nyitva van... - kocogtatott meg egy kigyulladt lámpát a körmével Steve, majd rácsapott a mellette lévő kapcsolóra.

- Nem tudom bezárni...

- Megnézem... - mondta Claire, majd látva a srác borongós arckifejezését, elmosolyodott:

- Te csak tartsd ezt az átkozott gépet a levegőben, oké? Ígérem, hogy nem fogok kiugrani... - állt fel a székéből, majd amikor Steve elfordította róla a tekintetét, lopva felemelte a széke hátuljához támasztott puskát, amit még Alfred-től szereztek meg.

Bár Claire-nek volt egy félautomata pisztolya is, de nem akarta volna kilyuggatni a gép oldalát, ezért vette magához a lézerirányzékkal felszerelt vadászfegyvert, mert tudta jól, hogy azzal sokkal biztosabb a célzás...

Tudta, hogy a szigeten lehetett még jóval több is azokból a szörnyekből, amik közül az egyik majdnem megölte őt, és nem tartotta kizártnak, hogy az egyiknek sikerült felkapaszkodnia a repülőgépre. Mindenesetre nem akarta elárulni Steve-nek, hogy egy potyautasra gyanakszik, mert nem akarta volna a srácot is belekeverni, mert ő volt az egyetlen, aki el tudta vezetni ezt a gépet.

Bármi is van a raktérben, majd én gondoskodom róla... - fogadta meg magában zordan, miközben megragadta az ajtó kilincsét, hogy egy kis bátorságot gyűjtsön...

Az is lehet, hogy csak túlreagálok ezt az egészet... Lehet, hogy csak egy üzembavarról van szó, mondjuk egy meglazult zsanérról... - ezzel kinyitotta az ajtót, és beugorva a raktérbe, becsapta azt maga mögött.

...csak egy kicsike üzembavar... - biztatta magát némán, de amikor megpillantotta a raktér hátsó részében a padlón tátongó hatalmas nyílást, ami úgy festett, mintha valami, vagy valaki leszakította volna a rakodónyílást, és a kék égen tovasuhanó felhőket, teljesen összezavarodott...

Óvatosan tett egy lépést előre, és ekkor meglátta...

Mr. X. – futott át a gondolat hirtelen az agyán, amikor megpillantotta azt az esetlen, monstruózus alakot, ami a raktér közepe táján ácsorgott, mert egyből a Raccoon City-ben látott rémlényt juttatta az eszébe, aki állhatatosan üldözte őt anno.

Nem... Ez nem ugyanaz...

Igaz, hogy ez a lény is emberszerű volt, és a hatalmas méretei, valamint a tar koponyája roppantul emlékeztették a lányt a Mr. X.-nek elkeresztelt szörnyre, de mégse volt ugyanaz. Emez némileg magasabb volt, és az izmai is sokkal látványosabbak voltak. A vállai szélesek, a hasa kockás volt, és nemtelennek tűnt, mert ágyékrészen mindössze egy kerek púpocskát fedezett fel Claire rajta. A kezei egyáltalán nem voltak emberszerűek. Az egész bal ökle olybá tűnt, mint egy hatalmas, acéltüskével övezett buzogány, a jobb, pedig úgy festett, mintha egyfajta keresztezése lenne az élő húsnak, és egy hatalmas késnek... És mindkettő halálosnak tűnt...

Nem visel kabátot... - gondolta bambán Claire, annyira lebénította a szörny kinézete, az éppen őt szemlélő hályogfehér szempár, a vérszomjas üvöltést hallató, szélesre tárt szája...

Claire, bár a félelemtől a lábai kocsonyássá váltak, és a szíve is a torkában dobogott, mégis elszántan emelte fel a kezében szorongatott fegyvert, és a lézerirányzékot a felé közeledő szörny jobb szemére irányította. Aztán meghúzta a ravaszt...

... A halk kattanás, amit az üres tár hallatott, beleveszett a kint süvítő szél zúgásába...

KILENC

Nem volt olyan szó, ami hűen kifejezte volna azt a félelmet, ami abban a pillanatban beleköltözött Claire szívébe...

A lány rámeredt az üres puskára, és halkán elátkozta magát, hogy nem jutott eszébe ellenőrizni a fegyvert, hogy egyáltalán meg van-e töltve, majd a következő pillanatban a lassan felé közeledő lény felé hajította azt, ő maga, pedig jobbra félrevetődött, mert semmiképpen sem akart volna beszorulni a hatalmas raktér egyik sarka, és a bejárati ajtó melletti fal mentén felsorakoztatott hatalmas ládák közé.

Végigrohant a jobb oldali fal mentén, miközben a halkan morgó, fatönkszerűen vastag lábain nehézkesen mozgó kreatúra lassan mozogva követte őt. Hátborzongató tekintetével nyomon követte a lány minden egyes lépését...

Mivel a raktér nem volt olyan óriási, mindössze ha 10 méter hosszú és 6 méter széles lehetett, ezért Claire hamar elérte a legvégét... Túl hamar... Ekkor az arcába vágott a kint tomboló jeges szél, és megpróbálta őt kiszippantani a tovasuhanó felhők közé. Claire nekilapult a falnak, felkészülve az ugrásra, hogy a lábai alatt tátongó hatalmas lyukon átlendülve elérje a szemközti falat. Amikor átlendült az üresség felett, tremolózó ujjakkal kapott a repülőgép bordázott fala után, hogy megkapaszkodjon benne...

A kreatúra ekkor már csak 4 méterre volt tőle...

Claire meglapult a fal mellett, arra várva, hogy a szörny közelebb érjen hozzá, mielőtt ismét elfutna előle.

Legalább lassú... - gondolta keserűen, miközben rápillantott arra a rémes lényre, de a következő pillanatban még ez a csekélyke optimizmusa is elszállt...

A kreatúra nekirugaszkodott, és a köztük lévő csekélyke távolságot a másodperc törtresze alatt megtéve, fellendítette a jobb kezét, és a levegőt kettéhasítva a belőle kimeredő félelmetes pengével, a lány felé sújtott vele...

Claire képtelen volt megmozdulni... A gyomra a torkában lüktetett, hányinger kerülgette, és az agya elhomályosult egy pillanatra...

Egy másodpercig úgy tűnt, hogy itt a vég... De aztán összeszedte magát, ráeszmélve szorult helyzetére, és az utolsó pillanatban félrehemperedett a lény lesújtó ökle elől... Gyorsan a

raktér túlsó végébe futott, és a hátát nekivetette az ott sorakozó hatalmas fémládák egyikének, miközben hevesen kalapáló szívvel figyelte, ahogy a szörny lassan... lassan újból felé fordul...

A francba is... A gép túl fog élni néhány lyukat... - kapta ki a derékszíja alá tűzött félautomata pisztolyt, és nyitott tüzet a felé közeledő kreatúrára. A 9 mm-es lövedékek a mellkasa közepébe csapódtak be, pontosan egy sötét szegélyű folt közepébe, ami nagyjából a szíve fölött lett volna, ha ez a lény ember...

A sebek nem véreztek, csak valamiféle sötétes folyadék szivárgott a golyó szaggatta, kitüremkedő hús közül... A szörny egy pillanatra megállt, és lenézett a saját széttépet, puha, szivacsosnak tűnő mellkasára, de aztán ismét a lányra fókuszálta a tekintetét, és ismét elindult felé, lassú, de kitartó léptekkel...

Claire-t már a pánik kerülgette...

Ki kell jutnom innen, mert ez az izé megöl engem... Talán Steve segíthetne, és akkor ketten együtt... Nem, ez nem jó ötlet... Nem keverhetem ebbe bele a fiút is... - futottak át gyors egymásutánjában a gondolatok Claire agyán.

Felrémllett előtte, hogy anno a Mr. X-nek elkeresztelt lénybe is egyetlen határozott feladatot programoztak, mégpedig azt, hogy szerezze meg a G-vírust tartalmazó mintát, és ebből gyanította, hogy eme lénynek is egyetlen konkrét célja van: az ő likvidálása... Márpedig, ha ez igaz, akkor ha ő, Claire elhagyja a rakteret, ez a monstruózus szörnyeteg gondolkodás nélkül követni fogja őt, és akkor már nemcsak az ő, hanem a Steve élete is fenyegetve lesz...

Talán, ha sikerülne fejbe lőnöm, mint azt a félkarú izét... - gondolta végső elkeseredésében, bár volt egy olyan rossz sejtése, hogyha valami, amit, ha meglőnek, nem vérzik, akkor talán megvakítani se lehet... Főleg, hogy azok a különösen, opálos fénnnyel csillogó szemek talán nem is láttattak vele semmit...

Miközben ezek a gondolatok fénysebességgel végigszágulhattak a fején, Claire ismét elkezdett futni a fal mentén a gép hátulja felén, nem mervén egy helyben maradni, félve attól, hogy a szörnyeteg ismét neki rugaszkodik, és felé csap azokkal a félelmetes kezeivel...

Amikor a fejét lehajtva, összegörnyedve elrohant, nem messze a lénytől, érezte azt a különös hidegséget, amit a nyersen lüktető hús bocsátott ki magából, és a bomladó szövetek förtelmes szagát...

Amikor elérte a raktér túlsó végét, Claire arcán jeges szél simított végig, ami a lábai előtt tátongó nyitott fedélzeti nyíláson át szökött be a gép belsejébe, és nagyot taszított a lányon, ragyogó ötlettel ajándékozva meg őt: ha sikerülne valahogy a szörnyet a fedélzeti nyílás közelébe csalogatnia, és elgáncsolni, vagy valamilyen módon meglöknie, akkor az talán kizuhanna a gépből... De azzal is tisztában volt, hogy ahhoz, hogy egy ekkora tömegű testet ő kimozdítson az egyensúlyából, ahhoz ő túl gyenge...

Gondolkozz, az istenit is neki! – nézett körül kétségbeesetten, miközben a lény ismét elindult felé, lépésről-lépésre közelebb érve hozzá...

Kéne valami... amiben megbotlik... vagy... - svenkelt végig a tekintetével Claire az egész raktéren, és ekkor a szeme megakadt valamin...

A hidraulikus sín...

A hidraulikus síneken, amiket arra használtak, hogy könnyedén, bármiféle fizikai megterhelés nélkül tudják az emberek a rakományként szállított ládákat lepakolni a gép belsejéből. Azokat a ládákat, amik jelenleg is a vágánypár végéhez voltak rögzítve...

Claire szeme még fentebb siklott, és ekkor meglátta az irányítópanelt is, ami közvetlenül a bejárat ajtó bal oldalán húzódó falra volt felszerelve.

Hirtelen valamiféle elmosódott mozgást érzékelt a szeme sarkából, és a következő pillanatban a lény hatalmas buzogányban végződő bal karja hasította ketté a levegőt alig per centire a lány fejétől...

Claire ösztönösen előreugrott, hogy elkerülje azt a félelmetes tüskével kivert fegyvert, de nem volt elég gyors... Bár maguk a hegyes végű tüskék nem tettek kárt benne, de a lény alkarja hatalmasat taszított a megingó lányon...

A monstrum azonnal hátrarántotta a jobb karját is, hogy azzal is lecsapjon Calire-re, de a lány még épp időben észlelte a szándékát, és most ki tudott térni a halálos csapás elől, ezért a lény karjából kimeredő hatalmas penge csak a fémpadlónak csapódott neki szikrázva. A kreatúra öblös hangon felüvöltött dühében, miközben Claire gyorsan talpra kecmergett, igyekezvén nem venni tudomást a fejét ért csapás következtében zúgó füléről, és a szeme előtt ugráló színes karikákról... Gyorsan odarohant a hidraulikus síneket irányító panelhez, ami egyszerűnek, és kezelhetőnek tűnt: mindössze egy bekapcsoló gombból, egy aprócska kijelzőből, egy, az előre-hátra irányítást szabályozó gombpárból, és egy számlapból állt, amin a rakomány súlyát lehetett beállítani.

Claire tenyérrel rácsapott az indítógombra, majd ütközésig feltekerte a súlybeállításra szolgáló tárcsalapot. Egy gyors pillantást vetett a háta mögé, és azt látta, hogy a rémlény már csak pár lépésre van a sínről...

Az ujjai habozva lebegtek egy kék gomb fölött, ami arra szolgált, hogy az előre beállított súlynak megfelelően eltaszítsa a faltól az a mellett sorakozó, a sín végéhez rögzített ládák egyikét. Remélte, hogy az amúgy tök üres konténer, köszönhetően annak, hogy ő úgy állította be a tárcsalapot, mintha teljesen tele lenne pakolva, akkora erővel fog előre repülni, hogy egyszerűen lekaszálja a szörnyeteget, mint a fűnyíró pengéje a fűvet...

Közelebb... közelebb... még közelebb... - fohászkodott magában Claire.

MOST! – amikor a kreatúra rálépett a sínre, Claire benyomta a gombot... és semmi sem történt...

A francba... - csapott rá ismét a gombra, ezúttal jóval keményebben, de még mindig nem történt semmi...

Csak ekkor pillantott rá a kicsiny képernyőre, amin egyszerű utasítás villogott haloványan: „*Várjon, amíg a rendszer felkészül! Ha készen áll, figyelmeztető hanggal fog Önnek jelezni.*”
Szent Isten... Meddig tarthat ez a nyavaja?

A lény már csak mindössze ha 4 méterre volt tőle, és az a tény se hatott a lányra vigasztalólag, hogy szép egyenes vonalban haladt a raktér közepén húzódó sínen, mert ugyanis egyenesen felé közeledett...

Hirtelen nem tudta, hogy mitévő legyen... Ennél kedvezőbb alkalmat keresve se találhatott volna, mint ez a mosti volt, de tudta jól, hogyha itt marad, és a rendszer még sokáig vacakol, akkor a kreatúra menthetetlenül a földre tapossa őt... Nem tűnt valami kellemes kilátásnak, hogy azzal a bunkósbotszerű kezével verje péppé...

Fuss... Nem, maradj, a rendszer már biztosan mindjárt betölt... - Claire túl sokáig hezitált, nem tudván döntenie a kétféle lehetőség közül... Túl sokáig...

A rémlény közben felgyorsított, látva áldozata tétlen mozdulatlanságát, és hatalmas elánnal a lány felé söpört, fellendítve félelmetes pengében végződő karját...

Claire tudta jól, hogy már túl késő ahhoz, hogy sarkon fordulva kitérhessen a szörny csapása elől...

„Ping...”

Claire, a szemeit szorosan összepréselve csapott le a gombra, meghallva a halk figyelmeztető pityegést, nem akarván látni a széleseben felé süvítő, fényesen megvillanó pengét...

Lélekben már felkészült a testébe maró fájdalomra...

Amikor egyszer csak meghallotta a lény dühös üvöltését...

Félve pillantott fel, és azt kellett látnia, hogy a hatalmas test, minden erejével nekifeszülve a mellkasának nyomódó, a faltól eltaszult konténernek, a raktér végében lévő, nyitott fedélzeti nyílás szélén billeg... A förtelmes arc eltorzult az erőlködéstől, a vörös izmok lüktetve dagadtak ki a szörnyeteg nyakán, szemei vérhálósan villantak a lány felé...

Claire nem akarta megvárni, míg eldől, hogy a mechanikus szerkezet, vagy ez az emberek által kreált ocsmányság nyeri-e a versenyt, ezért remegő kézzel felemelte a pisztolyát, és tüzet nyitott...

A golyók közvetlenül a lény koponyájába csapódtak, és bár szikrázva pattantak le a vastag koponyacsontokról, semmiféle kárt nem téve a kreatúrában, arra mégiscsak jók voltak, hogy a szörny figyelmét eltereljék egy pár tizedmásodpercre...

A lény megingott, majd a következő pillanatban tehetetlenül kisodródott a kint homályló felhők közé...

Claire a nyílás széléig óvakodva, kikémlelt a kint örvénylő opálos fehérségbe, miközben alig hitte el, hogy sikerült... Hogy sikerült megölnie azt a szörnyet... Hogy végre, végre biztonságban van...

Kérlek, add, hogy vége legyen ennek az örütségnek... - fohászkodott némán magában, miközben tremolózó lábakkal nekiindult a pilótafülkébe nyíló ajtó felé...

Amikor belépett rajta, Steve felé pillantott, gondterhelten a szemöldökét ráncolva.

- Mi történt? Minden rendben van? – kérdezte aggódalmasan, miközben a lány fáradtan lehuppan a mellette lévő ülésbe.

- Igen, rendben... - nyögte elhalóan, majd még hozzátette:

- Bár a raktár hátuljában lévő nyílásnak vége...

- Most viccelsz? – kérdezte rosszállóan Steve.

- Nem... - dőlt hátra a lány az ülésben, a szemeit lehunyva, átadva magát a fáradtságnak, ami hirtelen megsokszorozott erővel rontott rá a testére.

- Hogy érted azt, hogy a nyílásnak vége? – kérdezett vissza a srác, megzavarodva Claire közönyétől, de ő nem válaszolt neki.

Ernyedten süppedt bele a kényelmes székbe, az elméje távol járt a valós világtól...

- Claire... Claire... - rázta meg Steve erőteljesen a lány vállait, mire ő halkán mormolt valami olyasmit, hogy had pihenjen még egy pár pillanatot, majd kelletlenül felnézett, mert a srác még ekkor se hagyta abba az ő molesztálását...

- Mi van? – morrant fel kábán, de amikor meglátta a Steve arcán ülő rémült kifejezést, hirtelen teljesen felébredt.

Fentebb küzdötte magát az ülésben, és kérdőn nézett a srádra.

- Alig egy perce, a gép irányt változtatott, és bármivel próbálkoztam is, képtelen vagyok irányítani ezt a madárkát. – mondta halkán.

- Nem tudom, hogy mi történhetett, mert amúgy minden tökéletesen működik... kivéve a rádiókat, és persze azt, hogy se a gép magasságát, se a sebességét nem lehet irányítani... Olyan ez az egész, mintha nem lehetne kikapcsolni a robotpilótát...

Mielőtt még Claire bármit is reagálhatott volna erre az új helyzetre, a műszerek fölé beépített kicsiny monitor sercegve életre kelt. A kép életlen volt, és a vibrálás miatt torzult is, de a képet, amit feléjük közvetített, még így is felismerte a két fiatal...

- Alfred! – nyögte ki halkán Claire a nevet...

A férfi szintén repült, legalábbis erre engedett következtetni, hogy szorosan be volt szíjazva egy kétszemélyes harci repülőgép (vagy valami olyasmi) pilótaülésébe. Az arcán díszlő smink elmaszatolódott, kihúzott szemei alatt fekete folt éktelenkedett, és amikor megszólalt, Alexia élesen csengő hangja tört elő a kirúzszott ajkak közül.

- Sajnálom, hogy megzavartam az egyedülléteteket... - dorombolta macskamód.

- ... de egyszerűen nem hagyhattam, hogy csak úgy elmeneküljete, bár látom, hogy megtaláltátok az egyik repülőgépet, ti kis szemtelenek...

- Hallgass el, te álruhás örült! - csattant fel Steve, de Alfred nem törődött ezzel a gyerekes kirohanással.

- Élvezzétek az utat... és azt a rövidke időt, ami még hátravan az életemekből... - kuncogott fel halkan, majd a következő pillanatban a kicsiny képernyő, halk statikus zörejt hallatva, elsötétült.

Claire a srác felé pillantott, aki tanácstalanul meredt maga elé, majd a tekintetét elkapva róla, kibámult az ablakon, szemügyre véve a tovasuhanó, Naptól fénylő felhőket...

Steve éppen az apjáról álmodott, amikor hirtelen felriadt... Az álom részletei szép lassan elúsztak feltisztuló tekintete előtt.

Amikor ködös agya kitisztult valamelyest, rájött, hogy hol is van ő... Óvatosan oldalra pillantott, lenézve a vállához támaszkodva, édesen alvó lányra. Forró lélegzete a srác mellkasát perzselgette.

Steve haloványan elmosolyodott, de nem mert megmozdulni, nehogy felébressze Claire-t, bár már mindene sajgott a kényelmetlen pozícióban, és a pilótafülkének támaszkodó háta is fázott.

Nem tudta, hogy mennyi lehet az idő, vagy hogy milyen sokáig alhattak, miután elvackoltak egymás mellett, szoros közelségben a pilótafülke padlóján... Csak annyit tudott, hogy még mindig a levegőben tartózkodtak. Legalábbis erre utaltak az ablakon túl elsuhanó felhőfoslányok... Látszólag minden ugyanolyannak tűnt, mint amikor Alfred átvette az irányítást a gép fölött... Tisztán emlékezett rá, hogy nem sokkal az után, hogy rájöttek, nem tehetnek semmit a férfi ármánykodása ellen, Claire felvetette, hogy kár olyan miatt aggódalmaskodniuk, amin nem tudnak változtatni, ezért nekiláttak falatozni. Avas mogyorót és szikkadt chipset, amit még Claire szerzett az egyik ételautomatából. Közben beszélgettek... Claire beszélt a srácnak Raccoon City-ről, arról, hogy a bátyját kereste, arról, amit megtudott az Umbrella-ról... Beszélt arról, hogy főiskolára jár. Kiderült, hogy két évvel idősebb Stevenél. Elárulta neki még, hogy imád motorozni, a bátyja igaz bosszankodására, mert hogy túl veszélyesnek találja ezt a fajta közlekedést, főleg egy lánynak. Beszélt arról is, hogy szeret táncolni, szereti a pörgős zenéket, hogy a politikát mindig is unalmasnak találta, és, hogy a kedvenc kajája a sajtburger.

Ezalatt Steve gondolataiban egyfolytában az járt, hogy Claire olyan... vagány... a legvagányabb... a legizgalmasabb lány, akivel valaha is találkozott...

És bármit mondott neki, minden érdekelte. Még a srác idélen faviccein is nevetett... Halkan csengő nevetése betöltötte a kicsiny pilótafülkét...

Olyan édes ez a lány... és gyönyörű... - nézett le ismét Claire összekócolódott hajára, kusza szempilláira, és a szíve egyfolytában félrevert...

A lány ismét megmozdult álmában, a feje kissé hátrabillent, csábító ajkai kissé elnyíltak, és halovány sóhaj hagyta el őket. Steve önkéntelenül is közelebb hajolt azokhoz a szépen formált, rózsás ajkakhoz, nem bírván ellenállni a csábításnak...

- Mmmm... - mormolta halkán Claire, közel járva az ébredéshez.

Steve visszarebbent a helyére, miközben a szíve nagyot dobbant. Bár szerette volna megcsókolni a lányt, ráeszmélt, hogy nem így... Eszébe villant Leon is, akiről, mint egy barátról beszélt Claire, de a srác nem volt teljesen biztos benne, hogy csak barátok...

Kínlódván nézett le a lányra, aki ebben a pillanatban kissé oldalra fordult. Steve megkönnyebbülten állt fel mellőle, és nyújtóztatta ki elgémberedett lábait. A gép elejébe sétált, hogy megvizsgálja a műszereket, az üzemanyagtartály kijelzőjét, mert kíváncsi volt arra, hogy meddig képesek még a levegőben maradni. Nem mintha bármin is tudott volna változtatni, de legalább nem tétlenül ücsörgött a földön, mert olyankor csak az önmarcangoló

gondolatok jártak a fejében... Remélte, hogy Claire még sokáig nem ébred fel, egyrészt, mert olyan fáradtnak tűnt a lány, másrészt, mert nem akarta, hogy ő is a helyzetükön rágódjon... Ekkor pillantott csak ki az ablakon, majd nyomban utána rápillantott a magasságot jelző apró kijelzőre is, hogy megbizonyosodjon a feltevéséről, miszerint is a gép süllyedni kezdett... Leolvasta a pontos pozíciójukat is, és elképedve hördült fel.

- Claire... Claire, ébredj fel! Ezt neked is látnod kell! – fordult vissza a még mindig alvó lány felé, és kezdte el szólólongatni félhangosan.

Egy pár perccel később már Claire is ott állt mellette, álmosan a szemeit dörgölve, de amikor felfogta Steve közlendőjét, tágra meredt szemekkel bámult ki az ablakon a fehérségbe... Odakint mindent jég és hó borított, ameddig a szemei elláttak...

- Azt hiszem, hogy az Antarktison vagyunk...

- Az Északi Sarkon? – csuklott fel Claire hitetlenkedve, miközben erősen megkapaszkodott a pilótaülés széktámlájában, mert a repülő egy erős légáramba keveredve, rázkódni, és zötyögni kezdett.

- A pingvinek és a gyilkos bálnák földjén?

- Bocs, de nem ismerem az Északi Sark élővilágát, de az biztos, hogy ezek a műszerek nem hazudnak... - kocogtatta meg az egyik kis számlapot, amin ez állt: „82,17 észak”

- ... és ezek szerint mi az Antarktison vagyunk... És úgy vélem, hogy nemsokára leszállunk... - mondta halkán Steve, majd még gondolatban megtoldotta ezt egy szíve mélyén lapuló félelemmel.

Talán az a lökött Alfred azt tervezi, hogy valahol itt a semmi közepén hagy minket, had fagyjunk halálra... - legszívesebben elkapta volna annak a szarházinak a nyakát, hogy kissé megszorongassa azt...

- Biztosan oda tartunk. – mutatott ki az ablakon Claire.

Steve összehunyorította a szemeit, hogy átlásson a kint tomboló, hópelyheket kavargató szélviharon... Másodpercekig állt így, mozdulatlanul, a szemeit a kinti fehérségbe fúrva, míg végre felfedezte azt a hosszú, lapos, szürke épületet, amit a lány vett észre.

- Gondolod, hogy ez is egy Umbrella létesítmény? – kérdezte Steve, bár majdnem teljesen biztos volt benne, hogy igen.

Mi más is lehetne?

...

A turbinák hangja felerősödött, miközben a gép még lentebb ereszkedett, és bár nem tudták, hogy annak az örült Alfred-nek mi a célja velük, Steve mégis reménykedett egy kicsinykét, mert az igaz ugyan, hogy újra az Umbrella karjai közé kerülni, tényleg egy hatalmas nagy pech, de az is az igazsághoz tartozik, hogy nem minden Umbrella alkalmazott olyan dilis, mint Alfred.

Talál Claire-rel találnak ezen az átkozott helyen valakit, aki megvesztegethető...

...

A gép egyre közelebb került az alatta elterülő földhöz, az út kezdett egyre rázóssabbá válni, amikor Steve rájött, hogy túl alacsonyan haladnak... Túl alacsonyan, és túl gyorsan... Képtelenségnek tűnt, hogy ezzel a sebességgel ezen a magasságon épp bőrrel megússzák a landolást...

- Húzd fel! – üvöltött fel Steve kétségbeesetten, miközben kimeresztett szemeit a gyorsan közelgő épületre függesztette...

Úgy érezte, hogy itt a vég...

Villámgyorsan a pilótaüléshez ugrott, és belevetette magát a székbe, majd megragadva az irányítókart, ütközésig hátrahúzta azt, de semmi sem történt...

Oh, Istenem...

- Csatold be magad, mert ez rázós lesz! – kiáltott rá a ledermedt lányra, mire az feleszmélve, behuppant a srác melletti ülésbe, és kapkodva teljesítette a parancsot, pont az előtt, hogy hatalmasat csattanva földet érték volna...

A szirénák elkezdtek teljes hangerővel üvölni...

A gép hasa becsapódott a földbe, majd onnan visszapattanva, ismét nekidöccent az alatta elterülő rideg jégpáncélnak. A súlyos fémtest először csak összegyűrődött, a festék lemaródott róla, majd a következő percben ketté is hasadt...

A két fiatal vadul hánykolódott az ülésben, egyedül csak a biztonsági öv óvta meg őket attól, hogy a szélvédőn kössenek ki, amin túl egyre élesebben ki lehetett venni a kint kavargó hópelyheken keresztül is a közelgő épületet, míg el nem érték azt...

TÍZ

Claire feje fáj... Már megint...

Valahol tűz égett, és sűrű füst lengedezett a levegőben, ami akkor is fojtogatta őt, ha megpróbált minél kisebbeket lélegezni a bűzös levegőből...

Ezen kívül szörnyen fázott is... És ez volt az, ami tulajdonképpen ráébresztette, hogy hol is van, és hogy mi is történt valójában...

A hó... az épület... az ütközés... Alfred!

Kinyitotta a szemeit és esetlenül felemelte a fejét, ami nem ment könnyen, mert az ülése, ahová be volt szíjazva, majdnem hogy 45°-os szögben dőlt előre.

Ahogy oldalra nézett, felfedezte a szomszédos ülésbe szíjazott Steve-et is. A fiú nem mozdult... Feje előrebecsuklott, az arcát eltakarta az előrehulló, félhosszú, barna haja, kezei élettelenül csüngtek alá...

- Steve! Steve, ébredj fel! – noszogatta kétségbeesetten a lány, mire a srác halkán felnyögött, majd halkán elmormolt egy pár szót.

Claire megkönnyebbülten lélegzett fel...

Zsibbadó, erőtlen ujjaival a biztonsági öv kioldógombján matatott, és pár sikertelen próbálkozás után végre kikapcsolódott a csat.

Mikor végre nem feszült a mellkasának a széles bőrszíj, sikerült kiszabadulnia az ülés fogságából, és lekuporodott az orral ferdén lefelé mutató gép kijelzőkkel, és gombokkal telehintett irányítópultján. Kinézett a talpaitól pár centire lévő ablaküvegen, de nem sok mindent látott, bár az első benyomása az volt, hogy a kintről már látott épület belsejében vannak. Legalábbis erre engedett következtetni a velük szemben feszülő fémes színű fal, és a lebetonozott járda látható szeletkéje...

De hol vannak az emberek? – töprengett el, mert úgy vélte, hogyha ez tényleg egy Umbrella bázis, akkor már rég idecsődült volna a létesítményben dolgozó összes ember, egyrészt, hogy megsemmisítse a katasztrófa sújtotta területet, másrészt, hogy számon kérjék az illetéktelen behatolókon az idejövételük célját...

Steve újból felnyögött, ami arra engedett következtetni, hogy lassan ő is magához fog térni. A lány az eszmélkedő sráca pillantott, és csak ekkor fedezte fel azt a csúnya horzsolást, ami a fiú homlokán húzódott. Tétován megérintette a saját halántékán lévő, fájdalmas dudort, amit... amit még tegnap fedezett fel, amikor felébredt abban a koszos kis cellában, a Rockfort-szigeten...

Tényleg tegnap lett volna? – tűnődött el. *Hogy repül az idő, ha eszméletlenül heverkélsz valahol...*

- Mi a fene ég itt? – motyogta halkan Steve, álmatagon felnyitva a szemeit.

- Nem tudom... - felelte Claire, beleszimatolva a levegőbe, amibe tényleg némi égett szag keveredett.

Úgy vélte, valahonnan a gép belsejéből jöhet, és bár nem érezte olyan áthatónak, mégse szeretett volna továbbra is itt időzni, mert félt, hogy az egész repülő felrobban...

- Ki kéne innen mennünk. – jelentette ki bizonytalanul remegő hangon.

- Mit gondolsz, tudsz járni?

- Ezeket a lábakat az Isten is járásra teremtette... - motyogta a srác, mire Claire elmosolyodott, majd közelebb lépve Steve-hez, segített neki kiszabadulni a biztonsági öv fogságából.

A srác támolyogva megállt a repülőgép repedezett szélvédőjén, és nehézkesen kilökve az eldeformálódott ajtót, lebámult az alatta húzódó széles, szürke padlójú folyosóra, majd a következő pillanatban, mindennemű tévovázás nélkül kiugrott... Amikor földet ért, kissé kibillent az egyensúlyából, de szerencsére nem esett el.

Felnézett az ajtónyílásból kikukucskáló Claire-re.

- Látsz valamit? – kiabált le neki a lány.

A szájából előgomolygó lehelete is igazolta, hogy igencsak hideg volt odakint, bár Steve ezt eddig nem is igazán érezte, egyrészt mert még mindig elég kába volt, másrészt pedig, mással volt elfoglalva...

- Nem sok mindent... - koccantak össze a fogai vacogtában.

- Valamiféle hatalmas épületben lehetünk. Olyan, mint... mint valami bányaszerűség, mert itt, közvetlenül előttünk van egy hatalmas nagy akna... Aztán... - pördült meg a tengelye körül, hogy tüzetesebben szétnézzen. - ...van még itt egy ajtó, és amott egy létrát is látok... - nézett fel ismét a lányra.

- Senki nincs itt...

- Furcsa... - nézett bele a srác szemeibe Claire, mire ő megvonta a vállát.

- Gyere le te is! – nyújtott fel a két karját a lány felé Steve.

- Elkaplak...

Claire ezt kétlette... Mert bár a srácnak jó alakja volt, mégse volt az a kiköpött izompacsirta... Másrésztől viszont, azzal is tisztában volt, hogy nem ácsoroghat egész nap a repülőgéproncs eldeformálódott ajtónyílásában, bár, mivel enyhe tériszonnal küzdött, utált leugrálni magasabb helyekről. Márpedig ez a mosti kimondottan magas helynek számított... Legalábbis számára...

- Jól van... - sóhajtott megadóan, beletörődve az elkerülhetetlenbe, majd fenékkal előre kiügyeskedte magát az ajtó nyílásába, és óvatosan, ujjaival görcsösen markolva az egyenetlen szélű fémlemezt, leereszkedett onnan...

Hosszú percekig (legalábbis a számára úgy tűnt) lógott lefelé, elfehéredő ujjakkal kapaszkodva az ajtónyílásba, majd amikor már remegő kezei nem bírták tovább, elengedte a jéghideg fémet...

Steve halkan felnyögött, amikor megpróbálta elkapni Claire-t, de nem számított rá, hogy a lány ennyire nehéz lesz, ezért megtántorodott, majd a következő pillanatban hanyatt esett, magával rántva Claire-t is... Ösztönösen szorosabbra fonta a karjait a lány derekán...

- Szép kapás... - fanyalgott a lány.

- Nem tesz semmit... - vigyorodott el Steve, leplezetlenül bámulva a lány szépen metszett arcát.

A levegő egyszer csak túlzottan felforrósodott körülöttük, és ezt Claire is észrevette... Hangosabban, felületesebben kezdte el kapkodni a levegőt, az arca elpirult, és bár nem mert az alatta heverő sráca pillantani, érezte, hogy annak a tekintete az ő arcát fürkészi... A derekán érezte Steve ölelő karjait, a tévován felfedező útra induló ujjait... A mellkasán érezte a fiú egyre hevesebben lüktető szívét, a nyakán a légvételei emelgették az apró szörpihéket...

Összeborzongott, de tudta jól, hogy se az idő, se a hely nem megfelelő most arra, hogy elragadják őket az érzelmek...

Végül is, az Isten szerelmére... nem nyaraláson vagyunk! Gyerünk kislány... MOZDULJ MÁR!!!

- Talán... - kezdte tétován Claire, de aztán inkább elhallgatott, látva a srác arcán átsuhanó csalódottságot, de ekkor már késő volt: Steve kelletlenül bár, de elvette a két kezét a lány derekáról, miközben melodramatikus sóhajt hallatott.

- Talán körülnézhetnénk itt, hogy hová is keveredtünk... - indítványozta Steve, miközben óvatosan kicsusszant az éppen feltápáskodó lány alól.

Claire, amikor már újból talpon volt, zavarodottan leporolta a farmerjét, miközben körülnézett. A fiú által említett akna, valamivel kevesebb, mint 20 méter széles lehetett, legalábbis amennyire Claire meg tudta becsülni annak a hatalmas kör alakú mélyedésnek az átmérőjét, amely közvetlenül előttük, egy alacsony védőkorláton túl tátongott.

Összeborzongott, amikor közelebb lépve, lepillantott az alattuk elterülő fekete mélységbe, és inkább gyorsan ellépett a korlát mellől, majd a már kissé eltávolodott Steve nyomába szegődött.

A fiú az egyetlen ajtó felé tartott, ami az ő szintjükön volt, de amikor megragadva a kilincset, nekifeszült a hatalmas fémajtónak, és az nem engedett, csalódottan fordult vissza Claire felé.

- Ez zárva van...

A lány tanácstalanul pislogott maga elé.

- Mit gondolsz, hová tűnt mindenki? – kérdezte tőle Steve, elgondolkozva a korlát mellé sétálva, és lepillantva az alatt elterülő sötétségbe.

- Talán hóembereket építenek odakint... - húzta el a száját Claire.

- Kac-kac... Úgy látom, nagyon vicces kedvedben vagy... És mond csak, merre lehet az a lökött Alfred?

A lány megvonta a vállát, miközben így felelt:

- Vagy egyáltalán nincs ezen az átokverte helyen, vagy valószínűleg nem számolt a gép lezuhanásával, és valahol máshol vár minket, tárt karokkal... Ami azt jelenti... hogy akár el is tűnhetnénk innen... Ha fel tudnánk szállni egy másik géppel, még mielőtt ránk akadna... - mélázott halkan Claire.

- Rendben van... Csináljuk! – vágott a szavába Steve.

- Már csak egy gépet kéne találnunk... Talán... szétválhatnánk, mert úgy nagyobb területet tudnánk átfésülni... - vetette fel halkan, bizonytalanul.

- Szétválni? – húzta el a száját a lány.

- Úgy, hogy bárhol, bármelyik percben összetalálkozhatunk Alfred-del... vagy valaki mással? Azt hiszem, én inkább „nem”-mel szavaznék... - rázta meg a fejét Claire, mire Steve csak megvonta a vállát lezserül, de azért látszott rajta a megkönnyebbülés...

- Nos... akkor azt hiszem, csak erre mehetünk... - mondta a srác, miközben elindult a létra felé.

Claire gondolkodás nélkül a nyomába szegődött...

Amikor leértek a legaljára, a rövid folyosón, ahová kerültek, újabb ajtót fedeztek fel, de az is zárva volt. Bár Steve először megpróbálta berúgni az ajtót, de aztán Claire javaslata nyomán, tovább léptek...

A lányt amúgy is valamiféle rossz érzés kerülgette a köréjük feszülő csendben, és cseppet sem vágyott rá, hogy az ajtón dörrenő, hangos visszhangot keltő ütések idecsaljanak valakit, vagy valakiket...

Rövid séta után lefelé ívelő lépcsősorba torkollott a lábuk alatt futó járda. Közvetlenül mellettük, a szürke falba szinte teljesen beleolvadva, résnyire nyitott ajtó bújt meg.

Claire közelebb óvakodott hozzá, és a fegyvere csövével óvatosan kintebb nyitotta az ajtószárnyat. Belesett a homályos helyiségbe, de azon nyomban vissza is kapta a fejét egy halk sikoly kíséretében, ugyanis a benti sötét és bűzös helyiségben megmocant valami...

Halk hörgés kíséretében léptek csoszantak a résnyire nyitott ajtón bejutó, bágyadt fény felé... Bűzös, rothadó szag szökött ki a hűvös levegőjű folyosóra...

Steve elsápadt... Hatalmasat nyelve, az ajtóhoz ugrott, és egy röpke pillantást vetve a bent lévő, felborítgatott ágyak és szekrények között botladozó, foszladt ruházatú, véres-nyákos zombikra, becsapta azt, még mielőtt azok az ocsmány lények elérték volna őket...

Csak ekkor jutott el az agyáig a tény, hogy az egyik üszkös, több sebéből bűzös, véres levet eregető szörnyszülött, bár már levetkezte néhai önmagát, mégis roppant ismerős volt a számára... Eme gondolatát egyből meg is osztotta a némán tátogó, levegő után kapkodó lánnal:

- Az egyiküket... ismerem... Szakácsként dolgozott Rockfort-on... - nyögte ki nagy nehezen a szavakat.

- Jó, de... - kezdte el bizonytalanul Claire, de aztán elhallgatott hirtelen és a megvilágosodás szikrája gyúlt ki a két szemében.

Hát persze... - csapott a homlokára a lány.

Túl nagy véletlen lett volna, ha két Umbrella bázison is egy időben ütötte volna fel a fejét a halálos vírus... Valószínűleg inkább az történhetett, hogy a Rockfort szigetről felszálló gépek, tele a rémült, pánikban leledző személyezettel, akik tudtukon kívül már magukban hordozták a végzetes kórt, itt szálltak le, menedéket keresve...

Nagyszerű... - fanyalodott el magában a lány. *Még több beteg, és nem utolsósorban halott, és mégis élő kannibál... Vajon mi mindennel kell még szembenéznünk, mielőtt véget érnének a borzalmak?* – borzongott össze Claire, élenken maga elé vizionálva nem csak a vírustól önmagukból kivetkezett itt dolgozókat, hanem az amúgy itt őshonos állatokat is, amiket szándékosan, vagy éppen véletlenül megfertőzhettek a vírussal...

- Mindenképpen el kell innen tűnnünk! – mondta tömören Steve.

Ebben egyetértünk... - bólintott Claire a srác felé, miközben az a gondolat is átfutott az agyán, hogy ha esetleg Alfred sem tudott az itt kialakult katasztrófahelyzetről, és netán-tán belefutott az egyik éhes lény karjaiba, akkor talán... - sóhajtott fel ábrándosan a lány, majd megrázta a fejét, elhessegetve ezzel belőle a gondolatait elkalandoztató képeket...

- Gyerünk! – nézett rá Steve-re, miközben a fejével halványan intett neki.

Szorosan egymás mellett lépkedve, elindultak a mélybe, a sötétségbe kanyargozó lépcsősoron lefelé. A csendes, mély sötét egy idő után teljesen beburkolta, körülölelte őket... Claire szíve a torkában dobogott, miközben szabad kezével a mellénye egyik zsebében kotorászott, hogy előbányássa a még a Rockfort szigeten talált doboz gyufát.

Meggyújtott egy szálát, és a felvillanó halovány fényesség némileg szétoszlatta körülöttük a sötétséget...

Ekkor érték el a lépcső legalját, és elindultak a jéghideg falat tapogatva előre a szűk folyosón. Claire lelkében valamiféle rossz érzés motoszkált. A levegőben valami rossz szagú terjengett, olyan volt, mint valamiféle penészes, rothadó növényféleség, és bár nem észlelt maguk körül mozgást, mégis meg mert volna esküdni rá, hogy nincsenek egyedül...

Általában megbízott az érzéseiben, az ösztönei által sugallt vészjelekben, de ez a teljesen csöndességbe burkolózó folyosó, ahol egyetlen légvétel, egyetlen apró surranó nesz sem hallatszott, összezavarta teljesen...

Csak az idegesség... csakis a miatt van ez a rossz érzés... - nyugtatgatta magát némán, miközben sietősen tovább lépdelt Steve oldalán.

Egy pár lépés után felfedezte az ujjai közt pislákoló gyufaszál által köréjük bocsátott gyenge fényben, hogy a folyosó nem sokkal előttük elágazik.

- Mit gondolsz, merre? – súgta oda Steve-nek, bizonytalanul szemlélve az előttük elterülő, illetve a balra leágazó folyosószakaszt, ameddig még elért az aprócska láng fénye.

Ebben a percben a folyosó hirtelen megtelt mozgással...

Hártyavékony szárnyak csapkodásának, surrogásának a zaja töltötte meg a levegőt, és a rothadó, émelyítő szag felkavarodott körülöttük.

Steve halkán elkáromkodta magát, pont abban a percben, amikor a lány karcsú ujjai közt tartott gyufaszál lángja egy utolsót vonaglott, majd végképp ellobbant, teljes sötétségbe borítva ezzel a rettegő párost...

Claire halkán, fojtottan felsikoltott, amikor valami puha és leheletszerű végigsiklott az arcán, megborzongatva az egész testét, és ösztönösen elkezdett maga körül hadonászni a kezében szorongatott fegyverével.

- Gyerünk! – kiáltott fel ekkor Steve, és szorosan megragadva a lány karját, magával rántotta őt.

Claire botladozva lépegetett a srác nyomában, miközben hideglelősen rángatta a fejét, igyekezvén elkerülni a körülötte csapkodó száraz, porosnak érzett, a rothadás szagával átitatott szárnyakat...

Steve ekkor nagyot rántott a lányon, aki átesett egy ajtó küszöbén, de szerencsére nem vágódott el a földön, mert a srác még időben megtámasztotta. Szabad kezével átnyúlt Claire válla fölött, és sietve becsapta maguk mögött az ajtót, ami hatalmasat döndülve vágódott be.

- A francba is... - nyögött fel Steve.

- Ezek az ... ízék ... molylepkék voltak... de mekkorák? Mint... mint egy... egy sólyom... - a srác a félelemtől és az idegességtől csak nagy nehezen tudta magából kipréselni a szavakat.

Claire összeborzongott, valahányszor csak az eszébe jutottak azok a förtelmes, repkedő lények, amik előzőnlöttek a kinti folyosót.

Némán kotorászott a zsebében, ahová a gyufásdobozt visszadugta, mert a szobában, ahová kerültek korom sötét volt, és félt, hogy esetleg a sötét zegekben és zugokban itt is lapul egy pár azokból a szörnyű molyokból.

Talán még egy fokkal rosszabbak is a zombiknál, ahogy gyengéden és egyben félelmet keltőn hozzád dörgölőznek, és a szárnyaikról az arcodra tapad a hímpor... - borsózott ismét végig a háta, miközben meggyújtott egy gyufaszálát.

Szorongva körülnéztek az aprócska, irodának berendezett helyiségben ahová kerültek, de aztán megnyugodva konstataáltak, hogy a hely mentes azoktól a hatalmas ízeltlábúaktól.

Claire ekkor egy háromkarú gyertyatartót fedezett fel az egyik sarokba állított utazóláda tetején, és gondolkodás nélkül odalépett hozzá, majd a már majdnem a körmére égett lángról meggyújtotta a sárgás viaszgyertyákat.

A szoba megtelt vibráló árnyakkal...

A lány körbefordult a tengelye körül, hogy tüzetesebben is szemügyre vegye a helyiséget, aminek mindösszes berendezése egy antik faasztal volt, és két ódon, sötét színűre pácolt szekrény, valamint a falakat díszítő, színes festmények. A szoba meglepően kellemes légkört árasztott, és a két fiatal ettől kissé lehiggadt.

Gyorsan átkutatták a fiókokat és a polcokat, hátha ráakadnak némi lőszerre, de csalódniuk kellett.

- De talán mégiscsak akad itt valami hasznos... - mondta Steve, miközben letelepedett az asztal mögötti székre, és beletúrta az asztal fiókjában lelt papírkötegekbe, abban bízva, hogy hátha talál köztük egy térképet, vagy valamilyen alaprajzot, de ekkor Claire élesen rákiáltott...

- Ne mozdulj! – lépett közelebb hozzá, miközben a szemeivel szinte rátapadt a srác vállán felfedezett, lassan mozgó, fehérés színezetű púpra...

Ahogy jobban szemügyre vette a nagyobbacska tojás méretű, ováldad valamit, látta csak, hogy a nyálkásan fénylő bőrt halványszürke pókfonadék lepi be, itt-ott felvillantva az alatta rejlő hófehér bőrt, miközben az a valami kinyújtóztatva ocsmány kis testét, megint előrébb araszolt pár milliméternyit.

- Mi a franc EZ? – bandzsalított le Steve az udormányos lénykére.

- Szedd már le... - rázogatta meg kissé a vállát, hátha leesik róla az a valami.

- Olyan, mintha... - hajolt még közelebb Claire, hogy jobban szemügyre vegye az izgó-mozgó kis púpot.

- ... mintha egy lárva lenne benne. – hőkölt hátra undorodva, amikor rájött, hogy az a lény nem más, mint az egyik kinti óriásra fejlődött molylepke ivadéka.

Gyorsan megfordult, és körülnézett a szobában, a szemei valamiféle papiros, vagy rongy után kutattak, amivel megfoghatná az undok kis lény, mert abban biztos volt, hogy pusztá kézzel soha az életben nem nyúlna hozzá... A szeme ekkor megakadt az utazólada mellé állított papírkosáron, aminek az alján pár, gombóccá gyűrt papírlap kucorgott.

- Csak egy perc... - vette ki az egyik papirost a szemetesből, és letépett belőle egy nagyobbacska fecnit.

Visszalépett a srác mellé, és óvatosan, nehogy az ujja hozzáérjen a gubóhoz, megfogta a mocorgó lárvát. Amikor megkísérelte az leszedni Steve pólójáról, nem engedett. A pókfonál megnyúltott egy kissé, recsegős hangokat kiadva, de nem engedett...

- Fúj... Ez undorító... - nyelt egy nagyot Claire, miközben jobban összeszorította az ujjait a papír alatt rejlő kis lény teste körül, és amikor hirtelen megrántotta azt, már engedett: némi nyálkás pókhálót hagyva a fekete szöveten, elváltt Steve pólójától.

- Lejött... - dobta le gyorsan a földre az udormányos lárvát papírostól, és a nadrágjába dörgölte az ujjait.

Steve egy futó pillantást vetve a földön vonagló lárvára, ami újfent felé próbált araszolni, gyorsan rátaaposott a bakancsával. Halk pukkanó hang hallatszott, és némi nyálka folyt ki a srác cipőtalpa alól...

- A francba is... - szorította össze a száját, hogy elfojtsa a torkából előtörő öklendező hangokat, miközben újfent hátrabandzsított a válla fölött, hogy megsejmelje, nem-e ragadt még a hátára olyan kis udormányos lény...

Nincs több... Hál' Istennek... - törölte meg izzadságtól fénylő arcát, majd a lányt is tüzetesen megsejmelte, de szerencsére rajta se talált semmi oda nem illőt...

- EZ tényleg nagyon undorító volt... - nyögte, miközben ismét letelepedett az asztal mögé, és újból szemügyre vette az ott talált papírokat.

Leltári lista... számla... számla... megint egy lista... - mormolta magában, miközben felemelte az egyik papírlapot, ami egy nyugta volt valamiféle drága, bányászatnál használatos berendezésről, és egy csomó más szerkezetről, illetve építőanyagáról.

- Ennyi egy város felépítéséhez is elegendő lenne... - ámult el, miközben Claire fölemelte a következő papírlapot a kupac tetejéről.

Gyorsan végigfutotta a hosszadalmas beszámolót, és a szeme megakadt az utóiraton:

...” Egyébként emlékszel még arra a történetre, amit akkor meséltél nekem, amikor idekerültem hozzátok? Valamiféle szörnyetegről regéltél akkor nekem... Ne neved ki, de hallottam „őt”... Két éjszakával ezelőtt, ebben az irodában... Tényleg olyan félelmetes volt az a mérges morgás, mint ahogy mesélted... És valahonnan a föld alól jött...”

A csoportvezetőm mondta, hogy az itt dolgozók már majdnem 15 éve hallgatják a félelmetes nyögéseket, szinte majdnem minden éjszaka...

Azt is mesélik, hogy azért hallatja ezeket a félelmetes hangokat, mert akkor van az etetési ideje...

Meg olyanokat is emlegetnek, hogy valamiféle szörny az ott lent, ami egy balul elsült kísérlet eredményeképpen jött létre...

Akárhogy is van, egyben biztos vagyok: azok után, hogy hallottam azt az elmebajos bömbölést odalentről, sose fogok lemenni a B2-es szint alá, még ha kényszerítenek is rá...

Tom”

A levélből annyi derült pusztán ki, hogy az idefent dolgozók semmit sem tudtak arról, hogy mi folyik odalent a mélyben. De talán jobb is volt így nekik... - gondolta Claire.

Ekkor Steve hangosan felnevetett, majd felpattanva a helyéről, sokat tudóan rávigyorgott a lányra, miközben egy Antarktiszi térképet csúsztatott felé az asztallapon.

- Pont itt vagyunk. – bökött rá egy vörös, ceruzával rajzolt körre.

- Körülbelül félúton e között az előretolt japán állomás, a Fuji-csúcs, és az Északi Sark között. Ausztrál fenségtérületen... És ez itt... - mutatott rá egy másik pontra.

- Ez itt egy Ausztráliai kutatóállomás... Talán 10, vagy 15 mérföldre lehetünk tőle. – ahogy Steve kimondta ezeket a szavakat, Claire érezte, hogy a szíve meglódul.

- Ez NAGYSZERŰ! Talán eljuthatnánk odáig, csak találnunk kéne a túrához némi melegebb felszerelést... - nézett le a libabőrös karjaira.

- ... meg persze ki is kéne jutnunk erről az átkozott Umbrella tanyáról... - a gondolat egyből lelohasztotta a lelkesedését.

- Várj csak... - dűnnyögte Steve, miközben egy újabb hatalmas papírlapot teregetett ki az asztalra.

A kék tollal rajzolt vonalak egy hatalmas épület oldalsó és felső nézetét ábrázolták, minden részletre kiterjedően, feliratozva a három szint minden egyes helyiségét.

Claire lélegzete elakadt, és a szíve ismét hevesebben kezdett el dobogni, amikor rájött, hogy az asztalra kitergetett papírlap nem más, mint magának a bázisnak egy roppant részletes térképe...

- Itt vagyunk most... - mutatott rá Steve egy kicsiny kockára a B2-es szinten, amin az alábbi felirat virított: „Igazgatói iroda”, majd az ujját tovább vezette lefelé, míg el nem érte a „Bányászati szín” feliratot, ami közvetlenül a tervrajz szélén terült el, és fölé oda volt még biggyesztve egy ceruzával írt feljegyzés, „Befejezetlen”.

- ... és ide kéne eljutnunk... - fejezte be helyette a mondatot Claire, miközben az motoszkált a fejében, hogyha a térkép helyes, sok órányi hasztalan bolyongástól és tölténypocséklástól mentette meg őket a srác, azzal, hogy megtalálta.

- Igen... - bólintott a fejével Steve is.

- Nem olyan vészes...

- Csak... csak ez a felirat itt azt mondja, hogy a járat nincs befejezve... - nézett rá Claire aggódalmasan, de Steve egy legyintéssel elhessegette a kétségeket a fejük fölül.

- Ami azt jelenti, hogy még dolgoznak rajta... Tehát a felszerelés se lesz túl messze... - vágta ki egy győzedelmes vigyor kíséretében, és a lány úgy döntött, hogy felesleges lenne vitába bonyolódniuk, majd lesz, ami lesz...

Csak először innen jussunk ki... - jutott eszébe a kint hemzsegő légiónyi molylepke, amikor hirtelen félelmetes hang csendült fel a szobában.

A másodperc törtrészéig azt hitte, hogy valamiféle vészjelzést hall, de aztán rájött, hogy ez nem egy sziréna hangja... *Ahhoz túl mélyről jön a föld alól, és túl... félelmetes...* - borzongott össze önkéntelenül.

Majdnem teljesen biztos volt benne, hogy egy újabb, az Umbrella tudósai által kreált szörnyeteg volt az, mélyen a föld alá bezárva... Csak egy ilyen szörnyű lény tud kibocsátani ilyen rémes, zsigerig lehatoló, dühtől vibráló hangot...

- Menjünk... - mondta Claire halkan, mire Steve egyetértően felé bólintott, miközben összehajtogatta a szétteregetett térképet, és elsüllyesztette azt az egyik zsebében.

Halkan odaosontak az ajtó mellé, és egy pár szavas, elsuttogott megbeszélés után, kinyitották az ajtót...

Amikor a szörnyűséges üvöltés elhalt végre, Alfred elmosolyodott, ahogy némán szemlélte a rácsok túloldalán, abba a hűvös és nyirkos cellába bezárt lényt, akit tulajdonképpen a nővére teremtett... Igaz, hogy ő is segített neki, de végül is Alexia volt az a génusz, aki megalkotta a T-Veronica vírust, mindössze 10 évesen... És bár az első kísérlet csúfos kudarcba fulladt, mégis azt mondhatták, hogy az eredmények kielégítőek voltak...

...

Alfred újfent elmosolyodott, ahogy eszébe jutott, hogy amióta elhagyta Rockfort-szigetét, és visszatért ide, minden könnyebbé és egyszerűbbé vált. Régi, elfeledetnek hitt emlékek özönlöttek el, mélyen eltemetett érzések éledtek újra benne. 15 évnyi keserű, zűrzavaros gondolat vált most hirtelen világossá... Úgy érezte, hogy most már minden rendeződni fog. Azt is megértette végre, miért kellett a régi otthonuknak elpusztulnia...

- Ha nem lett volna az a katasztrófa, még mindig azt hinném, hogy Ő velem van... - mondta ki fennhangon, miközben szórakozottan szemlélte a szörnyeteget, ami piszkos fejét félrebillentve fülelt felé. Egyebet nem tehetett, mert bekötözött szemei nem engedték, hogy lássa azt az embert, aki hozzá beszélt, és leláncolt kezei, és lábai nem engedték, hogy felálljon. Tehetetlenül, cselekvésképtelenül ücsörgött a falhoz láncolt széken, immáron 15 éve, és hegyezte a fülét az ismerősen csengő hang hallatán... Talán valamilyen alantas, állatias ösztönnek köszönhetően még meg is ismerte...

Meg kéne etetnem... - futott át a gondolat Alfred agyán, mert nem szerette volna, ha a szörnyeteg az életét veszti az előtt, hogy Alexia felébredne... *Ami hamarosan bekövetkezik...* - a szíve hevesen meglódult, ahogy a nővérenek az újjászületésének a gondolata felötlött benne.

- Annyira hiányzik... - sóhajtott fel halkan Alfred.

- De nemsokára felébred, és újra itt lesz velem... És onnantól sose válunk el újra... - ez a gondolat juttatta az eszébe, hogy mielőtt ez bekövetkezne, még akad egy elintézetlen ügye, ami befejezésre vár...

Ugyanis nem szerette volna, ha Claire és a kis barátjának a váratlan felbukkanása elrontja az ünneplésüket... Pontosan ezért vette magához a fegyverraktárból a távcsővel felszerelt 30.06-os Remington-ját, miután felfedezte a megrongálódott, üres repülőgépet...

Ekkor egy ragyogó ötlet jutott az eszébe, és ettől nevetetnékje támadt...

A szörnynek ennie kell... Miért ne ehetné meg a betolakodókat? Végül is az a Claire Redfield meggyalázta az Ashford nevet azzal, hogy pusztulást hozott Rockfort-ra, így aztán megérdemli ezt a szörnyű halált! – kacagott fel ismét...

A nevetése hallatán a szörnyeteg izgalomba jött, és a fejét felvetve, az izmait megfeszítve hangosan megcsörgette az őt fogvatartó vastag láncokat, miközben újabb félelmetes üvöltés hagyta el a torkát.

- Hamarosan visszajövök. – ígérte meg neki Alfred, miközben sarkon fordulva egyfolytában az járt a fejében, hogy vajon mit fog szólni a drágalátos kis Claire, amikor végre találkozik majd az apjukkal... Közvetlenül a halála előtt...

Ahogy Alfred elindult fölfelé a lépcsőkön, Alexander Ashford ismét elüvöltötte magát, félelmetesen csengő bömböléssel...

Ugyanúgy, ahogyan már 15 éve, szinte minden nap tette...

TIZENEGY

Amikor halkan kiosontak az irodából, az ajtót nyitva hagyták maguk mögött, hogy legalább az onnan kiszűrődő bágyatag fény vezesse a lépteiket. Steve meglátta maguk előtt a homályos folyosót, ahogy pár lépéssel előttük elágazik, és újra elismételte magában a soron következőket:

Jobbra, majd rövid séta után szintén jobbra lesz az ajtó. A termen átsétálni, balra fel a lépcsőn az újabb ajtóhoz... - bár ez így nagyon is egyszerűnek tűnt számára, amikor a térképen szemléltek az útvonalat, mégis tudta jól hogy a valóságban ez egy cseppet sem lesz ilyen könnyű... Még mindig tisztán maga előtt látta azt az undorító kis lárva képét, amit Claire szedett le a válláról, és egyáltalán nem szeretett volna újabb ilyen kis szörnyetegekkel találkozni, mert halvány gőze sem volt róla, hogy mi mindenre lehetnek képesek a lénykéék... Megrázta a fejét, hogy száműzze belőle a kellemetlen emlékképeket, de a következő lépés után fehéres, elmosódott foltot látott maga előtt ellebegni a levegőben, és pillékenyű szárnyak halk súrlódását halotta.

Bam-bam-bam!

Három lövés dörrent gyors egymásutánban, és az orra előtt röpködő moly szabályszerűen szétmállott a testét ért lövedékektől. A maradványok, mint a pernye szálltostak a levegőben... Az orrát por és a rothadás szaga töltötte meg, ahogy mély lélegzetet vett, és amikor egy újabb fehéres villanás után fentebb emelte a tekintetét, meglátta azt a hatalmas, ember nagyságú gubót, amit szürkés pókfondékkal rögzítettek a folyosó mennyezetéhez.

Mi a... - hunyorította össze a szemeit, hogy élesebben lásson, de a szíve mélyén ekkor már tudta, hogy mi az: a pókhálón keresztül átsejlő körvonalak, az elüvegesedett szemekkel lefelé bámuló, félig kilátzó arc, a nyálkásan csillogó, alácsüngő hajzat azt bizonyították, hogy egy férfi hullája van a plafonhoz ragasztva megkeményedett, recsegő hangokat hallató pókfondállal...

A francba is, ne is gondold rá... Csak fuss!!! – kapta el a tekintetét a szörnyű látványról, és rákiáltott Claire-re:

- Futás! – miközben a lány elrohant mellette, ismételten felemelte a fegyverét, és tüzet nyitott, mert a hangjára ismét előrebent egy pár förtelmes moly a falakat beborító pókhálók árnyékából...

Amikor egyet eltalált közülük a golyó, halkan szétpukkantak a levegőben, testük ragacsos maradványait, és bűzös váladékot fröcskölve szét...

Steve érezte, hogy az egyikük a hajába akaszodik, majd valami meleggel és nedvességgel borítja be a fejét, és hideglelősen söpört végig a feje búbján, hogy eltávolítsa a hajába ragasztott, mézgás lárva.

- Erre gyere... Itt az ajtó! – hallotta meg Claire kiáltását, sokkal közelebből, mint remélte volna, és bár eredetileg azt tervezte, hogy szép lassan hátrál el a kijáratig, folyamatosan tüzelve a szüntelenül özönlő molyokra, a hajába ragadt lárvának köszönhetően letett erről. Inkább félig összegörnyedt, a fejét a két karjával óvva futásra váltott.

Nem sokkal maga előtt felfedezte a lány sziluettjét a szélesre tárt ajtó mögöl kiáradó halvány fényben, és amikor elszáguldott mellette, Claire gondolkodás nélkül vágta be maguk mögött az ajtót, majd sarkon fordulva, tüzet nyitott...

A hatalmas teremben a lövések döreje éles visszhangot vert...

- Mi a ... - kezdett volna bele Steve, de ekkor ő is meghallotta, még mielőtt meglátta volna őket: a zombik halkan csoszsanó lépteit és hangos zihálását, éhes nyögéseit még a

lövések hangja se tudta elnyomni...

Egy pillanatra ledermedt, de aztán összeszedte magát, és odaszólt az előtte álló lánynak:

- Jól vagyok... - Claire alig láthatóan biccentett, hogy hallotta, majd szó nélkül arrébb lépett.

Ekkor már a srác is meglátta őket: a homályos sarkok felől közeledtek feléjük lassú, dülöngélő léptekkel, olykor meg-megtántorodva, ahogy a lány egy-egy golyója a húsukba mart... Még elég messze voltak, a félhomály miatt éppen hogy csak a körvonalaikat lehetett kivenni, ennek ellenére Steve is tüzet nyitott, mert nagyon sokan voltak...

Mire hármat leszedett közülük, egy negyedik már annyira megközelítette a srácot, hogy amikor a fejét ért lövéstől holtan összerogyott a padlón, a koponyájából szétspriccelő híg vér beterítette Steve-t is...

Gyorsan letörölte az arcára fröccsent cseppeket, azon imádkozva, hogy nehogy legyen a bőrén akár csak egy aprócska karcolás is, és újból két kézre ragadta az izzadságtól síkos markolatú fegyverét, folytatva tovább a tüzelést, bár a küzdelmük elég reménytelennek hatott...

Ekkor Claire megragadta a karját, és némán intve a fejével a sötétség felé, amerre menniük kellett, maga után húzta a srácot. A hozzájuk legközelebbi zombik mohón kaptak a mellettük elrohanó fiatalok után, miközben éhes nyögés hagyta el a szájukat...

Steve elbotlott egy földön heverő holttestben, és érezte, hogy a még mindig a karját markolászó Claire is meginog.

- A fenébe is... Megrándult a lábam... - nyögte ingerülte a lány, de azért folytatta az útját előre, jobban figyelve a padlót borító tetemekre...

Steve ekkor alacsony vaskorlátba ütközött, és tudta, hogy megcsinálták... Tudta, hogy már nincs messze a cél...

Botladozva felkapaszkodtak azon a pár lépcsőfokon, ami az útjukba került, és kinyitották az ajtót...

Hála Istennek... - tolta át finoman Claire-t a fényesen megvilágított terembe, de mielőtt még ő is utána ment volna, halk, lányos kuncogás ütötte meg a fülét, amitől kirázta a hideg...

Gyorsan visszább húzódott, be az ajtó fedezékébe, miközben a tekintete szinte rátapadt a mozdulatlanra dermedt lányra...

Alfred elkapta a lányt...

Ahogy feltételezte, elindultak, vagy legalábbis Claire elindult, hogy megvizsgálja az egyetlen olyan kivezető utat a bázisról, amihez nem szükséges kulcs. Meg kell hagyni, hogy nem éppen ostoba a kicsike, de azért mégiscsak Alfred volt az okosabb...

Ahogy ott állt Claire, alig egy lépésnyire a bejárattól, a kezeit szép lassan a magasba emelve megadóan, az arca bosszantóan kifejezéstelen maradt, nem árulva el semmilyen érzelmet... Se meglepettséget, se bosszankodást... se félelmet...

Miért nem fél? – tűnődött el magában Alfred, majd fennhangon is rákiáltott a lánynak:

- Dobd el a fegyvered! – csúsztatva rá az ujját a kezében szorongatott fegyver ravaszára.

A hangja hangos visszhangot verve csapódott neki a hideg falaknak. Alfred szerette, amikor az amúgy jelentéktelennek számító hangja ennyire hangosan, ellentmondást nem tűrően, és egy leheletnyit kegyetlenül csendül fel...

A lány hezitálás nélkül nyitotta szét az ujjait, és hagyta, hogy a fegyver kihulljon a kezéből.

- Rúgd ide! – parancsolta a férfi, és Claire szó nélkül engedelmeskedett neki.

A pisztoly hangosan zörögve az egyenetlen padlón, odaszánkázott Alfred elé, de ő nem nyúlt utána, inkább lábbal taszította odébb, le a bal oldalán húzódó korláton túli mélységbe.

Mindketten kristálytisztán hallották, ahogy nekicsapódik az alatt húzóódó jeges szikláknak...

- Mi történt a kis barátoddal? Csak nem esett valami baja? – nézett rá ismét Claire-re, és az ajkai gúnyos mosolyra húzódtak.

- És, ha nem bánod, akkor sétálj el az ajtó mellől... - a lány engedelmeskedve a parancsra, előrébb lépett egy párat, engedve, hogy az ajtó félig becsukódjon mögötte, de közben az arcán aggodalom árnyéka suhant át.

- Meghalt... Steve meghalt... - mondta Claire egyszerűen.

- Mi van Alexia-val? Vagy talán pont vele beszélgetek...

- Fogd be a szádat kicsikém... - mondta mogorván Aéfred.

- Arra se vagy méltó, hogy a nevét a szádra vedd! És nagyon is jól tudod, hogy közeleg a perc, amikor visszatér hozzám... Ezért is támadták meg az embereid Rockfort-ot... Hogy kicsalogassák őt a rejtekéből... Bizonyára azt gondoltad, hogy megölheted őt...

Claire összezavarodva nézett rá, és már épp szóra nyitotta volna a száját, de Alfred ismét felcsattant:

- Kár is folytatnod a hazudozást! Úgyis tudom, hogy ez az igazság... Úgyhogy most, ha nem bánod, elindulhatnánk... - intett a fegyvere csövével oldalra.

Claire tekintete, amit eddig Alfred-on tartott, hirtelen elszakadt a férfitől, és az egyik fentebbi szintre siklott, majd a következő pillanatban élesen felsikoltott:

- Nézz fel! – hagyta el a rémült kiáltás a száját, miközben térdre omlott a hideg padlón.

Alfred villámgyorsan megpördült a tengelye körül, és a fegyverével célba vette azt a helyet, ahová a lány tekintete is tapadt, de semmi gyanúsat nem vett észre...

...Ekkor az ajtó, hatalmas csattanás kíséretében kivágódott Claire mögött, és Steve vetődött be rajra, a fegyverét Alfred-ra szegezve.

Mi a franc? – fordult vissza gyorsan a férfi, dühösen szitkozódva, miközben meghúzta a kezében lévő fegyver ravaszát, de mivel nem volt ideje rendesen célozni, ezért a lövedékek messze a két fiatal feje fölött szárnyaltak el...

Viszont őt hatalmas erővel taszította mellbe a srác pisztolyából kilőtt golyó... A lélegzete is elakadt a mellkasába maró éles fájdalomtól, és ahogy letekintett a zakójára, vérvörös foltot látott rajta megjelenni, ami másodpercről-másodpercre egyre nagyobb lett...

Mi a... - botladozott arrébb egy pár lépésnyit, miközben a fegyverét elhajítva, mindkét kezét rászorította a mellkasán terjedő véres sebre... Érezte, hogy megtántorodik, hogy a lábai megcsúsznak a mögötte tátongó mély akna jeges peremén, majd a következő pillanatban hanyatt beleesett a sötétségbe...

Sikoltva zuhant bele a mélységbe, és zuhanás közben, az eszméletvesztés határánál hallotta, hogy a kiáltásába belevegyül Alexander Ashford elkeseredett üvöltése is... Minden egyéb beleveszett a fájdalom kódéba...

A falakról visszaverődő üvöltés olyan félelmetes volt, hogy Claire egy másodpercre teljesen leledett, mielőtt folytatta volna az útját Steve után, ujjai között Alfred Remington-jával. Mivel Steve az utolsó golyóját lőtte ki arra az elmebeteg férfira, és a lány pisztolyát pedig elnyelte a mélység, ez volt az egyetlen fegyverük, amivel megvédezhették magukat...

Nagy nehezen felküzdötték magukat egy szinttel magasabbra, ahol egy hatalmas, sárgára mázolt fúrógép is parkolt, közvetlenül egy sötét járat szájánál, és felkúsztak a vezetőfülkébe. Steve elhelyezkedett a kormány mögött, és már épp nyúlt volna az egyik kar után, amikor ismét félelmetes sikoly hasította ketté a kettőjük közt beállt csendet... Valahogy sokkal

közelebbinek tűnt a bömbölés, és rettegve gondoltak arra, hogy a lény, vagy az a valami, ami kiadja ezeket a hangokat, esetleg kiszabadult a börtönéből, és most épp feléjük tart...

Claire összerendezte a hang hallatán...

- Nyugi, mindjárt eltűnünk innen... - motyogta Steve, miközben beindította a szerkezetet. Előrébb gurultak, be a sötét járatba, majd egy pár méter után csillogó jégfalba ütköztek, aminek nekifeszült a gép elejére szerelt fúrószerű szerkezet.

Claire mindeközben gyorsan megvizsgálta a kezében szorongatott vadászfegyvert.

- 6 töltény... - sóhajtott fel.

- Reméljük nem lesz rá szükségünk. – mosolygott rá bátorítóan Steve.

- Reméljük...

Közben a srác benyomott még egy pár gombot, majd magyarázatul hozzáfűzte:

- A munkások valószínűleg azért nem fejezték még be ezt a csatornát, mert csak nagyon lassan tudtak haladni eme kis gyöngyszem olvasztó-berendezése nélkül... - ütögette meg a jármű műszerfalát.

- Nem használhatták, mert akkor a gép az egész jégfalat megolvasztotta volna, és akkor a bázist elönti a jeges víz... De persze ez minket nem igazán zavar... Nemde? – vigyorgott rá a lányra.

- Nem hát! – mosolyodott el bágyadtan Claire.

Tudta jól, hogy csak percek kérdése, és kiszabadulnak innen végre, és hogy Alfred Ashford halálával az utolsó akadálytól is megszabadultak, mégis nyomasztotta valami... Számtalan kérdés ötlött fel benne arról, amit Alfred mesélt. A nővére visszatéréséről, és hogy miért támadták meg Rockfort szigetét...

A gondolataiból hatalmas rántás húzta vissza. A jármű egyre jobban rázkódott – pontosan úgy, mint a repülőgépük a lezuhanáskor-, ahogy beljebb és beljebb hatoltak a tömör jégfalba, és mivel a kaszniban nem volt biztonsági öv, ezért Claire a lábaival és a két karjával támasztotta ki magát...

A gépek keltette pokoli lármában hiába szóltak egymáshoz egy-egy szót, nem hallottak semmit, a kilátást sűrű gőzfellegek takarták el, és a jármű kabinjának már az alját nyaldosta a kiolvasztott jégből származó tömörked mennyiségű víz...

Ekkor a fúrófej hatalmasat rándult, ahogy áttörte a jégfal végét is, és a kabint elárasztotta a kinti fény, miközben kisiklottak a láncfalpakon a szabadba...

A távolban egy torony körvonalai látszottak a sűrű, kövér pelyheket kavargató hóesésében, és amikor Steve, a tömör, bordás felszínű jégen bukdácsolva közelebb kormányozta a járművet, látták csak, hogy egy helikopter-leszálló az. A torony lábánál egy méretes hójáró jármű parkol...

- Na? Helikopter, vagy szánózás? – kérdezte Steve vidáman, de kissé dadogva, és a lány észrevette, hogy minden ízében remeg. Az alattomosan bekúszó, jéghideg levegő a lányt is fagylyalgatta...

- Te döntesz... - felelte remegve, miközben azon szántott az agya, hogy bár a helikopter lényegesen gyorsabb, talán a földön mégiscsak biztonságosabb.

- Egyáltalán, fel tudunk szállni ilyen hóesésben?

- Hacsak nem romlik el még jobban az idő... - állította le a járművet, és nézett fel a föléjük magasodó torony tetejére.

- Én akkor is inkább a szánra szavaznék...

Steve megvonta a vállát, miközben kikászálódott a járműből, és így felelt:

- Rendben, de előtte azért nézzük meg ezt a tornyot.

- Jó, csak siessünk... - szállt ki Claire is, és a fejét hátravetve, felnézett a toronyra, de a kavargó hóesésben nem látta a tetejét.

A fegyvert a szíjánál fogva a vállára vetette, és futva indult a lépcső legaljánál járó Steve után. Bár rettenetesen fázott, mégiscsak megmelengette egy kissé a gondolat, hogy alig egy óra

múlva már az ausztráliai állomáson lehetnek, meleg pokrócokba csavarva, forró teát szürcsölgetve, miközben elmesélik a történetüket...

Legalábbis a hihetőbb részeket... - gondolta magában, miközben fentebb kapaszkodott a homokkal felszórt lépcsőfokokon.

A fogai össze-összekoccantak, miközben feltekintett az előtte lépdelő Steve-re, aki már elérte a torony legtetetjét, és szemöldökráncolva fordult vissza hozzá.

- Itt nincs is semmiféle helikopter... - kezdett bele a mondandójába, de ekkor elakadt a szava, a szemei pedig szinte rátapadtak valamire, a lány háta mögött... Az arca eltorzult a rettegéstől...

- Gyerünk! – ragadta meg Claire karját, és felrántotta maga mellé.

A lány, bár nem látta, hogy mi van mögöttük, elég volt egyetlen pillantást vetnie Steve elborzadt, rettegő arc kifejezésére, hiszen tudta, hogy nem is akarja meglátni.

Biztosan az a szörny... Kiszabadult valahogy, és most értünk jött... - jutottak eszébe azok a szörnyű üvöltések, amik az egész Umbrella bázison visszhangot vertek, miközben botladozva fellépett az utolsó lépcsőfokra is...

Az előtte elterülő hatalmas, négyszögletű területet friss hó fedte, és a levegőben furcsa, sűrű köd lengedezett, ezért azt sem tudta felmérni, hogy mekkora az a platform, ahová kerültek.

- Add ide a puskát! – kiáltott rá halkan, de annál élesebben Steve, de a lány semmibe vette a felszólítást, inkább megpördült a tengelye körül, mert látnia kellett azt a szörnyeteget, hogy tudja, mindez igaz...

Amikor meglátta a feléjük közeledő lényt, az ereiben meghűlt a vér...

Szinte öntudatlanul nyúlt hátra, és kapta le a hátáról a fegyvert, majd a srácnak intett, hogy húzódjon be mögé...

Alfred éles fájdalomra ébredt. Alig kapott levegőt, és a szája, valamint az orra félig alvadt vérrel volt tele. Amikor megpróbált megmozdulni, a hirtelen a testébe nyilalló fájdalom rettegéssel töltötte el. Úgy érezte, hogy minden egyes csontja eltört, és tisztában volt vele, hogy meg fog halni... Annyira félt a haláltól, de a testén újra és újra végighullámzó fájdalom oly elsöprő volt, hogy úgy gondolta, ettől még az elmúlás is kellemesebb lehet...

...Alexia... - jutott az eszébe az oly kedves név, és tudta, hogy nem adhatja fel pont most, amikor annyira közel van hozzá, hogy újra vele lehessen...

Kényszeríttette magát, hogy újból kinyissa a már lecsukódott szemeit, és körülnézzon, bár a szemei elé halovány vörös ködréteg terült...

Amennyire meg tudta állapítani, egy jóval alacsonyabban lévő kiszögellésen feküdt, talán tizenegynéhány méterrel a felszín alatt.

- Aa...lexi...iaa... - suttogta elhalóan, miközben érezte, hogy vér bugyog fel a mellkasa legmélyén.

Ismét megmozdult, de a testébe újabb fájdalom mart bele... Megpróbált nem törődni vele, mert tudta, hogy el kell jutnia Hozzá... Mert Ő az egyetlen szerelme... El kell jutnia Hozzá, hogy még egyszer, utoljára lássa azokat a gyönyörű ajkakat, ahogy a nevét suttogják...

- Add ide a fegyvert! – ismételte meg Steve, miközben a szemeivel szinte rátapadt a feléjük botladozó lényre, de Claire nem hallgatott rá.

Szinte öntudatlanul emelte maga elé a hatalmas puskát, és a szemét a tetejére szerelt távcsőhöz illesztette, amin keresztül sokkal tisztábban, minden részletre kiterjedően pillanthatta meg a szörnyet, ami szabad szemmel nézve még csak egy hatalmas izomtömegnek tűnt.

A távcsőben látott undorító kép láttán hátra hőkölt egy kissé, ugyanis a szörnyeteg üres szemgödreit ócska, gennyből és vértől elsárgult, barna foltokkal tarkított kendő fedte, a kezei pedig szorosan hátra voltak még mindig kötözve. Az összes ruházat, amit viselt, az a dereka köré csomózott, mocskos kötényféleség volt, ami szabadon hagyta a fehéres forradásokkal és régi varratokkal tarkított felsőtestét, a szürkés, márványosnak tetsző bőrt. A mellkasa közepén vörös kidudorodás látszott, ami ütemesen pulzálni tetszett. A bokái köré súlyos lánc volt hurkolva, és tisztán látszott a valaha emberi arcvonásain, hogy rettenetesen szenved...

Ekkorra már annyira megközelítette a két fiatait, hogy szabad szemmel is megláthatták ezeket az elborzasztó részleteket...

Steve már éppen fellélegzett volna, látva a lassú, szinte botladozó lépteket, és, hogy a szörnyeteg teljesen fegyvertelen, amikor hirtelen valamiféle recsegő hang törte meg a csendet, és a lény hátából hosszú csápok nyúltak ki, amik leginkább egy rovar ízelt lábaihoz hasonlítottak. A leghosszabb nyúlvány legalább 3 méteres volt, és a szörny jobb válla fölé görbült, mint egy skorpiónak a farka...

Ahogy közelebb tántorgott a megkövülten álló két fiatal felé, a teste pórusaiból valamiféle sötét színű folyadék spriccelt ki. Amikor a cseppecskék elérték a leszállópálya betonját, sűrű, lilás füstöt eregetve, sziszegve párologtak el...

A lény halkan felmordult, és még egy lépést tett feléjük, miközben az újonnan kinőtt nyúlványaival hevesen csapkodott maga körül...

Mivel a szörnyeteg már jó pár lépéssel eltávolodott a lefelé vezető lépcsősortól, és mivel más irányba nem mehettek, ezért Steve halkan odaszólt a lánynak:

- Hajtsd le a fejed, és próbáld kikerülni a csápokat, miközben elfutsz mellette, és irány a lépcső! – iramodott neki a srác.

- Steve, NE! – sikoltott fel Claire, de már túl késő volt...

A lény mellett elrohanni igyekvő srácot pont telibe kapta az egyik karvastagságú nyúlvány, és messzire repítette... Steve tehetetlenül átgördült a leszállópálya szélén...

- Steve!!! – sikította újra a lány, miközben a szívébe hasító fájdalomtól összegörnyedt, mert tudta jól, hogy a srác csak őt akarta megvédeni, és most ezért kellett meghalnia...

Másodpercekig állt ott teljesen lebénulva, még levegőt is elfelejtett venni... Még a feléje közeledő szörny se érdekelte...

De csak egy pár másodpercig...

Aztán újból felpillantott, elszánt tekintetét az elkínzottan vánszorgó lényre vetve, majd kiegyenesedett, és lassan a szeme elé emelte a fegyver távcsövét, felbecsülve a köztük lévő távolságot...

Nyilvánvalóvá vált a számára, hogy úgyse menekülhet el a szörnyeteg elől, de nem is akart volna megfutamodni...

Megölte Steve-et... ezért neki is meg kell halnia... - gondolta elszántan, és lassan elhárított a leszállópálya széléig, mert a lény már annyira megközelítette őt, hogy a feje körül csapkodó nyúlványok már majdnem elérték a lányt. A szörny egy másodpercre megállt, és a fejét hátravetve, beleszimatolt a levegőbe, a prédájának a szagát keresve benne, majd tévedhetetlenül ismét Claire felé fordult, üres szemgödreit rámeresztve...

Mély, hörgő lélegzetet vett, miközben újabb adag sötét színű, savas, mérgező váladékot préselt ki a bőre pórusain keresztül.

A lány szótlánul szemlélte a lényt, és közben azon morfondírozott, hogy miféle szerzet is lehet. Abban biztos volt, hogy nem egy T-vírussal fertőzött zombi, és az is nyilvánvalóvá vált számára, hogy egy kísérleti organizmussal egyetlen kutató se bánná ennyire kegyetlenül, mint amennyire ezzel a szerencsétlennel bántak... Legalábbis nem feltételezte...

De ez már úgyis mindegy... - emelte fel a fegyvert.

A távcsövön keresztül egyenesen a lény mellkasának a közepén pulzáló vörös kidudorodásra fókuszált, de aztán inkább fentebb emelte a puska csövét, becélozva a szörny fejét, mert nem tudhatta biztosan, hogy az a kidudorodó valami tényleg a szörnyeteg szíve-e, de abban biztos volt, hogy egy fejlövés egy 30,06 mm-es lövedékkel, biztosan halálos lesz... Nem akart fölösleges fájdalmat okozni, egyszerűen csak a halálát kívánta...

Egyenesen az arc közepére célzott, ami valaha, még a sorozatos kísérletezés, és a tömérdek szenvedés előtt nem csak csinos, hanem egyben arisztokratikus is lehetett – *talán éppen azért, mert ez is csak egy Ashford-* gondolta Claire, miközben meghúzta a ravaszt...

A golyó majdnem pontosan oda csapódott be, ahová szánták. Szilánkosra hasadt csont, és agyvelőcafatkák peregtek a földre, a homlokon ütött lyukból szürkés gőzfelleg emelkedett fel, miközben a lény először csak térdre omlott, majd holtan terült el a frissen hullott hó tetején...

Claire nem érzett semmit... Se örömet, se félelmet, se szánalmat... A lény halott volt, és ez volt az egyetlen, ami számított...

Bár nem érezte a hideget, a teste mégis hevesen reszketett, a fogai össze-összekoccantak a mínuszos levegőben...

- Claire? – a hang gyenge volt, és a hidegtől dadogó, de félreérthetetlenül Steve-é, és valahonnan a leszállópálya szélén túlról jött...

Claire a másodperc tört részéig értetlenül bámult maga elé, teljesen ledöbbenve, de aztán odarohant a peremhez, és térdre hullott a friss hóban, és lepillantott a mélybe.

Steve esetlenül lógott alatt, két kézzel, és az egyik lábával kapaszkodva az egyik kiálló deszkába. Az arca már szinte kék volt a hidegtől, de amikor meglátta a fölé hajoló lányt, sápadt arcvonásain öröm áradt szét.

- Te élsz... - mondta hitetlenkedve.

- Persze, hogy élek... Miért, mit gondoltál? – mosolyodott el Claire, miközben mélyen kihajolt a peremen, és lenyújtotta a karját Steve-nek.

A srác nagy nehezen felküzdötte magát a leszállópályára, és pihegve letérdelt a betont borító hóba, szembe a lánnyal, és szorosan átölelték egymást.

- Bocsáss meg Claire... - nyögte ki akadozva, a fejét a lány vállára hajtva.

- Bocsáss meg, hogy nem tudtam azt az izét megállítani...

Claire szíve majd megszakadt e szavak hallatán. Hisz a srác alig múlt el tizenhét éves, az Umbrella miatt elvesztette az egész családját, az élete romokban hever, éppen, hogy csak életben maradt... És ő kér bocsánatot...

- Ne aggódj... Ez a menet az enyém volt... A legközelebbi a tiéd lesz... Rendben? – Steve megvonta a vállát, miközben hátrébb dőlt, letelepedve a sarkaira, és fürkészőn nézett a lányra.

- Legközelebb nem hagylak cserben! – mondta szenvedélyesen, és még az egyik kezét is felemelte, mint eskütételkor szokás.

Claire elmosolyodott, miközben felkászálódott a hóból, és lesöpörte a nadrágjára tapadt pelyheket.

- Gyerünk, nézzük meg azt a hójárót!

Egymást támogatva, a másik testmelegébe bújva botorkáltak le a lépcsőkön, miközben sűrű pelyhekben hullott körülöttük a hó...

TIZENKETTŐ

Alexia Ashford dermedten bámulta a lábai előtt heverő halott fivérét, ahogy az arcán elmaszatolódott vérrel, és a fájdalom grimaszával, kinyújtott kezeivel felé nyújtózva hever a földön...

Bár sose volt kimagaslóan okos, vagy egyáltalán alkalmas bármilyen komolyabb feladatra, de mégiscsak a testvére volt... És ő szerette Alfred-et... Nagyon... A halála nagy bánattal töltötte el... De egyben jel is volt, amire már oly régóta várt... Jel, hogy itt az idő a visszatérésre...

Már hónapok óta érezte, hogy közeleg a perc, amikor újból életre kelhet...

A hibernálás állapota már 15 éve tartott, ennyi időre volt szüksége a testének, hogy a fagyás közeli állapotban lévő magzatvízben lebegve alkalmazkodjon a T-Veronica vírusához.

Az elmúlt évben azonban valami megváltozott. Feltételezte, hogy a vírus hatására kezdett el eszmélkedni, és az egyre táguló elméje nem csak egyszerűen felülmúlta egy átlag ember értelmi szintjét, hanem maga lett a tökély. Az elmúlt tíz hónapban rengeteg új élményt szerzett, annak ellenére, hogy gyakorlatilag még mindig le volt hibernálva. És ez nem volt minden... Ha úgy kívánta, az érzékszerveit ismét tudta használni... Ha nagyon koncentrált, akkor látott, és hallott mindent, ami körülötte történt...

Alexia kinyúlt, pusztán a gondolatai fonalával, és az akaratával irányítva a dolgokat, lekapcsolta a hibernáló gépezetet. A magzatvízzel töltött üvegtartály alján beindult az elszívó berendezés, és víz szép lassan elszívárgott a rejtett csöveket. Amikor a tartály teljesen kiürült, Alexia kinyitotta azt, és kilépett belőle. Érezte, ahogy vibrál körülötte a levegőben felhalmozódó energia, de egyelőre nem törődött vele, hanem letelepedett az elhunyt fivére mellé, és a fejét az ölébe vonta. Ahogy bámulta azt a meggyötört arcot, eszébe ötlött az a régi ének, amit még gyerekkorukban énekelt mindig a testvérének, miközben az ölébe hajtott fejét simogatta.

Újra végigsimított a szőke fürtökön, mint hajdanán, és elkezdett énekelni...

Miközben megérintette a lehunyt szemhéjat, és a félig elnyílt száját, azon gondolkozott, hogy mi készíthette Alfred-et, hogy elhagyja Rockfort-ot... Az otthonukat, az őseik otthonát...

Nem talált rá értelmes magyarázatot, ezért félretette ezt a kérdést, hogy majd később fényt derít rá.

Legelőször is azt szerette volna tudni, hogy mi lett az apjukkal, azok után, hogy esztelen mutáns lett belőle, és ők bezárták az alagsorba... Az elméjével kinyúlt, hogy megkeresse Alexander-t, de igaz csodálkozására nem találta sehol... Tudta, hogy ez csakis azt jelentheti, hogy halott... Szánta őt, mert tudta, hogy nem lett volna azzá az örült szörnyeteggé, ha ő, Alexia nem kísérletezik rajta... Ha nem oltja be a T-Veronica vírussal...

Megrázta a fejét, hogy száműzze belőle a kellemetlen gondolatokat, majd még jobban kitérítette az elméjét, valamilyen élet után kutatva a bázison, de csak beteg vagy halott lények sokaságára bukkant...

Ez sajnálatos...

Tudta, hogy neki sincs akkor itt maradása, ahol nincs semmiféle élőlény, amin folytathatná a kísérleteit...

Ekkor két élő embert érzékelt, a bázison kívül, de még nem túl messze, és úgy döntött, hogy kipróbálja a képességeit, hátha odáig is elérhet...

Erősen koncentrált egy pár másodpercig, és akkor meglátta a fiatal nőt és a mellette ülő srácot egy hójáró belsejében, és azt kívánta, bárcsak visszahozhatná őket a bázisra.

Szinte azonnal valamiféle organikus anyag kelt életre a gondolat hatására, és a tömör jégfelszínt kettéhasítva, utat tört magának a jármű irányába...

Alexia élvezettel szemlélte az érzékeivel, ahogy a hatalmas, leginkább csápra emlékeztető dolog lassan körülfonja a hójárót, és könnyedén a magasba emeli azt, majd visszahajítja a bázis irányába...

A gép bukfencezett egy párat a hóban, és a motorja kigyulladt, de Alexia tudta, hogy az a két ember a belsejében, életben van... Mert Ő ezt kívánta... Mert még szüksége lesz rájuk a kísérletei folytatásához...

TIZENHÁROM

Chris megállt a szikla tetején a kora alkonyatban, és mély lélegzetet véve, hangosan elátkozta magát.

Minden abban az átkozott táskában volt... Fegyver, tölténytárak, a mászó felszerelés, elemlámpa, az elsősegély csomag... MINDEN! - gondolta elkeseredve, miközben megtapogatta azt a három gránátot, ami az övére volt csatolva. Minden egyéb odaveszett, amikor körülbelül félúton felfelé a szilafalon, megcsúszott a keze, és a vállára vetett táská belehullott az alatta tomboló óceánba...

Barry-nek igaza volt... Mégiscsak hozhattam volna egy segítőtársat magammal... - gondolta, miközben a szája fanyar mosolyra húzódott, mert a mai nap folyamán nem ez volt az első alkalom, amikor rájött, hogy mi mindent kellett volna másképpen csinálnia...

Chris elindult egy vele szemben ásító barlang szája felé, amit még a térképről nézett ki magának, mert tudta jól, hogy hozzákapcsolódik az Umbrella bázishoz.

Belépett a sötét üregbe, aminek a mennyezetét és a falait a durván faragott sziklafal alkotta, de a padló döngölt beton volt.

Valahonnan fény szivárgott be, némileg eloszlatva a sötétséget körülötte, és Chris elindult abba az irányba...

Alig tett meg egy pár lépést, amikor enyhe remegés rázta meg a falakat, és a plafonról finom por szitált alá a fejére. Ahogy még egy lépést tett előre, a rázkódás felerősödött, úgyhogy a férfinak neki kellett támaszkodnia a sziklafalnak, hogy megőrizhesse az egyensúlyát. Ekkor a háta mögül hangos robajt hallott, és amikor hátrapillantott a vállá fölött, azt kellett látnia, hogy a barlang bejáratát hatalmas köögörgetegek zárják el...

- Csodás... - morogta Chris, de aztán rájött, hogy ez már oly mindegy, mert, még ha ki is tudná robbantani a hatalmas köveket a gránátokkal a nélkül, hogy az egész a fejére esne, akkor se érne vele semmit, mert a sziklafalon kötélnélkül képtelenség lemászni... Főleg, ha megtalálta Claire-t, mert ő segítség nélkül sose jut le...

- Mi? - hallott meg ekkor egy suttogást, ami az egyik árnyas sarokból jött...

Közelebb lépve, egy embert fedezett fel a barlang padlóján heverve, félig a sziklafalnak támaszkodva. Rongyos, vérrel szennyezett, valaha fehér pólót viselt, amit begyűrve hordott a barna amőbákkal díszes katonai nadrágjába. Chris egyből rájött, hogy ez az ember egyike az Umbrella alkalmazottainak, de nagyon rossz állapotban leledzett, ezért gondolkodás nélkül letérdelt mellé.

- Nem... gondoltam volna, hogy maradt... még itt... valaki élve... - mondta a férfi akadozva.

- Azt hittem, már... csak én maradtam... azok után, hogy beindult az... az önmegsemmisítő-rendszer... - köhögött fel görcsösen, és a szája sarkából vékony vércsík csordult le.

Chris szíve fájdalmasan megvonaglott.

Önmegsemmisítő-rendszer?

- Mondja csak... - ragadta meg az ismeretlen vállát, nem törődve azzal, hogy az, a fájdalomtól hangosan felnyög.

- Nem találkozott véletlenül egy lánnyal? A neve Claire Redfield...

A név hallatán a férfi elmosolyodott.

- Ő egy igazi... angyal... Elment... Elmenekült... Segítettem neki... Megpróbált engem is megmenteni... de... de úgyis fölösleges lett volna...

Chris sápadt arcába visszatért némi szín, ahogy a szívébe újból remény kötözött.

- Biztos benne, hogy sikerült neki kijutnia innen?

A férfi gyengén bólintott.

- Hallottam... amikor egy repülőgép elhagyta... a szigetet... - köhögött fel görcsösen, erőtlen kezeivel a mellkasát markolászva.

- Neked is el kell innen tűnnöd... Itt már nincs semmi...

Chris érezte, ahogy a testében felgyülemlett feszültség szép lassan felenged, mert immáron biztos volt benne, hogy Claire elment a szigetről... Ami azt jelenti, hogy életben van...

- Köszönöm, hogy segített neki. - mondta őszintén, gyengéden a földön heverő férfi vállára téve a kezét, majd megkérdezte:

- Mi a neve?

- Raval... Rodrigo Raval.

- Én Claire bátyja vagyok, Chris. Szeretnék segíteni magán... azt hiszem, ez a legkevesebb, azok után, hogy... - ekkor a szavaiba éles üvöltés hasított bele, ami betöltötte az egész barlangot, majd a következő pillanatban újabb rengés rázta meg a földet olyan hevesen, hogy Chris hátratántorodott tőle.

Ekkor a föld szétnyílt nem messze tőle, sűrű porfelleget és apró kavicsokat szórva szerte-széjjel, és amikor Chris kipislogta a szemébe került apró szemcséket, egy hatalmas, sártól feketéllő, nyálkás felszínű, henger alakú valamit pillantott meg, ami kiemelkedett az így keletkezett részből. A valami a rothadás szagát árasztotta magából, amibe kénes bűz keveredett, és újból felüvöltött magas hangján, hatalmasra tátva a száját...

Chris a térdein távolabb kúszott attól a féregszerű, hatalmas lénytől, és megragadta az egyik, övére akasztott gránátot.

...Ekkor a szörny a tehetetlenül a földön heverő Rodrigo fölé tekeredett, és egyszerűen elnyelte őt a hatalmasra tátott száján keresztül, majd ugyanolyan hirtelen, mint ahogy érkezett, visszabújt a föld alá...

A föld felbuckásodott a felszínen ott, ahol alant elhaladt, és a talajt borító finom homokréteg felkavarodott a levegőbe...

Jézusom... - Chris a föld folytonos mozgásától botladozva igyekezett távolabb kerülni, de a lény a föld alatt is követte őt. A férfi rájött, hogy egyetlen esélye van: vagy ő öli meg ezt a szörnyet, vagy ugyanúgy fog járni, mint Rodrigo...

Gyorsan odébb futott, az egyik rücskös fal mellé, pont abban a pillanatban, amikor az előbbi helyén újból szétnyílt a föld, és a lény, tátott szájából nyálat folytatva kiemelkedett, vakon tapogatva a fejével az imént még ott álló férfi után. Chris gondolkodás nélkül kihúzta a pecket a még mindig a tenyerében szorongatott gránátból, és nekiiramodott a lény felé...

Ez örület...

Átbukfencezett a felé kapó szörny feje alatt, nem törődve vele, hogy a sáros, nyálkás test durván végigsimít a hátán, és a gránátot belepottyantotta a lény teste mellett a lyukba, majd gyorsan távolabb rohant onnan, ismét lehajolva a felé nyújtózó, fogatlan íny elöl...

A lény csalódottan felüvöltött, miközben igyekezett visszahúzódní a föld alá... és ekkor hatalmas robbanás rázta meg a falakat, és az éles hangú sikítás hirtelen megszakadt...

A levegőbe finom porból, kövekből, és véres húscscafatokból álló gejzír szökkent, miközben iszonyatosan bűdös kipárolgás töltötte meg az egész barlangot...

A falakat valamiféle nyúlós, ragacsos, barnás árnyalatú pép fedte be, ami szép lassan lefolydogált a földre, majd beitta azt a homok...

A robbanás erejétől messzire repült Chris hasra gördült, és a két könyökére támaszkodva szemlélte a lény szétroncsolt, vonagló haláltusáját, miközben több liternyi savas váladékot fröcskölt szét a szájából, és kiokádta a legutoljára bezabált eledelt...

Rodrigo! – ugrott fel Chris a földről, amint meglátta az élettelennek tetsző testet a földre hullani, és odarohant mellé.

Elborzadva figyelte a fájdalomtól össze-összeránduló férfit... A teste teljes egészében be volt borítva valamilyen sárgás színű, savas anyaggal, ami már több helyen is húsíg felmarta a bőrét... Rodrigo már ahhoz is gyenge volt, hogy üvöltsön a fájdalomtól...

Chris levette a zubbonyát, és azzal törölte szárazra az elgyötört férfi arcát, megszabadítva a nyúlós, ragacsos váladéktól.

- Minden rendben lesz, csak nyugodj meg... - mondta Chris, holott teljesen tisztában volt vele, hogy Rodrigo meg fog halni...

A férfi ekkor lassan kinyitotta a szemeit, az üveges csillogású, fájdalommal teli tekintetét Chris-re vetette:

- A jobb... zsebemben... - suttogta halkan.

- Claire adta... hogy... szerencsét... hozzon... - Rodrigo vett egy lassú és mély lélegzetet, majd lassan kiengedte azt a tüdejéből... örökre...

Chris gyengéden lesimította a félig felakadt szemhéját, és közben megkönnyebbült, hogy végre véget értek a szenvedései...

Nyugodj békében barátom... - sóhajtott fel, miközben óvatosan belenyúlt az említett zsebbe. Valami fémeset tapintott az ujjával, majd némi hezitálás után kihúzta a kopott feliratú, öreg öngyújtót, amit még anno ő adott Claire-nek – hogy szerencsét hozzon...

Chris a mellkasához szorította az apró tárgyat, miközben elszorította a szívét a testvére iránt érzett szeretet. Az elmúlt években mindenhová magával hurcolta azt az öngyújtót, soha semmi pénzért meg nem vált volna tőle, de... de könnyű szívvel odaadta egy haldoklónak...

Becsúsztotta az egyik zsebébe, és szóltanul felállt a lassan hűlő tetem mellől, boldogan attól, hogy visszaadhatja Claire-nek a gyújtóját, és megmondhatja neki, hogy megváltoztatta Rodrigo utolsó óráit... Hogy megkönnyítette a halálát...

- Ideje indulni... - mondta halkan, majd egy utolsó, gyengéd pillantást vetve a lábainál heverő meggyötört férfi testére, elindult előre...

Albert Wesker, idegesen az egész napos hiábavaló kutatás után, letelepedett az egyik ládára és bambán bámulta az egyik, falra felszerelt monitort.

Az embereit már mind visszaküldte a szárazföldre, egyedül volt ezen az átkozott szigeten, kivéve azt a férfit, aki éppen átsétált a kamera látóterén...

Jézusom, ez fegyvertelenül jött ide! – nézett rá a fickóra, és nem tudta eldönteni, hogy a szerencsétlen most ennyire hülye, vagy ennyire örült, hogy ide merészkedett így, de aztán elvigyorodott a szerencséjén...

A fegyvertelen férfi lassan végigsétált az egy szinttel lentebbi emeleten, és Wesker tudta, hogy már csak másodpercek kérdése és összefut azzal az újonnan kifejlesztett teremtménnyel, ami a robbanás következtében csapdába esett a létesítmény alatti csatornarendszerbe, de Wesker kiengedte onnan...

Amint befordulsz a sarkon, máris halott ember vagy, seggfejkém... - vigyorodott el ismét, miközben megigazította a napszemüvegét.

„Söprögetők” – az Umbrella tudósai csak így nevezték a lényeket, de tulajdonképpen a „Vadászok” továbbfejlesztett változatai voltak. Hatalmas, lilás színezetű, nyálkával bevont bőrű, mérgező karmokkal rendelkező kétélűek... Wesker véleménye az volt, hogy a hagyományos, 121-es „Vadászok” is tökéletesen hatékony gyilkológépek voltak már, fölösleges volt tovább fejleszteni őket... Az éles, törszerű fogak, vagy a halálos pengére hasonlító karmok még az előtt végeznek úgyis az áldozattal, hogy a beléje fecskendezett halálos mérge elérné az agyi központot, és lebénítaná a delikvenst...

De az Umbrella már csak ilyen: szeret játszózni... - gondolta Wesker, miközben ismét rápillantott a monitorra.

Azt a fegyvertelen idiótát – magas fickó, vöröses-barna árnyalatú hajjal, már amennyire a kicsiny monitor által közvetített homályos képen meg tudta állapítani – már csak két lépés választotta el a biztos haláltól, mert a „Söprögető” pontosan a folyosó sarka mögött várakozott rá, némán álldogálva izmos hátsó lábain...

Ám ekkor a férfi hirtelen megtorpant, majd lassan, óvatosan elkezdett hátrálni, teljesen hozzásimulva a falhoz.

Wesker összeráncolta a szemöldökét. *Oké, talán mégsem teljesen idióta ez a szerencsétlen...*

A férfi már félúton járhatott visszafelé, amikor a sarok mögött szobrozó teremtmény elunta a várakozást, és hatalmas fejét hátravetve, éles, rikoltó üvöltést hallatott, ami végigvisszhangzott az egész épületen.

KAPD EL! – hajolt közelebb a monitorhoz Wesker, pont abban a pillanatban, amikor a képernyőn lévő férfi valamit elhajított... Valami kicsit és sötétet, ami pont akkor ért földet, amikor a „Söprögető”, még midig üvöltve, előugrott a fedezékéből...

... Ekkor az egész épület megrázkódott, miközben hatalmas robbanás moraja futott végig a létesítményen....

A monitor, amire Wesker tekintete izgatottan rátapadt, elsötétült, jelezve, hogy megszakadt a kapcsolat a felvevő kamerával. A férfi először csak meghökkent, majd elöntötte a düh, tudva, hogy azt a csodás teremtményt, azt a pompás gyilkológépet elintézte egy ilyen... fark...

Egy halott fark... - gondolta sötéten, miközben felpattant a ládáról, és elindult visszafelé, a lépcső felé. A fokokat kettesével vette, átugorva a kisebb tűzfészeket, miközben lélekben már felkészült rá, hogy a csalódottságát azon a szerencsétlen idiótán vezeti le...

Alexia nem volt a szigeten, ezt már biztosan tudta, és ez azt jelentette, hogy el kell mennie az Antarktisz bázisra, mert ezek után már csak ott lehet... *Mi másért is ment volna oda Alfred?* És tudta, hogy lehetőleg még az előtt kell odaérnie, hogy a nő felébredne, különben üres kézzel kell hazatérnie, ezt viszont nem szeretne volna, mert ha volt valami, amit nagyon utált, az a vereség volt...

Elérte az alsó szintet, és lassan végigment a bejárat csarnokon, amíg el nem érte azt a sarkot, ami mögött a „Söprögető” lapult... A teremtmény nem volt sehol, viszont a falakról vér és valamilyen ragacsos, kocsonyás anyag folydogált lefelé...

Ahogy felvetette a fejét, és beleszimatolt a füstől kesernyés levegőbe, megérezte a betolakodó jelenlétét, a nem messze tőle lévő laboratóriumban.

Itt az idő, hogy megfizess... - gondolta, miközben borongós hangulata kissé felvidult.

Elindult előre, óvatosan lépkedve, nehogy az a paranoiás őrült felfedezze a jelenlétét, és megint elkezdjen robbantgatni, és belépett a laborba. A férfi neki háttal állt, a szoba közepén, elmélyülten tanulmányozva valamit, de amikor Wesker is belépett a helyiségbe, hirtelen megfordult... és ő szemtől szembe állhatott végre Chris Redfield-del...

Chris egyike volt a Raccoon-i különleges alakulat, a S.T.A.R.S.tagjainak, akiket Wesker parancsnoksága alatt kivezényeltek a Spencer birtokra, ahol totálisan megghiusította az Umbrella terveit. A legrosszabb, hogy ő volt a felelős Wesker bukásáért, akinek az lett volna a feladata, hogy minden, az Umbrella-ra nézve terhelő bizonyítékot megsemmisítsen, de kudarcot vallott...

Wesker sötéten elmosolyodott, és így szólt:

- Chris Redfield... Mi szél fújt téged erre? – nézett bele mélyen Chris szemeibe, aki szótlanul, megkövülten álldogált a helyén, de még mielőtt kimondta volna a választ, Wesker már tudta.

Persze, a lány miatt jött! – Wesker egészen addig nem tudta, hogy Chris-nek van egy húga, amíg meg nem kapta azt a zűrzavaros levelet, amit Alfred Ashford küldött, de akkor hirtelen minden világossá vált a számára.

- Ő nincs itt... - mondta Wesker vigyorogva, miközben a szabad kezével megigazította a napszemüvegét.

- Te... te halott vagy... - nyögte ki Chris, mire Wesker még szélesebben elvigyorodott, még arra se véve a fáradságot, hogy megcáfoljon egy ilyen láthatólag ostoba kijelentést.

- Ne válts témát! Vagy talán nem akarod tudni, hogy hol a drága kis Claire? Bizonyára érdekel, hogy elhagyta ezt a szigetet... repülővel... viszont kénytelen volt egy kis, előre be nem tervezett kitérőt tenni az Antarktiszra...

Chris-t, bár megpróbálta eltitkolni, láthatóan meghökkentette a hír.

- Tudod... ott is titkos kísérleteket végeztek... - súgta oda gúnyosan Wesker. - Én is azt tervezem, hogy oda repülök, hátha találok ott érdekes dolgokat... Talán begyűjtök egy-két kísérleti tesztalanyt, meg ilyesmikre gondoltam... de... Mondd csak Chris... Jól néz ki a húgod? Mert akkor esetleg ő is elszórakoztathatna...

Chris ekkor nem tudta tovább türtőztetni magát, és gondolkodás nélkül belevágott összeszorított öklével Wesker arcába...

A férfi feje hátrabicsaklott, a napszemüvege messzire elrepült, de ő csak nevetett... Nevetett, miközben lassan visszafordította a fejét, és a vörös-arany árnyalatban feltündöklő macskaszemeit rávetette Chris-re, aki meglepetésében elhátrált előle egy pár lépésnyit, az arcára kiült megdöbbenést hiába igyekezőn palástolni...

- Mi... Mi vagy te? – reszelte meg a torkát Chris.

- Egy felsőbbrendű lény... Azok után, ami a Spencer-birtokon történ, szükségem volt némi segítségre, hogy újból talpra állhassak, és hát... ez lett belőlem... Mit gondolsz, Claire-nek tetszeni fog?

- Te egy szörnyeteg vagy... - nyögte ki Chris, miközben újra felé csapott.

Wesker elhárította az ütést, majd a következő pillanatban megragadta Chris nyakát, és vasmarokkal megszorította azt...

Chris egy pár percig tehetetlenül küzdött a nálánál sokkal erősebb férfi ellen, hiábavalóan próbálva ellenszegülni neki, de aztán feladta... Wesker élvezettel figyelte, ahogy a szemei lassan elcsukódtak...

...Ekkor nevetés csendült fel... Hűvös női nevetés, ami körülölelte mindkettőjüket, és visszhangozva szállt tova a levegőben...

Alexia... Felébredt... - Wesker dühében messzire elhajította Chris-t, aki átrepülve a szobán, keményen nekicsapódott a falnak. Félig kábán hevert a padlón, miközben vakolat pergett rá, alig se értve a vele történeteket...

Wesker egy futó pillantást vetett a feltápáskodni igyekvő férfira, de aztán nem törődött vele többet. Tudta, hogy azonnal indulnia kell, ha még meg akarja szerezni a mintát Alexia-tól...

- Jövök, drágaságom... - suttogta, miközben lehajolt a padlón heverő napszemüvegéért, és az orrára helyezve azt, távozott a helyiségből...

Amilyen gyorsan csak tudott, keresztülszáguldott a romokban heverő létesítményen, míg el nem érte azt a repülőgépet, amin ide érkezett...

Chris arrébb vonszolta magát a porban, elkerekedett szemekkel bámulva az elviharzott Wesker után.

Minden egyes porcikája sajgott, és a torkát köhögés kaparta, de amikor engedett a készítésnek, iszonyú fájdalom nyilallt belé...

Nem igazán értette, hogy mi is történt vele, nem tudta, hogy ki volt az a nő, akinek a kacagását hallotta, és, hogy Weskert mit akar tőle, de azzal legalább már tisztában volt, hogy ki támadta meg Rockfort szigetét, és miért...

Albert Wesker-nek a Spencer-kastéllyal együtt kellett volna elpusztulnia, amikor az felrobbant, de immár nyilvánvalóvá vált Chris számára, hogy az a féreg eladta a lelkét egy olyan valakinek, aki ugyanolyan gátlástalan és erkölcstelen, mint az Umbrella, és aki ugyanazt akarja, amit az Umbrella akart...

Chris megrázta a fejét, száműzve belőle ezeket a gondolatok, mert nem ez volt jelenleg a legsürgetőbb problémája... Claire sokkal fontosabb volt a számára...

És most már legalább tudom, hogy merre keressem...

Chris tudta, hogy az Umbrella-nak van egy bázisa az Antarktison is, de álmában se gondolta volna, hogy Claire odáig is elkeveredik... Mindenesetre, ha így alakultak a dolgok, neki is oda kell mennie...

Ha megtalálná az itteni felszállópályát, akkor repülővel könnyedén eljuthatna oda, és akkor akár még puszta kézzel is szembeszállna azokkal, akik elválasztják a húgától, fegyver se kéne neki...

Csak Claire-t találja meg... Mert csak ő számít...

TIZENNÉGY

Bár a régi otthona sok-sok mérföld messzeségben terült el, Alexia mégis tisztán érzékelte a két férfit Rockfort szigetén. Az egyikről biztosan tudta, hogy az ellensége, de a másiktól nem tudott semmit... Annyit érzékelt pusztán, hogy valami köze van a lányhoz, akit kintről hozott vissza... Talán a fiúhoz is, de ebben nem volt biztos...

Nem mintha sokat számítana... - mosolyodott el magában, miközben az is felötlött benne, hogy a két ismeretlen biztosan ide fog jönni, mert mindkettőnek dolga akad itt, ezért megfelelően elő kell készülnie az üdvözlésükre.

Mivel az otthona mélyen el van temetve a hó és jégréteg alá, ezért elég nehéz megtalálni, hacsak ő meg nem könnyíti a dolgukat...

Alexia azt kívánta, hogy minden ajtó nyíljon ki, minden egyéb akadály omoljon le, és szinte abban a másodpercben, hogy megfogalmazódott az elméjében a vágy, már teljesült is a

kívánsága: a záruk önmaguktól kinyíltak, a falak leomlottak, és az utat borító törmelék eltűnt...

Alexia elmosolyodott, látva az eredményt: *Így jó lesz...*

Tudta, hogy most már csak várnia kell.

Minden következő lépés attól függ, hogy mit hoz majd a jövő, leszámítva persze egy-két apró elintézendő dolgot, ami nem tűr halasztást... - mosolyodott el újból, ahogy közelebb lépett az asztalon heverő fiatal fiú testéhez, és a kezében megcsillant a fecskendő...

TIZENÖT

Valami nagyon nagy zűr volt az Umbrella Antarktiszi bázisával... Hogy mi, azt nem tudta Chris, de hogy nem volt rendben vele valami, azt biztosra vette...

A férfi a sötét és elhagyatottnak tűnő létesítmény ötödik alagsori szintjén volt, több mint 50 méterrel a föld alatt. A talpai alatt az út fehér térkövel volt burkolva, mögötte egy pazar szökőkút díszlett, és előtte, fehér kerámiás cserepekbe ültetett növények közt egy kicsiny körhinta álldogált.

Feltételezte, hogy azért jutott el idáig, mert valaki úgy kívánta, de azt, hogy ki és miért, arra nem tudott volna válaszolni. A zsigerei legmélyén, az ösztöneivel érezte ezt...

Bízott benne, hogy nem azért csalták ide, hogy aztán lemészárolják, mint egy balekot...

Mióta csak leszállt a tetőn lévő hangárba, volt egy olyan érzése, hogy valaki irányítja a lépteit... Folyosókon keresztül, ajtókon át, amik kulcsra záródtak mögötte, és más ajtókon keresztül, amik szótlanul feltáruultak előtte, anélkül, hogy hozzáért volna a kilincshez. Kétszer is megállt egy-egy pillanatra, hogy felemelje azokat az ékszereket, amiket valaki a hideg padlón hagyott, szándékosan-e, vagy véletlenül...

Egyszer próbált csak meg letérni a mutatott irányról, de akkor hirtelen minden lámpa kialudt, és a sötétben kellett visszatapogatóznia a „helyes” irányba...

Chris furcsállta ezt az egészet... és félt... Félt, bár nem szívesen ismerte volna be...

Próbált volna megállni néha, és körülnézni valamilyen fegyver után, de mindig ugyanaz történt: az összes ajtó bezáródott körülötte, kivéve azokat, amerre mennie kellett... És a legfurcsább az volt, hogy nem látta azokat a kamerákat, melyeken keresztül nyomon követik a lépéseit, és irányítják őt... Olyan érzése volt, mintha a „pásztora” a gondolataiban olvasna...

Kezdetben azt hitte, hogy Wesker szórakozik vele, hogy belecsalja a jó előre felállított kelepcéjébe, de aztán rájött, hogy ennek így nem sok értelme akadna. Már a szigeten is megölhette volna, ha akarja, nem fecsérelné az idejét ilyen kisdéd játékokra... Inkább látszott valószínűbbnek, hogy más csinálja ezeket a dolgokat, de, hogy ki, és miért, az egyelőre még rejtély marad a számára...

Mindeközben, a gondolataiba mélyedve, tovább lépkedett előre. Elért egy újabb ajtót, és mély lélegzetet véve, kinyitotta azt, majd bentebb lépett. Hatalmas terembe jutott, ami impozáns lépcsősorával, a félkörívben elhelyezett oszlopokkal és a gazdagon díszített berendezésével roppantul emlékeztette valamire... Bár a dekoráció némileg különbözött, de maga az elrendezés majdnem, hogy pontos mása volt a Spencer kastély előcsarnokának.

Bár rettenetesen bizarnak érezte Chris a helyzetet, mert az emlékei közé mélyen eltemetett szörnyű dolgokra emlékeztette a hely, mégse rebtent egyetlen szempillája se meg...

Megállt egy pár másodpercig, hogy körülnézzen valamilyen jel után, ami útba igazítja, hogy merre kell tovább mennie, amikor halk nevetés ütötte meg a fülét, ami valahonnan az előtte

húzódó, széles, félúton kettéváló, és a két oldalon tovább futó lépcsősor mögül érkezett. Ugyanaz a lágyan csengő női hang volt, amit a szigeten lévő létesítményben is hallott...

Óvatosan lépkedve a fényes márványlapokon, közelebb osont a lépcsősorhoz, majd kerülte azt, hogy mögé jusson, mert lett volna néhány keresetlen szava, illetve kérdése a rejtélyes nőszemélyhez, de amikor befordult a sarkon, senki sem volt ott.

- Mi a franc? – morogta magában, miközben már majdnem sarkon fordult, de ekkor észrevette az egyik árnyas sarokban lévő furcsa, alakatlan valamit...

Ahogy közelebb lépett hozzá, jött rá, hogy mi is az: Claire volt az, valamilyen ragacsos, leginkább pókhálóra emlékeztető anyaggal a falhoz enyvezve... A szemei csukva voltak, a feje előre bicsaklott, a térdei megroggyantak, és ha a pókfonadék nem tartja szorosan a testét, biztosan összeomlott volna...

Wesker egyáltalán nem lepődött meg azon, hogy amikor megérkezett az Antarktisi bázisra, eléggé szembeötlő hasonlóságokat vélt felfedezni a létesítmény egy része és a Spencer kastély közt. Nem lepődött meg, mert már többször is járt itt... És elég sokat tudott a létesítményről, amit leszámítva a laboratóriumi részeket, csak fölösleges pénzkidobásnak, egy öregember hóbertjainak tulajdonított. Még Edward Ashford építette, Oswald Spencer-rel karöltve, és főképp azért, hogy a T-vírussal kapcsolatos kutatásaik, aminek a születése tulajdonképpen az ő érdemük, elrejtve maradjon a világ szeme elől...

Wesker feltételezte, hogy Alexia figyel, ezért óvatosan járta be az egyes szinteket. Az útja során többször összeakadt a folyosókon vándorló zombikkal, de könnyedén elintézte őket. Még töltényt se kellett rájuk pazarolni, egyszerűen csak eltörte a nyakukat. Kétszer is összefutott valamilyen másféle kreatúrával, de azok nem támadtak rá... Talán felismerték benne, hogy valamilyen szinten mégiscsak van bennük némi közös vonás...

Sejtette, hogy Alexia előbb, vagy utóbb rábukkan, éppen ezért, amikor megérkezett az Antarktiszra, jóval távolabb szállt le a gépével a létesítménytől, azért, hogy az őt figyelő (mert biztos volt benne, hogy minden egyes lépését nyomon követi) nő lássa, hogy sokkal többet kibír, hogy sokkal ellenállóbb, mint bárki más ezen a bolygón. Hogy őt nem befolyásolja se a hideg, se a jég, se semmi más...

És amikor Te akarod, Drágám, akkor végre találkozunk majd... - vigyorodott el szélesen, miközben végiglépdelt egy hideg folyosón, az ötödik alagsori szinten. Az Ashford-rezidencia felé tartott, mert sejtette, hogy a nő ott akar majd vele találkozni, hiú lévén a származására. Mert legyen bármilyen erős, és mindenható Alexia, mégiscsak egy 25 éves, gazdag, és elkényeztetett lányról van szó, aki ebből a 25 évből tizenötöt hibernálva töltött el. Wesker azt is meg merte volna kockáztatni, hogy még nincs is teljesen tisztában az erejével, de tudta, hogy csak idő kérdése, és felfedezi azt...

Claire lassan ébredezett. Félig öntudatlanul is érzékelte, ahogy erős karok ragadják meg, ölelik magukhoz, és gyengéden lefektetik a hideg padlóra.

Lassan kinyitotta a szemeit, és akkor meglátta végre a bátyját...

- Chris... – tápázkodott fel félig ülő helyzetbe, és szorosan megölelte a testvérét, figyelmen kívül hagyva a testébe nyilalló fájdalmat. Abban a pillanatban nem érdekelt semmi más, csak, hogy végre újra együtt lehetnek...

Chris vadul viszonzta az ölelést, két erős karjával a mellkasához szorítva a lányt, és Claire végre teljes biztonságban érezte magát... Azt kívánta, hogy ez az érzés sose múljon el...

Lehunyta a szemeit, és az arcát mélyen befúrta a testvére pólójába, beszívta annak illatát, élvezte a belőle sugárzó melegséget...

- Hé, Claire... - tolt el magától egy kissé Chris.

- Azt hiszem, éppen itt az ideje, hogy eltűnjünk innen! – mondta, és bármennyire is igyekezett elleplezni, a lány kihallotta a hangjában bujkáló nyugtalanságot.

- Nem tudom, hogy pontosan mi folyik itt, de a hátam borsózik ettől a helytől... - folytatta halkán, de Claire megrázta a fejét.

- Előbb meg kell találunk Steve-et... - mondta, miközben kibontakozott a bátyja öleléséből, és nekikészülődött, hogy feltápázkodjon a földről.

Chris gyorsan felállt mellőle, és megragadva a karját, felhúzta a lányt is, majd szorosan tartotta, amíg ismét stabilan nem állt a két lábán.

- Ki az a Steve?

- Egy barát. – felelte Claire. - Együtt sikerült kijutnunk Rockfort-szigetéről, és innen is együtt akartunk elmenni... de valami... valami lény megragadta a hójárónkat, és elhajított minket messzire... - a szavai akadozóvá váltak, miközben felnézett a testvére a szemeiben csillogó könnycseppeken keresztül.

- Mielőtt elájultam volna, hallottam, hogy a nevemet ismételteti... Él! Tudom, hogy életben van, és nem hagyhatjuk magára...

- Nem fogjuk! – mondta Chris határozottan, mire Claire megkönnyebbült.

Chris itt van... és együtt biztosan megtaláljuk Steve-et... - a lány gondolataiba éles nevetés vágott bele. Egy női, hidegen, és kegyetlenül csengő nevetés...

A két testvér kilépett a lépcsősor mögül, és mindketten felpillantottak az emelet kiöblösödő balkonjára.

Alfred? – nézett rá a hűvösen letekintő nőre Claire, és hitetlenkedve megrázta a fejét.

Nem, ez nem lehet Alfred, hisz ő meghalt lezuhant a szakadékba... ami csakis annyit jelenthet...

- Alexia... - mondta Claire halkán, miközben magában elátkozta azt a nőszemélyt.

Még mindig nevetve, Alexia Ashford lassan megfordult, és kilépett a mögötte lévő ajtón.

- Ő biztosan tudja, hogy merre lehet Steve! – kiáltott fel Chris sürgetően, mire mindketten nekilódultak a lépcsősornak...

Claire szíve vadul vert, aggódott Steve-ért, és ez megkétszerezte az erejét: néhány lépéssel Chris előtt járt, és már pont elérte a lépcsősor tetejét, amikor hirtelen hangos dörrenést hallott a háta mögül, és amikor megtorpanva, csodálkozva hátrapillantott, ugyanazt a hatalmas, tekergőző csápot pillantotta meg, amihez már egyszer volt szerencséje.

A csáp hatalmas erővel robbant át a falon, majd nekirontott a lépcsősornak, eldózerolva annak egy hatalmas részét, majd a dolga végeztén egyszerűen visszahúzódott a falba ütött lyukba.

- Claire! – a lány, a neve hallatán, fél térdre ereszkedve, kihajolt az alatta húzódód mélység fölé. Alant megpillantotta a bátyját, amint egy halom deszka, és kötörmelék között fekszik, fájdalmas arccal a lábát tapogatva.

- Jól vagy? – kérdezte kétségbeesve Claire, mire Chris megnyugtatóan felmosolygott rá, bólogatva.

Mondott is valamit, de szavai belevesztek abba az éles sikolyba, ami épp abban a pillanatban csendült fel... A mögül az ajtó mögül jött, amerre Alexia távozott, és Claire biztos volt benne, hogy Steve-et hallja... A kiáltásban mérhetetlen fájdalom sűrűsödött össze...

Nem hagyhatod magára Chris-t... - figyelmeztette magát, de közben a tekintete kétségbeesetten cikázott az ajtó, és a földön heverő testvére között.

- Chris... Ez... ez Steve... - kiáltott le neki remegő hangon.

- Menj! Én jól vagyok... – intett neki fél kézzel a bátyja, miközben feltápáskodott.

- De...

- Menj! Majd utolérlek... Csak vigyázz magadra... - sóhajtotta Chris, de nem volt benne biztos, hogy a szélesebben távozó lány meghallotta ezt az utolsó figyelmeztetést is...

Amikor Wesker belépett az Ashford-rezidencia előcsarnokába, meglepődve látta, hogy az egész helyiség romokban hever. A lépcsősor legtetete leomlott, a padlót vastagon borította a kőtörmelék, és a lehullott vakolat.

Hallotta, hogy valaki mozog a lépcsőfordulóban elhelyezett díszes falikárpit mögött, és közelebb lépett.

És akkor meglátta... Alexia lépett ki a falikárpit takarásából, és egy pillanatra megállt. Hosszú, sötét színű estélyi ruha takarta karcsú testét, szőkén fénylő haját hátrakötötte, hogy szabadon hagyja, sápatag, gyönyörű arcát...

- Alexia Ashford... - mondta Wesker némileg meglepődve.

Alaposan megszemlélte a nőt, de semmi különös nem fedezett fel rajta. Teljesen emberinek látszott. Egy törekeny és gyenge nőnek... de tudta jól, hogy a látszat csal...

Próbáld meggyőzni, mert nincs szükséged semmiféle zűrre... - biztatta magát, miközben megköszönte a torkát, majd közelebb lépett a nőhöz, és levette a napszemüvegét.

- Alexia... az én nevem Albert Wesker, és egy olyan csoport nevében vagyok most itt, aki messzemenően csodálja a munkáját, és már nagyon várják... a visszatérését...

A nő egykedvűen szemlélte a férfit.

- És meg kell, hogy mondjam, hogy külön öröömre szolgál, hogy személyesen is találkozhatunk. – folytatta Wesker.

- Az alkalmazóim elég sokmindent kiderítettek, többek között azt is, hogy az apja, a maga ük-üknagyanyja, a briliáns elméjű Veronica génjeit is beültette a már megtermékenyített petesejtbe, amiből aztán megszületett maga, és Alfred... Veronica biztosan büszke lenne, látva, hogy a leszármazottai milyen magas intelligenciával rendelkeznek, amit az is bizonyít, hogy már milyen fiatalon megalkotta a T-Veronica vírust. – mondta Wesker hízelgő hangnemben, bölcse elhallgatva, hogy azt is tudja, hogy Alexia mit művelt a saját apjával.

- ... és jelenleg maga az egyetlen a Földön, aki teljes szimbiózisban képes együtt élni a vírussal...

- Én magam vagyok a vírus! – javította ki Alexia hűvösen, összehúzott szemekkel tanulmányozva a férfi arcát.

- Persze... természetesen... - visszakozott gyorsan Wesker, majd folytatta, bár már nagyon elege volt ebből a bájcsevelyből.

Tudta, hogy sokkal egyszerűbb lenne a dolga, ha Alexia még mindig hibernált állapotban lenne.

- Nos... Azért vagyok most itt, mert szeretnénk, ha valamiféle szövetségre léphetnénk egymással... - Wesker szavai belevesztek a nő hangos, és kitartó nevetésébe, mire a férfit elöntötte a düh, látva, hogy Alexia-t mennyire hidegen hagyja a javaslata.

Jól van... Ha így akarod, akkor így csináljuk... - lépett előre, miközben a kezét kinyújtotta.

- Szükségünk van egy mintára a vírusból! – mondta fenyegetően.

Az eddig kenetteljes tónus eltűnt a hangjából.

- És addig nem megyek el, míg azt meg nem szereztem!

Ekkor Alexia elindult lefelé a lépcsőn, és Wesker egy pillanatig azt hitte, hogy beleegyezik a javaslatába, de amikor elkezdett átalakulni, elhűlve figyelte a jelenséget, egyre növekvő tisztelettel...

A nő ruhája lángra kapott, aranyszínű fények táncoltak körülötte, majd egyszerűen lemállott a testéről. A bőre izzani tetszett, és valamiféle változáson ment keresztül: szürkévé, fémes látszatúvá alakult, miközben a haja a lángokban emésztődött fel. A feje tetején a szürkévé sötétült hús megolvadt, felpúposodott, majd lecsordult, mint a gyertyaviasz. A fémes fényű bőrön pikkelyek képződtek, miközben az ágyéka elé indaszerű valami tekeredett, ami lefutott a jobb lábán, egészen bokáig...

Mire elérte a lépcsősor legalját, a legkevesbé sem hasonlított többé Alexia Ashford-ra...

Wesker lélegzete elakadt, ahogy a nőt figyelte, aki felemelve a kezét, felé suhintott a levegőben, és a nélkül, hogy ténylegesen hozzáért volna a férfihoz, messzire taszította őt magától. Wesker keményen nekicsapódott a bejárati ajtónak, majd térdre roskadva, levegő után kapkodva, lemállott róla...

Micsoda erő! – állt újra talpra, majd nekirugaszkodott, hogy viszonzza a támadást, de a nő egy mosoly kíséretében újra felemelte a kezét, és félkörívesen suhintott vele, mire kettőjük között méter magas lángok lobbantak fel hirtelen, amik csak akkor kushadtak le egy kissé, amikor Alexia leengedte a karját.

Wesker sejtette, hogy itt a vég... Nem gondolta volna, hogy már ekkora hatalommal bír a nő. Sokszorosa az övének, tehát esélye se lenne ellene...

Gyorsan sarkon fordult hát, egy utolsó, gúnyos fintort vetve a némán őt szemlélő nő felé, és amilyen gyorsan csak tudott, kifutott a teremből. Az ajtó hangos csattanással vágódott be mögötte...

Az eddig az egyik letört oszlop mögött rejtőző Chris, aki végighallgatta a Wesker és Alexia párbeszédét, majd elképedve szemlélte az ifjú nő átalakulását, kihasználva a pillanatot, hogy Alexia félig elfordulva tőle, kuncog magában, és a teremben parázsló tűzfészek által eregetett fekete füst is némi fedezéket ad, szintén távozott a helyiségből a bal oldalt felfedezett ajtón keresztül, remélve, hogy nem veszik észre a távozását...

Alexia mosolyogva szemlélte Wesker gyáva megfutamodását. Többet várt volna tőle...

Azt is észlelte, hogy nem sokkal utána az a fiatal férfi is távozik, akit ő csal ide. Úgy döntött, hogy Wesker-t futni hagyja, mert semmi más, csak egy arrogáns, de roppant szánalmas alak, viszont a fiatal fickó tetszett neki. Érezte benne a bátorságot, hogy mennyire önfeláldozó, hogy kitartó és könyörületes... És az is tetszett neki, hogy képes volt ilyen messzire eljönni a hűgáért...

Alexia úgy döntött, hogy ő lesz a megfelelő alany, akin letesztelheti az új képességeit...

Esetleg egy még újabb átalakulás után...

Elmosolyodott a gondolatra, hogy mi is lesz vajon a következő formáció, amivé képes lesz átalakulni, de mivel a T-Veronika vírussal kapcsolatos kutatásai során egy hangyakirálynő dns-ét használta fel, valószínűnek tartotta, hogy némileg rovarszerű lesz majd...

Érdekes egy tapasztalat lesz... - húzódott mosolyra ismét a szája...

TIZENHAT

Claire futott... Ajtókon és szobákon keresztül, attól rettegve, hogy ismét meghallja azt a velőtrázó sikolyt...

Egyszer csak, amikor pihegve megállt, és körülnézett végre, a szürke börtönfolyosón találta magát. A környezet hűvös, és könnyörtelen hangulatot árasztott...

Egy magányos vírushordozó nyújtózott felé, megpróbálva elérni őt piszkos, véres kezeivel, de a cella rácsai nem engedték tovább, ezért panaszosan felvinnyogott éhségében.

- Steve! – kiáltotta el magát Claire, és a félelemtől remegő hangja hangosan visszhangozva verődött vissza a hideg falakról.

Nem érkezett válasz...

A lány csalódottan tovább indult, és egy pár lépés után felfedezte azt a hatalmas, szürke fémajtót, ami teljesen elütött a folyosó egyik falán húzódó cellák rácsos, rozsdás ajtajaitól. Kinyitotta, és bentebb léptett az aprócska, kopár helyiségbe. Szemközt újabb, hatalmas, vastag rácsokból álló, leereszthető kaput látott.

- Steve! – kiáltott fel újra, de most sem érkezett válasz.

Óvatosan lépkedve, elindult előre, mert mintha a felnyitott kapun túl elterülő homályos, széles folyosó végén némi fény pislákoltna.

A lábával belerúgott valamibe, ami tompán puffanva a hideg padlón, arrébb gurult. Amikor lehajolt érte, látta csak, hogy egy nagyobb darab, törött farúd az, amit aztán, némi gondolkodás után, beékelte a kintre nyíló ajtó és a kerete közé, nem akarván semmilyen kellemetlen meglepetés következtében bent rekedni ebben a hűvös, nyirkos, és majdnem teljesen sötét helyiségben...

Ezzel végezvén, hevesen kalapáló szívvel elindult a széles folyosón előre, félelemmel átítatva lépegetett a falak mentén, az árnyas beugrókban ácsorgó, túlméretezett páncélruhák között, miközben egyfolytában Steve miatt aggódott.

Hol lehet már? – morfondírozott magában, mert abban biztos volt, hogy valahol a közelben lehet, mert a sikoltás valahonnan innen érkezett...

Körülbelül félúton járhatott már a hosszú folyosón, amikor megpillantotta őt... A srác összeroskadva ült egy hatalmas széken, a mellkasa előtt átívelő, a falhoz rögzített vaspánt akadályozta csak meg, hogy előre bukjon.

Oh, Istenem... - sikított fel némán Claire, majd odarohant a fiúhoz.

Ahogy közelebb ért hozzá, látta csak, hogy amit ő távolról vaspántnak vélt, az tulajdonképpen egy hatalmas nagy alabárd, aminek az élesen villogó pengéjét a fal egy repedésébe ékeltek be, hogy megtartsa Steve elernyedő testét. A fiú szemei csukva voltak, de Claire látta, hogy lélegzik: a mellkasa ütemesen emelkedett és süllyedt, amitől egy kissé alábbhagyott a szívében tomboló aggodalom...

A lány remegő kézzel a hatalmas bárd után nyúlt, és megkísérelte azt kirántani a falból, de még csak meg sem bírta mozdítani.

- Steve... - suttogta halkán, letérdelve mellé, és óvatosan megérintve a karját.

A srác szemhéja megrembent, majd lassan kinyitotta a szemeit.

- Claire? – kérdezte bizonytalanul.

- Hál' Istennek, hogy jól vagy... - nyögött fel a lány.

- Mi történt veled? Hogy kerültél ide?

A srác erőtlenül megragadta az alabárd nyelét, és megpróbálta megmozdítani, de akárcsak pár perccel az előtt Claire-nek, neki se sikerült.

- Alexia... Alexia tette... - nyögte erőlködve.

- Úgy nézett ki, mint Alfred... Belém fecskendezett valamit, és azt mondta, hogy ugyanaz fog velem is történni, mint az apjával történt... Aztán elment... - gördült végig egy könnycsepp a fiú arcán, majd a következő pillanatban fájdalommal felnyögött...

A vastag fanyelet markoló keze meg-megrándult a fájdalomtól, majd a teste is megvonaglott, miközben újabb fájdalommal nyögés hagyta el a száját.

- Mi van? Mi a baj? – kérdezte a lány remegő hangon, miközben a szívébe félelem hasított, látva Steve szenvedését.

- Claire... - nyögte ki nagy nehezen a srác, de a szó vége valamiféle állatias morgásba fulladt.

A teste ismét megvonaglott, miközben elnyílt szájából nyál csordult ki, és éles, kezdetben félelemmel átítatott, rettegő nyögés bukott ki, majd ez lassan átcsapott dühös ordításba...

- Ne... - suttogta Claire, elhátrálva a rángatózva szabadulni igyekvő Steve közeléből, aki erősen megszorította a mellkasa előtt lévő alabárd nyelét, és egy hatalmasat rántva rajta, kiszabadította az éles pengét a falból.

A srác előregörnyedt, a fejét leszegte, miközben a hátán és a felkarján az izmok hirtelen növekedésnek indultak, felpúposítva a bőrt, ami kezdte elveszíteni egészséges színét, és egyre inkább zöld árnyalatú lett, durva pikkelyekkel a felszínén...

A bal vállából éles tüskék lökődtek ki, félelmetesen felmeredve, miközben a két karja megnyúlt, és a hátán, hosszában rémisztő, vértelen sebhely tárult fel... A szívdégyhártyája fokozatosan elvesztette a színét, és egyre vörösebb árnyalatot öltött fel, mialatt a pupillája hosszában összeszűkül, akár egy vadállaté...

A lény, amivé Steve Burnside lett, eltátotta a száját, és újabb üvöltést hallatott, miközben a rémülten kalapáló szívvel menekülő lány után vetette magát, erőteljesen meglengetve a kezében szorongatott bárdot...

Claire érezte az őt durván hátba taszító légáramlatot, ahogy a szörny ismét utána suhintott a fegyverével, és ez még nagyobb erő kifejtésre ösztönözte.

Közben a háta mögött csörömpölve összeomlott egy a fal mellett ácsorgó páncélruhák közül, amikor derékban kettéhasította az élesre fent penge...

Claire összeszorította a száját, és bár a lábaiban az izmok fájdalmasan megvonaglottak az erőfeszítéstől, még nagyobb sebességre kapcsolt, a szemeivel a helyiségből kivezető ajtót fixírozva, ám ekkor észrevette, hogy a nem messze tőle lévő, hatalmas, vastag rácsokból álló kapu elkezd sebesen lefelé ereszkedni...

Tudta, hogy ha nem jut át rajta, akkor itt fog meghalni, ezen a hűvös, nyirkos, és rideg folyosón...

Claire elrugaszkodott a földtől, és egy halk imát elmormolva, átgurult azon a szűk résen, ami még a kapu alja és a padló között volt. A hátát csúnyán odaverte a betonhoz, de még épp időben átjutott... Mögötte a kapu hatalmas csattanással bezárult...

A túloldalon ragadt szörnyeteg dühösen elordította magát, majd meglengetve a kezében lévő alabárdot, elkezdte a súlyos vasrácsokat kaszabolni vele.

A levegőben szikrák röpködtek, és Claire elhülve figyelte, ahogy az éles penge egyszerre három acélrudat is áthasít...

Fuss... - biztatta magát, mert tudta, hogy csak másodpercek kérdése, és a szörny átjut a szétkaszabolt kapun...

Kábultan felállt a hideg földről, és botladozva elindult az ajtó felé, amit előrelátóan kitámasztott a törött faléccel, amikor hirtelen valami keresztültört a falat, közvetlenül mellette...

Nyálkás, sikamlós test, akár egy óriáskígyóé tekeredett a lány köré, felemelve őt a levegőbe. Claire lélegzete elakadt, ahogy a gumyszerűen puhának érzett valami szorosan, több sorban a teste köré hurkolta magát...

Hiába sikerült kiszabadítania az egyik karját, és hiába csapkodta az undorító csápot teljes erejéből, az könyörtelenül még szorosabban tekeredett a törékeny teste köré...

Mindeközben a szörnyeteggé vált, örjöngve tomboló Steve átpréselte alaktalanná formálódott testét a szétkaszabolt, éles végű acélrudak között, nem törődve vele, hogy a bőrét itt-ott felsebzik...

A feje fölé lendített bárdal közeledett az elkerekedett szemekkel őt figyelő, a kiszabadulásáról is megfélemedezett Claire felé...

- Ne... Steve ne... - suttogta halkan, kétségbeesve a lány, miközben a szörnyeteg közvetlenül előtte megállt, csapásra készülődve...

Egy pár másodpercre ledermedt, miközben az agya legmélyén megmozdult egy távoli emlék. Claire arca merült fel előtte, és bár ködfátyol szőtte körbe a testét, tisztán látta, hogy rá mosolyog...

Claire... - Steve újra a feje fölé emelte a félig leengedett alabárdot, és minden erejét beleadva, lesújtott a pengével...

A lány testét ölelő gumyszerű csáp könnyedén kettéhasadt, zöldes árnyalatú folyadék spriccelt belőle messzire, miközben fájdalomában eleresztette a lányt, és Steve teste köré hurkolta magát, majd hatalmas erővel repítette át őt a kopár helyiségen... Ezzel végezvén, kínjában meg-megrándulva, távozott a saját maga által, a falon ütött résen keresztül...

A srác keményen nekicsapódott a falnak... Tisztán hallani lehetett, ahogy a bordái hatalmasat reccsenve eltörnek, és Steve érezte, ahogy hirtelen minden erő kiszáll a testéből...

Éles fájdalom nyilallt belé, ennek ellenére kényszerítette magát, hogy kinyissa a szemeit, és ekkor meglátta Claire-t... A lány, könnyekkel a szemeiben, őt nézte, miközben fokozatosan visszanyerte a régi, emberi alakját...

A szörnyeteg nem volt többé...

Steve erőtlenül kinyújtotta az egyik karját, és letörölt egy legördülő könnycseppet a lány arcáról.

- Forró... - suttogta alig érthetően.

- Tarts ki... - nyögte Claire fulladozva.

- Kérlek... Tart ki... A bátyám már itt van, és meglátod, mindkettőnket kivisz innét...

Csak... kérlek... ne halj meg!

Steve szemhéja megremeg, ahogy újból, hatalmas erőfeszítések árán kinyitotta a szemét.

- Örülök, hogy itt van... a testvéred... - suttogta elhalóan.

- Örülök, hogy... találkoztunk... én... szeretlek... - az utolsó szó egy hangos sóhajjal együtt hagyta el a száját... Az utolsó sóhajjal...

TIZENHÉT

Chris olyan gyorsan futott, amilyen gyorsan csak tudott, mert félt, hogy Alexia Ashford hamarabb ráakadt Claire-re, mint ő...

- Claire! – ordította el magát a férfi, minden egyes útjába kerülő ajtóra ököllel ráverve.

Tudta jól, hogy nem számít, hogy ha Alexia is meghallja a kiabálását, mert ha csak fele annyira erős is, mint gyanítja, akkor is pontosan tudja, hogy merre jár most... És hogy merre van Claire...

Kérlek... kérlek, ne essen semmi baja... - imádkozott magában, miközben újabb szobán viharzott keresztül.

Eltervezte, hogy ha megtalálja Claire-t, akkor, mielőtt elhagynák ezt az átkozott helyet, megkísérli beindítani az önmegsemmisítő rendszert, bár nem volt benne biztos, hogy ez megállítaná Alexia-t, aki maga volt a mindenható gonosz...

- Claire! – kiáltott fel ismét kétségbeesve, miközben keresztülszáguldott egy újabb ajtón.

Árnyas, hűvös helyen találta magát. A jobb oldalán nehéz, vasrácsos ajtók sorakoztak, mint egy börtönben.

Ekkor halk sírás neszei ütötték meg a fülét... Chris megtorpant, és a lélegzetét visszatartva hallgatózott, megpróbálva figyelmen kívül hagyni az egyik cellában motoszkáló zombi neszezéseit.

Ekkor újra meghallotta azt a ziháló nyöszörgést...

Claire... Hála az Istennek... - futott pár lépésnyit előre, majd gondolkodás nélkül berúgta az előtte lévő hatalmas fémajtót, felkészülve, hogy bárkivel, és bármivel szembeszáll, aki közé és Claire közé merészel állni...

A lány a hideg kőpadlón ült, keservesen zokogva, miközben a karjai közt egy fiatal, félmeztelen, halottsápadt fiút ringatott.

Nem... - sóhajtott fel Chris. Tudta, hogy a srác csakis Steve lehet, Claire barátja, és látva a szájalomra méltó testet a húga karjai közt, a szívét bánat rántotta össze...

A férfi teljesen biztos volt benne, hogy a fiú halála is Alexia lelkén szárad...

- Claire... - lépett közelebb a hűgához, és gyengéden megérintette a vállát...

A lány könnyes szemmel pillantott fel rá, ajkai némán formázták a nevét:

- Chris...

- Mennünk kell! – mondta halkan, bár tudta, hogy mennyire fájdalmas lesz Claire-nek elválnia a barátjától.

A lány alig láthatóan felé biccentett, majd az eddig a karjai közt szorongatott élettelen testet óvatosan lefektette a földre, és remegő kezekkel még egyszer, utoljára végigsimított Steve arcán. Közelebb hajolva hozzá, megcsókolta a homlokát, majd feltápáskodott a földről.

- Kész vagyok... - sóhajtotta, ránézve a bátyjára.

A helyzet ellenére, Chris büszke volt rá. Erős volt... Sokkal erősebb, mint bárki más...

Futottak...

A létesítmény délnyugati vége felé tartottak, ahol Chris landolt a gépével, amikor megérkezett ide. Tudta, hogy a vészhelyzetben használatos liftek is arrafelé vannak, és sejtette, hogy akkor az önmegsemmisítő-rendszer beindításához szükséges vezérlőegység se lehet messze. A gyors menekülés logikája legalábbis ezt diktálta... Tudta, hogy ha sikerülne megtalálniuk a liftet, akkor nyert ügyük lenne...

Futottak, amennyire az erejükből tellett, mert mindketten tisztában voltak vele, hogy Alexia a nyomukban van...

Keresztülrohantak egy ajtón, és kiértek egy hatalmas, rácsos padlatú platformra, mire Chris hangosan felnevetett, felfedezve a közvetlenül előttük lévő liftet.

- Mi az? – kérdezte Claire.

Chris vigyorogva intett az ajtó felé:

- Ez egyenesen a repülőgéphez fog vinni minket.

A lány bólintott, hogy érti, és bár nem mosolygott, látszott rajta a megkönnyebbülés.

- Menjünk akkor... - nézett rá a fürkész szemekkel szétnéző bátyjára.

- Előtte még el kell intéznem valamit... - lépett közelebb egy másik ajtóhoz, amit csak ekkor fedezett fel, és amin ott díszlett a felirat: „Biztonsági szoba”.

- Menj előre... Én is jövök nemsokára.

- Nem... - rázta meg a fejét Claire határozottan.

- Ezt felejtse el. – bár a szemei pirosan égtek a sírástól, az állát mégis eltökélten emelte fel.

- Nincs az az Isten, hogy én megint elváljak tőled!

Chris nem igazán hallotta, hogy mit mond a húga, hanem kissé lehajolva, az ajtó zárszerkezetét vizsgálta csalódottan. A zár egyedi volt, és túl bonyolultnak tűnt, semhogy ki tudná nyitni kulcs nélkül. Márpedig olyanja nem volt...

Ekkor a tekintete rátévedt arra a vaspántokkal rögzített gránátvetőre, ami egy, közvetlenül az ajtó mellé felszerelt üvegkalitkában volt elhelyezve. Közelebb lépve hozzá, rájött, hogy ezt a típust nem is ismeri, ráadásul a tárlódoboz zárva volt, semmilyen fessegetésnek nem engedett. „Csak vész esetén nyílik” – olvasta az üvegbe gravírozott betűket.

Nos, úgy látszik, hogy semmit nem tehetünk itt... úgyhogy már csak egy dolgunk maradt: elhúzni innen a csíkot! – gondolta magában, bár nem volt túl boldog, mert tudta, hogy még egyszer nem adódik ilyen kedvező alkalom, hogy elpusztítsa Alexia Ashford-ot.

Már épp sarkon fordult volna, amikor Claire felkiáltott:

- Várj egy percet! – kezdett el kotorászni a mellénye egyik zsebében, majd előhúzott onnan egy apró tárgyat.

Az ujjai közt tartott karcsú, szitakötőt mintázó kulcs volt az.

- Még Rockfort-on találtam ezt... - mondta magyarázatképpen, látva a bátyja értetlen tekintetét, miközben óvatosan becsúsztotta az ajtó zárjába, ami halk kattanással kinyílt.

Chris óvatosan belökte az a bejáratot, de szerencsére senki nem lapult az ajtó mögött.

- Az önmegsemmisítő rendszert akarod beindítani, igaz? – nézett rá kérdően Claire, mire a bátyja felé biccentett, belépve az aprócska helyiségbe.

- Feltételezem, akkor tudod a kódot is? – lépett be ő is a férfi után, és pillantott le az egyetlen monitorra, amin egyetlen felirat villogott: „*kérem a jelszót*”

- A jelszó, Veronica... - mondta Chris halkan, biztosra véve, hogy nem tévedett, eszébe idézve azokat a mondatokat, amit még Wesker szájából hallott.

TIZENNYOLC

Bár a fiú meghalt, a lány még mindig életben van – gondolta Alexia, miközben azzal is tisztában volt, hogy a fiatal férfi, aki annyira megtetszett neki, arra készül, hogy az egész létesítményt megsemmisítse.

Eldöntötte, hogy meg kell neki is halnia... Kínok között méghozzá...

Hogy merészezi ezt? – sziszegte magában a nő, miközben figyelte a testvérpárt, ahogy beindítják az önmegsemmisítő rendszert. Tudta, hogy könnyedén leállíthatná ezt az egészet, de egyelőre még nem akarta. Azt akarta, hogy a fiatal férfi biztonságban érezze magát... Éppen ezért nem törődött azzal sem, hogy megtalálta azt a revolvért, amit valamelyik tökkelütött hagyott közvetlenül a kezelőpult mellett...

Az utolsó reményétől szerette volna megfosztani... Mielőtt megöli a húgát, majd őt magát... Mielőtt elvesz tőle mindent...

Alexia behunyta a szemét, és megpróbálta teljesen kizárni a külvilágot a fejéből, hogy maximálisan az átalakulására koncentrálhasson...

Először elkezdett növekedni, kövér burkot növesztett maga köré, majd amikor ezzel elkészült, elképzelte, ahogy cseppfolyóssá válik, és az óhaja egyből teljesült: ebben az állapotában úgy folyt át a falakon és ajtókon, mintha nem is létezne...

A betolakodók felé igyekezett, hogy minél előbb leszámoljon velük...

Amikor a testpár kilépett a biztonsági szobából, Alexia pont abban a pillanatban folyt keresztül a lábuk alatt lévő rácsos padlaton, majd utánna egyszerűen kicsúszott az öt körülölelő burokból, élvezve a rá szegeződő, értetlenül csillogó szemeket, a félelemtől megránduló arcokat...

- Fuss... - nyögte Chris, a szemeit le nem véve a helyiség túlsó végében álló lényről, és nagyot taszított a hűgán, aki botladozva elindult a lift felé.

Alexia kinyújtotta a kezét, hogy megállítsa a lányt, megakadályozva ezzel, hogy elmenekülhessen, de ekkor valami éles csapódott bele a testébe, megzavarva őt. Lenézve, meglátta az apró sebhelyet, amit a férfi pisztolyából kilőtt golyó ejtett a hasfalán...

Alexia elmosolyodott, majd lassan felemelte a kezét, és az egyik karcsú ujját beledugta a sebbe, majd elvéve onnan a kezét, tenyérrel lefelé fordítva, a férfi felé nyújtotta azt. Amikor karcsú ujjait szétnyitotta, az apró töltény összelapítva hullott ki közülük...

Élvezettel figyelte a vele szemközt álló Chris elképedt arckifejezését...

Alexia döntött: meg akarta mutatni a férfinak, hogy mi mindenre képes, ezért újból behunyta a szemeit, és nekikészülődött az újabb átalakulásnak...

TIZENKILENC

„Az önmegsemmisítő rendszer aktiválva van.” – az előre felvett szöveg visszhangozva verődött vissza a falakról.

„4 perc 30 másodpercük maradt, hogy elérjék a biztonsági zónát!” – az elhangzott szavak után újra a sziréna csendült fel, és bekacsoltak a vészfények is, vörös árnyalatba vonva a létesítmény helyiségeit...

Chris, az öt körülvevő hangzavartól idegesen, felemelte a kezében szorongatott fegyvert, és gondolkodás nélkül tüzet nyitott Alexia-ra, amikor az a lift felé botorkáló Claire után fordult. A 357-es erősen megrándult a kezében, miközben a teremben élesen visszhangzott a lövés dőreje.

Igen... - ujjongott fel magában Chris, látva, hogy a lövés célba ért, de aztán elképedve figyelte az ismét felé forduló nőt, aki a helyett, hogy vérezve és botladozva összeesett volna, inkább elmosolyodott.

Egyik karcsú ujját mélyen belenyomta a saját hasán eltett sebbe, mire fémes színű lé csordult ki belőle. Néhány másodpercnyi keresgélés után elvette az oldalától a kezét, és ökölbe szorítva azt, a férfi felé nyújtotta, majd az ujjait egyenként szétnyitva, hagyta, hogy a töltény egyszerűen kihulljon a kezéből...

Ez így nagyon nem lesz jó... - gondolta Chris ledermedve, miközben az átalakuló Alexia-t figyelte...

A nő leguggolt a rácsos padozatra, miközben a fémes színű hús a testén remegni kezdett. A bőre pezsegve, felhólyagosodva terjeszkedni kezdett...

Az egész teste a többszörösére duzzadt, és a végtagjait szép lassan körülfolymta az egyre terjeszkedő, leginkább olvadt fémre emlékeztető húsa, amit vastag erek sokasága hálózott be.

A nyaka megvastagodott, míg végül a feje teljesen egybe nem olvad a testével, amin szürkés-lilás-vöröses árnyalatok vibráltak...

„4 percük maradt, hogy elérjék a biztonsági zónát!” – szólat meg ismét a szenvtelen gépi hang, de Chris alig se figyelt rá, mással lévén elfoglalva...

Meg volt győződve róla, hogy ezt a kalandot nem fogja megúszni épp bőrrel, mert a szörnyeteggé dagadt Alexia már most is teljesen elállta a lifthez vezető utat, és még mindig nőni tetszett, miközben vaskos csápok tekergőztek elő ormatlan teste alól, ami úgy tűnt, mintha hullámozna...

Chris elhátrált a falig, miközben a masszív, tumorszerű lény némileg kiegyenesedett, és a hátán kinőtt, 2 pár, hártyavékony szárnyát meglengette. E közben az eltorzult, immáron alig se emberi arcon kinyílt a száj, és a szörny élesen elüvöltötte magát, némi sárgás színű váladékot köpve a férfi lábai elé...

A trugymó, amint földet ért, rögtön elkezdte felemészteni a fémpadlót...

- A francba is! – kiáltott fel Chris, oldalra ugorva, majd a következő pillanatban lehajolt, ugyanis a lény, az egyik csápjával felé csapott...

És mindez nem volt elég: az ocsmány, formátlan test alól kicsiny, rózsás színű, lárvaszerű izék vánszorogtak elő, és ők is a férfit vették célba...

Chris elrohant a helyiség legtávolabbi sarkába, és a még mindig a kezében szorongatott 357-est felemelve, becélozta a lényt, de fogalma sem volt róla, hogy mit is vegyen pontosan célba. *Talán a szemét... Ha megölni nem is tudod, de legalább megvakítod...* - nézett rá a torz fejre, de ekkor rá kellett jönnie, hogy a szörny már amúgy is vak: a szemei helyén csak szürkés nyálkával bevont üres bemélyedés volt...

Chris ekkor döntött... Gondosan célzott, majd lőtt, mire az ormótlan lény felsikoltott fájdalomában... Az egyik szárnya még egy utolsót vonaglott, majd elernyedett...

Az egyik kis féregszerűség pont ekkor érte el a férfit, és elkezdett felfelé kapaszkodni a lába szárán, undorító nyálkát hagyva Chris nadrágján.

Idegesen söpörte le magáról a szörnyű kis lénykét...

„3 percük maradt, hogy elérjék a biztonsági zónát!” – hallotta meg ismét a gépi hangot, amitől csak még idegesebb lett.

Chris a fal mentén a másik sarokhoz rohant, majd megtorpanva, ismét lövésre emelte a fegyverét, egy másik, éppen maradt szárnyat célozva be.

A lény újból felüvöltött, miközben a törött szárnyát hiába próbálta meg felemelni...

„2 perc 30 másodpercük maradt, hogy elérjék a biztonsági zónát!”

Chris tudta, hogy sürgősen tennie kell valamit, különben ő is itt pusztul el. Bár a lény láthatóan szenvedett az őt ért sebesülésektől, de cseppet sem tűnt úgy, hogy a halálán lenne, mert éppen ahhoz készülődött megint, hogy újabb adag savas váladékkal terítse be a férfit.

Chris arrébb vetődött a köpet útjából, és ekkor meglátta...

„Csak vész esetén nyílik” – olvasta a feliratot, de amikor rápillantott a hatalmas fegyverre, csalódottan állapította meg, hogy még mindig nem hozzáférhető...

„2 percük maradt, hogy elérjék a biztonsági zónát!” – hangzott fel ismét könyörtelenül a gépi hang, és ekkor, legnagyobb meglepetésére, a gránátvetőt rögzítő vaspántok maguktól felpattantak...

- Mi a... - csodálkozott el a szerencsén, de aztán nem vesztegetett ilyen kicsinységekre több időt, inkább gyorsan felkapta a fegyvert, és becélozta vele a formátlan lény kidudorodó hasát...

... Amikor meghúzta a ravaszt, a fegyver, a csövéből fehér fénynyalábot lőtt ki, ami úgy hatolt át a szörnyeteg vaskos bőrén, mint kés a vajon...

A hasfalon tátongó, egyenetlen szélű sebből vér és szürkés színű, zselés állagú váladék lövellt ki, majdnem teljesen beterítve a férfit is, de Chris-t nem érdekelt. Az arcára fröccsent undormányt az alkarjával törölte le, miközben a szemét le nem vette a vonagló, sikoltozva fetrengő lényről, ami kezdett szép lassan leereszteni, mint egy kilyukasztott léggömb... A

szörny, a megmaradt két szárnyával vadul csapkodva igyekezett volna felemelkedni, de képtelen volt rá, így hát tehetetlenül roskadt bele a saját váladékába...

Chris ránézett a lény eltorzult arcvonásaira, amik alig sem emlékeztettek a valahai Alexia Ashford szépségére, és mélységes döbbenetről árulkodtak, majd szép lassan beleolvadtak a padlón gyűlő, idomtalan húsmasszába...

„1 percük maradt, hogy elérjék a biztonsági zónát!” – hallotta meg a férfi a figyelmeztetést, és a fegyvert elhajítva, nekiiramodott...

HÚSZ

Claire szörnyen érezte magát, de nem tudott ellene semmit tenni... Steve halott volt, és félt, hogy Chris is meg fog halni, ha egyáltalán nem következett még be...

„2 percük maradt, hogy elérjék a biztonsági zónát!” – informálta udvariasan a szenvtelen gépi hang a lányt, aki erre fintorogva felmutatta a legközelebbi hangszórónak a középső ujját...

A hatalmas hangárban álló egyetlen gépen ült, a lábait átvetve a pilótafülke szélén, és a karjaival szorosan ölelve magát, a szemeivel a lift ajtaját fixírozta, miközben a szívében egyre csak hízott az aggodalom...

Gyerünk már Chris, ne hagyj cserben... - gondolta, miközben a karjait még szorosabbra vonta a felsőteste körül.

Siess Chris... - hunyta le szorosan a szemhéját. Nem akarta elveszíteni a testvérét...

„1 percük maradt, hogy elérjék a biztonsági zónát!” – az egész épület megremegett, és Claire ismét rápillantott a lift ajtajára, ami hirtelen kinyílt, és a bátyja rohant ki rajta.

- Chris? – suttogta hitetlenül a lány, a férfi arcára, és ruhájára száradt vért, és valamiféle nyákos anyagot bámulva, de aztán, amikor rájött, hogy nem hallucinál, örömmel sikoltott fel:

- Chris!!!

- Szállj be! – parancsolt rá a férfi, mire Claire habozás nélkül bevetette magát a hátsó ülésbe, és becsatolta magát, miközben azt kívánta, bárcsak velük lehetne Steve is...

Chris is felpattant a repülőgépbe, és elhelyezkedett a pilótaülésben, majd hevesen tremolózó ujjakkal elkezdte felkapcsolgatni a kapcsolókat, mire a kicsiny gép hajtóművei életre keltek... Mindketten feltekintettek a pilótafülke plexiüvegén keresztül a fejük fölött elsuhanó felhőkre, miközben a férfi a botkormányt megragadva, finoman fölemelte a gépet... Miközben a hangár tetején lévő nyíláson keresztül felemelkedtek, alattuk az épület ismét megrázkódott, és távoli robbanások dörejét hallották, de nem törődtek vele...

Chris vállai ellazultak, amikor végre már biztonságban tudhatta magukat, és egy utolsó pillantást vetett a messze alattuk lévő, rázkódó létesítményre...

Hangosan kieresztette a tüdejében tárolt levegőt, és végigsimított az izzadságtól nedves homlokán, majd fintorogva megszagolta a tenyerére kenődött, savanykás szagú trutymót.

- Le kellene tusolnom... - sóhajtott fel halkan, mire a lány szemeiből egy könnycsepp buggyant ki, és mielőtt legördült volna az arcán, néhány pillanatig a szempilláin egyensúlyozott...

- Chris... én azt hittem, hogy téged is... elveszítelek... - mondta hüppögve.

- Kérlek, soha többé ne hagyj egyedül... - folytatta halkan, mire a férfi torkát is elkezdték marni a könnyek...

EPILÓGUS

Mérföldekre a bázistól is tisztán hallotta Wesker a sorozatos robbanásokat, és látta az ég felé törekvő fekete füstfelleget.

Először azt gondolta, hogy visszafordul, és egy párszor körbepölyi a romokat, de aztán úgy döntött, hogy fölösleges kitérő lenne. Ha Alexia mégse halt volna meg, úgyis hamarosan kiderül...

Remélem, te is ott pusztultál, Redfield... - mosolyodott el magában.

... bár lehet, hogy most is szerencséd volt... - idézte fel a régmúlt egy eseményét, és kelletlenül bár, de meg kellett állapítania, hogy Chris-nek mindig is ördögi szerencséje volt...

- Nem számít... - dörmögte magában, miközben a gondolatai másfelé csapongtak el.

Tudta, hogy az alkalmazói nem lesznek elragadtatva tőle, hogy Alexia nélkül tér vissza, de nem hibáztatta őket ezért. Tudta, hogy mennyi pénzt beleöltek abba, hogy Rockfort-ot a föld színével tegyék egyenlővé, és azt is tudta, hogy gyakorlatilag ő maga ajánlotta, hogy a nőt elviszi nekik...

De persze, ha nem tetszik nekik a szitu, találjanak maguknak más csicskást! Másrésztől viszont... ott van Trent... - fintorodott el Wesker, már előre utálva a következő találkozójukat...

Tartozott annak az embernek... Mert Trent volt az, aki a Spencer-kastélybeli fiaskó után szó szerint kihúzta a seggét a bajból, és segített neki, hogy teljesen felépüljön... És persze ő volt az, aki felelősséget vállalt Wesker-ért a jelenlegi alkalmazói előtt

És...

És bár nem szívesen ismerte be még maga előtt sem, de Trent megrémítette... A sima modorú férfi, a maga eleganciájával és a mindig nevetve csillogó szemeivel, igenis megrémítette...

Még jó, hogy egyazon oldalon állunk... - gondolta magában, de aztán ezt a problémát is elhessegette, mert rájött, hogy Trent-tel ráér később is foglalkozni... *Később... majd ha már beszéltem a megbízóimmal...* - gondolta némán, majd elmosolyodott, miközben a kicsiny repülőgép még magasabbra emelkedett, és az orrát befúrta egy hatalmas felhőtömbbe...

Fordította:

Fabryen